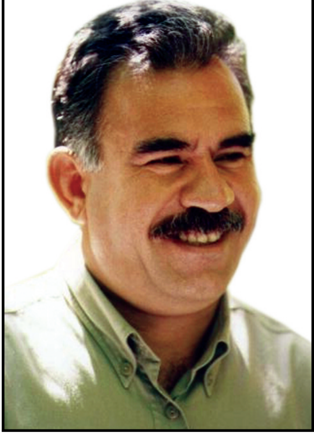

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 37 / Hejmar 434 / Sibat 2018

Özel savaşa karşı devrimci savaşı dayatacağız

Önder Apo'nun 2 Temmuz 1990 tarihli çözümlemesinden derlenmiştir

Özel savaşın tarihsel ve güncel temellerini ortaya koyduğumuz gibi, böylesi bir savaşı dayatanların da, bu savaşı çıkarlarına dayalı geliştirdiğini belirttik. Ama en önemlisi de bu gerçeğin değiştirilebileceğini; bu temelde örgütlenmesine, eylemine önderlik edilirse, dünyada eşine ender rastlanılan kölelik ve düşürülmüşlük statüsünün parçalanabileceğini net bir şekilde ortaya koyduk. Bunu ısrarla ve en zor koşullarda geliştirdik. 12 Eylül faşizminin kendini en başarılı hissettiği bir dönemde bile bunu koruduk. Çok kapsamlı olmasa bile, bunun bilincine ulaşmaya çalıştık. Bununla yetinilmediği gibi, eylemine de cesaret edildi.

Günümüze doğru geldiğimizde ise özel savaşın, hem de hiç akla gelmeyecek alanlarda paramparça edilebileceğini gösterdik. Eşi görülmemiş bireysel kahramanlıklardan tutalım her türlü örgütlülüğün geliştirilebileceğini kanıtladık.

> 16-17

Devletlerarası Komplo'nun amacı Kürt soykırımını tamamlamaktı

Duran Kalkan

Devletlerarası Komplo'yla Önder Apo'nun imhasına dayanarak PKK'yi tasfiye etmeyi, PKK'nin tasfiyesine dayanarak da Kürt Soykırımı'nı tamamlamayı hedefleyen bir stratejik planlama dahilinde saldırıya geçtiler. Kuşkusuz bunu yapan, Kürt'ü inkar ve imha etmek isteyen zihniyet ve siyasetini ortaya çıkartan, Kürdistan'ı bölen, Kürt Soykırımı'nı öngören güçlerdi. Küresel kapitalist modernite sistemiydi.

Sistem adına ona öncülük edenler bu kararı aldılar, planlamayı geliştirdiler, pratiğini uyguladılar. ABD, İngiltere, İsrail öncülüğü çok barizdir. Komplo, Washington'da planlandı. Bill Clinton yönetimi tarafından uygulamaya konuldu. Artık bunlar belgelerle açık ve sabittir.

> 18-20

Şehitlerimize saldırı Kürt halkının direniş hafızasına saldırıdır

Çiğdem Doğu

Korku yayarak fethetmek, Türk ordu ve devlet geleneğinin temel taktiklerinden biridir. DAİŞ de böyleydi.

Aslında DAİŞ'in, Türk faşist menşeili olduğunu buradan bile ispat etmek mümkündür. DAİŞ, binlerce yılın Türk iktidar geleneğinin günümüze uyarlanmış halinden başka bir şey değildir. Nitekim ortaya çıkan büyük kadın kahramanlık ve fedai ruhunu, Barîn arkadaşımızın cenazesine günümüzün Türk faşist tarzı olan DAİŞ tarzı ile saldırarak kırabileceklerini düşünmüşlerdir. Ancak hesap etmedikleri; Kürtlerin ve Kürt kadınlarının bu korku duvarını çoktan aşmış olduklarıdır.

> 14-15

AKP MHP faşizminin psikolojik savaşı fedai Efrîn direnişçiliği karşısında boşa çıkmıştır

H. Yasin Doğan

Yalancının mumu yatsıya kadar yandığı ve gerçekler inatçı olduğu için belli zaman aralıkları içinde rakipsiz gibi görünen psikolojik savaş, Efrîn savaşçılarının kahramanlığı ve Efrîn halkının yurtseverliği karşısında çaresiz kalmıştır.

O nedenle de şimdi Türk medyası ve siyaseti üzerinden yürütülen özel savaşın başarısızlığı tartışılmaktadır. Yani Tüm dünyanın gözleri önünde tüm kirli savaş araçlarıyla ve en eşitsiz koşullarda süren savaşta haklı olan, haktan ve demokrasiden yana olan direnişçiler kazanmıştır.

> 29-31

Zafer, Asrın Komplosu'na Karşı Çağın Direnişi'nin Olacaktır

Gerçekten de nasıl Kobanê yenilgisi DAİŞ için çöküşün başlangıcı olduysa, AKP-MHP faşizmi de Efrîn'de yenilir, çöker hale gelebilir. Efrîn TC devleti için, AKP-MHP faşizmi için batak ve tuzak haline getirilebilir. Bu hiç de zor değil.

Güçlü bir darbenin saldırgan güçlere vurulması, AKP-MHP diktatörlüğünü kesinlikle çökertecek. Böyle bir darbe vurmak için de imkanlar ve fırsatlar fazlasıyla var. Kuşkusuz düşmanın amaçları farklı, durum ciddi ve tehlikeli, öyle basit ele almamak gerekiyor. Çok ciddi yaklaşmak gerekecek. Ama verilerin Kürt halkından, Kuzey Suriye Federasyonu yönetiminden, Rojava kanton yönetimlerinden, YPG-YPJ ve QSD güçlerinden yana olduğu da tartışmasızdır.

Eğer çok büyük hatalar yapılmaz ise kısa sürede AKP-MHP faşizmine ağır darbeler vuran, hatta Tayyip Erdoğan yönetimini çökerten gelişmeler ortaya çıkabilir. Efrîn'deki savaş, Ankara'da faşizmi çökertebilir.

> 2-6

Jineoloji'yle kadın rönesansına doğru

Hêja Zerya >23-25

Serkeftina Efrînê wê azadiya gelê me û Rêber Apo misoger bike

Xalîde Engîzek >21-22

Xebata li ser yekîtiya neteweyî û astengiyên li pêşiya wê

Sozdar Avesta

Di vê yekîtiyê de sê erkên ku dikevin ser milên hemû neteweyên Kurd û Kurdistanî û dostên wan evin: a) Divê di nava neteweyeke demokratîk de hêzên xwe yên parastinê bikin yek, b) Dîplomasiya xwe bikin yek û, c) Îradeya xwe ya biryargirtinê bikin yek. Ku ev her sê xal werin avakirin, wê pêşiya qirkirinê jî were girtin, li pêşiya helandina neteweyî jî were sekinandin û ew erdê Kurdistanê yê ku di destê dagirkeran de hatiye dagirkirin, wê bi vê yekitiyê ji destê wan were derxistin.

>12-13

20. yılında 15 Şubat Komplosu'na karşı Efrîn direniş ruhuyla mücadele edelim ve kazanalım!

PKK Yürütme Komitesi

Efrîn ve Rojava Özgürlük Güçleri'nin askeri zafer kazanma, Türk ordusunu ve AKP-MHP faşist sürülerini Efrîn'de yenme imkanı ve koşulları vardır. Efrîn AKP-MHP faşizmine mezar edilebilir. AKP-MHP-CHP faşist diktatörlüğü Efrîn'de yenilgiye uğratılabilir. İradesi kırılıp, gücü tümden yok edilebilir.

15 Şubat Komplosu, Efrîn'de yenilgiye uğratılabilir. Kürt halkı Efrîn Direnişi'ni geliştirip daha güçlü kılarak, Devletlerarası Komplo'yu Efrîn'de tümden yenmeyi başarabilir.

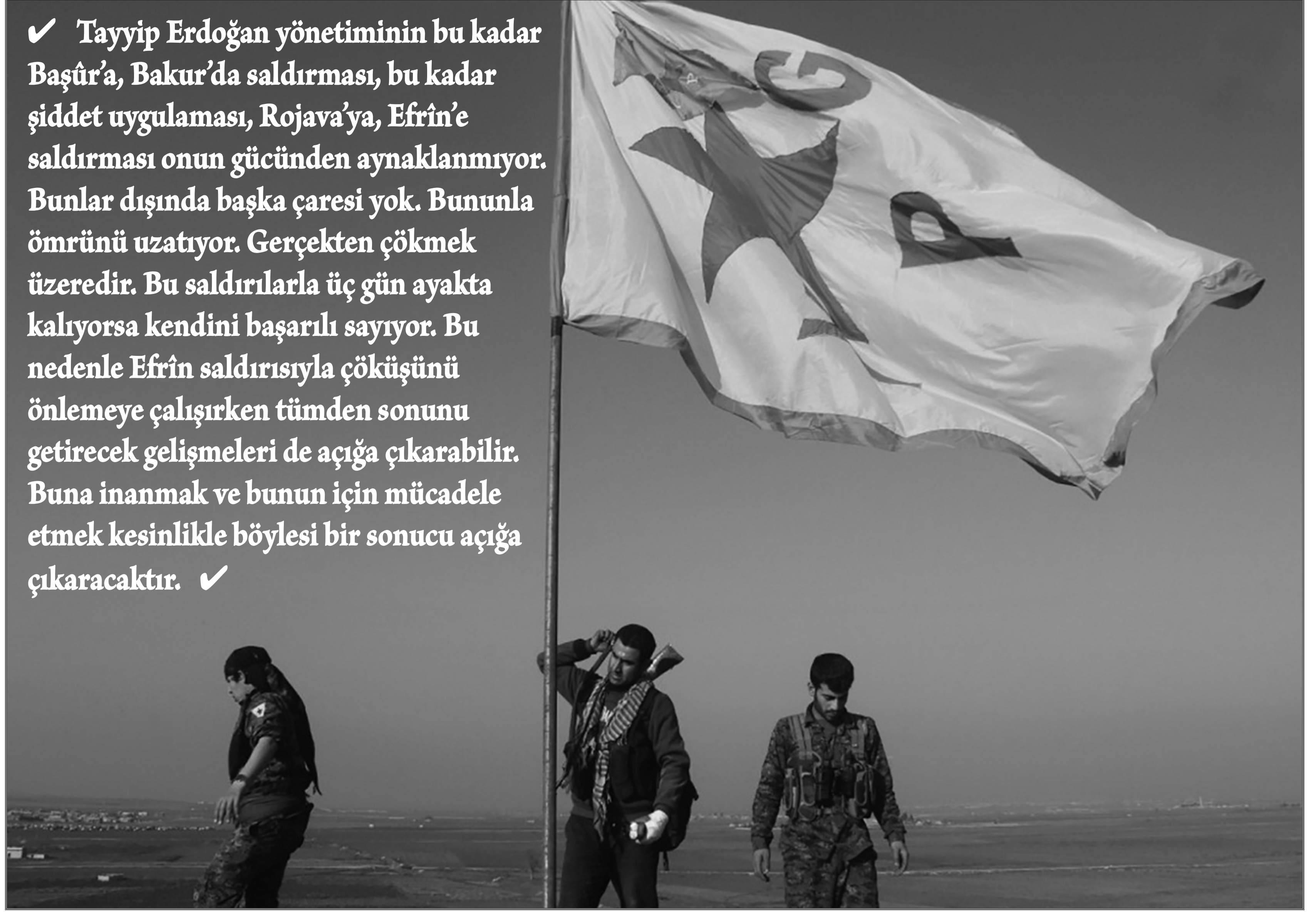
> 7-11

Kobanê'de DAİŞ'i yenilgiye uğratan YPG-YPJ Efrîn'de de Türk ordusunu yenilgiye uğratacaktır

Duran Kalkan

Siyasi ve askeri alanda baş döndürücü gelişmeler yaşanıyor. Nerdeyse günde birkaç sefer değerlendirme yapmak gerekiyor. Sabahla akşamın siyasi-askeri olayları bile birbirinden çok farklılık arz edecek düzeyde oluyor. Üçüncü Dünya Savaşı'nın Kürdistan'daki, bölgedeki yoğunlaşma, derinleşme ve hızlanma düzeyi böylesi bir durumu açığa çıkarıyor. Kelimenin gerçek anlamıyla baş döndürücü hızda bir olaylar zinciri yaşanıyor. Kuşkusuz yaşanan olaylar, farklı alanlardaki gelişmeler birbirlerinden kopuk olay ve süreçler olmadığı gibi bunların birbirleriyle ilişkisini ve bağlantısını görmek önem taşıyor. O nedenle hem bütüne bakabilmek hem de parça parça olanları ayrıntıları üzerinden değerlendirebilmek gerekiyor. Bu kadar kapsamlı, karmaşık ve hızlı olan siyasi-askeri gelişmeleri anı anına takip edip, bütünlük içerisinde değerlendirebildiği oranda insan, tekil olayları daha iyi çözümleyebiliyor, anlayabiliyor. Yine olası gelişmeleri doğruya yakın bir biçimde öngörebiliyor, esas olan da bu. Ne olduğunu anlamak önemli ama ondan daha önemlisi; yaşananlardan yola çıkarak ne olabileceğini kestirmektir. Ancak doğruya yakın bir biçimde olabilecekleri öngörebilirse bir insan, bir örgüt, bir hareket ya da siyasi güç, kendisini ona göre hazırlar, olabileceklere dair hazırlıklı kılar. Bu da olaylar karşısında etkili olma ve başarıyı getirir. Bu kadar hızlanmış bir siyasi-askeri sürece başka türlü aktif katılabilmek, sürecin yönlendiricisi olabilmek, hele hele böylesi süreçlerden başarıyla çıkmak kesinlikle mümkün olmaz. Bu durum çok fazla yoğunlaşmayı gerektiriyor. Süreci anı anına takip etmeyi istiyor. Bir de hızlı düşünebilmeyi, bütünlüklü, çok yönlü, süreklilik arz eden bir temelde bakabilmeyi gerektiriyor. Yaşanan süreç, günceli tarihsel gerçeklik içerisinde değerlendirebilmeyi, bugünle geçmişin bağlantısını hızla ve yeterli kurabilmeyi gerekitiriyor ki; yarının ne getireceğini, ne tür olayların olabileceğini insan anlayabilsin.

Bir de şu anda bilim olarak okuduğumuz, öğrendiğimiz gerçeklik, aslında çok fazla 20. yüzyıl zihniyet kalıplarını taşıyor. 20. yüzyıl kalıplarından kasıt, iki bloklu dünya sistemi içerisinde, ABD ve Sovyet bloklarına dayalı olarak olayları ele alıp değerlendirmektir. Blok bakış açısı çok fazla objektivist, çok fazla ortalamacı kılıyor insanı. Düz-dogmatik bakış açısını çok öne çıkartıyor, aşırı derecede bu stratejik yaklaşım öne çıkıyor. Stratejik bakışta da iki bloklu bir sistem temelinde stratejik duruş var olduğu için iki merkezin çelişkisi, çatışması ve çıkarlarına göre değerlendirme çok fazla hakim ve yönlendirici oluyor. İşte bu yaklaşım bakış açısını düz yapıyor; objektivist, olgucu ve çok fazla ortalamacı kılıyor. Yani insan düşüncesini, gelişmeleri bazı merkezlere dayalı olarak anlar ve değerlendirir hale getiriyor. Oysaki günümüz dünyası öyle değil; Sovyetler Birliği'nin çözülüşünden sonra bu dünya değişti. Dünya sisteminde yaşanan değişiklik, güncel olarak gelişen olay ve olguların ortaya çıkış, gelişim ve sonuçlanış durumlarını da doğrudan etkiliyor. Özcesi; Sovyetler Birliği'nin çözülüşü, böyle önemli bir değişikliği de açığa çıkardı. O nedenle yaşanan olaylar

ve gelişmelere 20. yüzyıl zihniyetiyle bakmamak, olay ve olguları doğru çözümlemeyi ve doğru gelecek öngörmeyi engelleyen bu olgucu, pozitivist, aşırı objektivist bakış açılarını aşmak son derece önemli oluyor.

Ne iki stratejik merkez var ne de ABD imparatorluğu

Yine, iki stratejik merkeze dayalı stratejik anlayış kesinlikle günlük olayları yeterince çözümleyemediği gibi olacakları hiç öngöremiyor. Normal olarak o bakış açısıyla şu şu olmaz deniliyor, fakat olmaz görülenlerin hepsi oluyor günümüz dünyasında. Neden? Çünkü; artık iki merkezli bir stratejik durum olmadığı gibi böyle bir merkez de bulunmuyor. Sovyetler Birliği çözüldüğünde birçok çevre, "İki merkez de gitti, artık tek merkez kaldı, bundan sonra her şey ABD'nin düşüncesine ve çıkarlarına göre olacak, ABD İmparatorluğu kuruluyor" dedi. Yalnızca Önder Apo, durumun öyle olmadığını, "Dağılan iki merkezin, merkezci duruşu ortadan kaldırdığını, ABD gücünün Sovyetler Birliği'nin varlığına bağlı olarak ortaya çıktığını, dolayısıyla çöken, çözülen Sovyetler Birliği'nin zayıflayan, etkinliği kaybeden ABD olacağını" değerlendirdi. Bugün geldiğimiz nokta yüzde yüz böyledir. Yani doğrulanan görüş Önder Apo'nun görüşleri oldu. 90'ların başında Sovyetler Birliği çözülür ve ABD 'Yeni Dünya Düzeni' adı altında bir strateji oluşturmaya çalışırken bunları değerlendiren, bunlardan etkilenen, bu temelde ABD imparatorluğunun kurulduğunu söyleyen düşünceler doğrulanmadı. "Süper Güç'ten biri gitti, geriye bir Süper Güç kaldı. Artık Tanrı gibi, ne derse o Süper Güc'ün dediği ve istediği olacak" biçiminde biat edici, köleleştirici bir düşünce tarzı ortaya çıktı. Bilinçli olarak ABD stratejistleri tarafından bu böyle geliştirildi, oluşturuldu. ABD'nin stratejik gücünü abartan bir sürü propaganda yapıldı; öyle ki bu değerlendirmeler, ABD'yi bile çıkmaza sokan düzeydeydi. Şimdi öyle bir durumun olmadığı çok net açığa çıktı. O düşünce de doğrulanmadı. Bu noktada da Önder Apo'nun görüşleri doğrulandı.

Günümüz dünyasında ne öyle iki kutupluluk, iki merkezi esas alan bir stratejik duruş var ne de tek merkezlilik var. Çok merkezlilik var. Evet, İkinci Dünya Savaşı'nın ortaya çıkardığı dünya sistemi tümden değişmedi; kurum, kuruluşları da devam ediyor. Birleşmiş Milletler, onun beş üyeli Güvenlik Konseyi sistemi devam ediyor. Yine, kapitalizmin çelişkileri, silahlanma yarışı, nükleer silah tehdidi de halen var. Kuşkusuz hiç birisi görüntü ve varlık olarak ortadan kalkmadı ama eski anlamlarını da kaybettiler. Varlık olarak, ad olarak, görüntü olarak vardır diye 20. yüzyıldaki işlevlerini aynen devam ettirdiklerini, aynı anlamda olduklarını sanmamak lazım. İşlevleri, anlamları ciddi biçimde değişti. Örneğin; Güvenlik Konseyi'nin o kadar etkinliği kalmadı. ABD hegemonyasının oluştuğu, bu nedenle artık Güvenlik Konseyi'ne gerek kalmadığı belirtiliyordu. Gerçeğin öyle olmadığı çok açık; sadece ABD hegemonyası oluşmadığı gibi iki kutuplu dünyada var olan Güvenlik Konseyi'nin etkinlik derecesi de kalmadı, daha da zayıfladı. Nükleer silahlar var ama 25-30 yıl önce insanlık üzerinde oluşturulan tehdit düzeyinde değil. 1950'den 1990'a kadar adeta düşünce üretmek, siyaset yapmak diye bir şey kalmamıştı ortada. Tek gündem nükleer silah tehdidi, nükleer savaş durumuydu; "Aman, nükleer silahlar var, kullanılır, yakılır, yıkılır, yer küre yok olur, otur yerinde hiçbir şeye karışma, ses çıkarma, var olana razı ol, ABD ve Sovyetler Birliği'nden birine yaslan, sırtını daya, onlar ne kadar izin verirlerse yaşayabilirsin, bunu sağlayabilirsen ne mutlu sana ve bunun dışında yapacağın bir şey yok" denen bir durum vardı.

Şimdi öyle değildir; nükleer silahlar var, yerinde duruyorlar, yenileri de üretiliyor. Hatta Kuzey Kore, İran gibi güçler bu konuda süreci daha çok hızlandırmaya, bunları gündemde tutmaya, 20. yüzyıldakine benzer gerginlikler ortaya çıkartmaya çalışıyorlar ama 20. yüzyıldaki gündemleşme durumu, etkinlik durumu kesinlikle yok. Tehlike ortadan kalktı mı? Hayır. Silahlar duruyor, o silahlar var oldukça insanlık, dünya tehdit altında. Fakat güncel siyasetteki önemleri azaldı. Siyasi mücadelenin araçları haline getirilme durumları zayıfladı. İki kutuplu dünya, iki merkezli strateji esas olarak giderek nükleer silah dengesine, karşıtlığına oturmuş bir dengeydi. Şimdi o da ortadan kalktı. Öyle bir düzey yok. Onun yerine güncel siyasette tabanca, tüfek, bomba ve füzeler daha fazla rol oynuyor, daha fazla etkide bulunuyor. Daha çok kullanılabiliyorlar, güncel siyasetin işleyişinde öncü konumda rol oynuyorlar.

Olmaz denilen birçok siyasi-askeri olay şimdi oluyor

Bütün bunlar bir yandan hemen herkese bilinçlenme, örgütlenme, eylem yapma, kendi çıkarlarını öngörme ve o temelde mücadele etme fırsatı veriyor. Bu alanda bütün çelişkiler kapsamında örgütlenmeler, mücadeleler var. Toplumsal kesimlerin, sınıfların çıkar mücadeleleri eskisinden az değil. Kadınlar, dünyanın dört bir yanında örgütlenmişler, daha çok bilinçlenip özgürlük, eşitlik mücadelesini yürütüyorlar. Ekolojik mücadeleler, eskiye göre daha somut, daha yaygın ve güncel konumdalar. Dil, kültür, topluluk, ulus olma çelişkileri, sorunları; yine dini-mezhepsel, etnik sorunlar ve çelişkiler temelinde bilinçlenme, örgütlenmeler ve mücadeleler gelişiyor. Her yerde herkes bir hak arama mücadelesi yürütebiliyor. Kendisini bilinçlendirip, örgütlediği oranda rol oynayabiliyor, gelişme sağlayabiliyor, mücadele edebiliyor, kazanabiliyor bazı şeyleri. Demek ki; bu dünya 30 yıl öncesine göre çok daha iyi, çok daha demokratik. Gerçekten 30 yıl önceki dünya tam kilitlenmişti, tüm sorunlar iki merkezin tutumuna, çıkarına ve aralarındaki çelişkiye bağlanmıştı ki, adeta yaşam donmuştu. Kimse düşünce üretemez, örgütlenemez, eylem yapamaz hale gelmişti. Ancak bu iki merkeze bağlı olarak işlevli olursa olur, onun önü açılırdı. Onun dışında hiçbir çelişki üzerinden örgütlenme ve mücadele etme ortamı yoktu, gelişme sağlama ortamı yoktu. Oysa şimdi böyle değil. Bütün çelişkiler kapsamında bilinçlenme, örgütlenme, mücadele etme durumu var.

İkincisi ise; artık 20. yüzyılda olduğu gibi iki merkezli klişeleşmiş stratejik bakışa göre olaylar, olgular gelişmiyor, taktik yapılmıyor. Çok merkezlilik, bütün çelişkilere dayalı olarak bilinçlenip örgütlenerek eyleme geçme imkanının az çok bulunması, daha fazla taktik yaratıcılık veriyor, zenginlik veriyor. Bu yeni durum, yeni bir siyaset tarzını ortaya çıkarmış durumda. O halde eski bakış açısıyla insan günümüzde yaşanan birçok olayı öngöremiyor önceden; olmaması gerektiğini düşünüyor, olamayacak diyor fakat bakıyoruz oluyor. Böyle oldukça şaşıyoruz, niye böyle oldu diye soruyoruz, bol bol yanılıyoruz yani. Oluşmuş eski zihniyet kalıplarıyla yaşamı anlayan, çözümleyen, siyasi değerlendirme yapan, geleceğe o te-

melde bakan beyinler, bakış açıları, düşünceler yaşanan olaylar karşısında bol bol yanılıyorlar, şaşırıyorlar, öngörüsüz kalıyorlar. O bakımdan geçmişin iki merkezli stratejik bakış açısına göre olmaz görülen birçok siyasi-askeri olay şimdi oluyor. Olmaları o kadar tehlike arz etmiyor. Herkesi aynı düzeyde ilgilendirmiyor. Eskiden, neden bunlar olamaz deniyordu? Çünkü; her şey iki stratejik merkeze bağlıydı. Onlar uygun görmezler, yol vermezlerse gerçekleşmiyordu. Bir de herhangi bir olayın olması hemen iki merkezi karşı karşıya getiriyordu. Bütün dünyayı tehdit eder konuma sokuyordu. O nedenle gerçekleştirmek değil de düşünme ve planlamak bile tehlikeli oluyordu. Onlardan uzak duruluyordu.

Kapitalist modernite sisteminin iç yapısı ve çelişkileri bir kutuplaşmayı kaldıramıyor

Ama şimdi öyle değildir. Örneğin, Türkiye Efrîn'e saldırabilir, işgal de edebilir. Türk ordusu Efrîn'i işgal etti diye dünya savaşı olmaz, herkes birbirine girmez, kıyamet de kopmaz. Eskiden kıyamet kopabilir görülüyordu. İki kutuplu dünya böyle bir şey oluşturmuştu. Dolayısıyla, mümkün müydü Türkiye, Suriye sınırından bir asker geçirsin? Tehdit etmesi bile dünyada deprem etkisi yaratmak için yetip de artıyordu. En çok çelişen-çatışan yerler Türkiye'yle Suriye'ydi. 20. yüzyıl dünyasında Amerika, Türkiye'ye nükleer silah getirmek istediğinde kıyamet kopmuştu. Derhal buna karşılık olarak Sovyetler Birliği de Küba'ya götürdü; nerdeyse nükleer savaş çıkacaktı. Dikkat edilirse şimdi ABD'yle Rusya kuşkusuz farklı çıkarlar peşinde koşuyorlar, çıkar çelişkileri var, çatışma da yaşıyorlar ama çatıştıkları kadar yeri geldiğinde uzlaşıyorlar da, yan yana da oluyorlar. Diğer yandan kendileri dışında olan her şeyi tehdit edemiyorlar, yok sayamıyorlar. Öyle bir kutup olamıyorlar. Çünkü; öyle bir kutuplaşma gerçekten de dondurdu, kıyameti nerdeyse insanlığın önüne getirdi. İnsanlığı düşündükleri için değil, kendilerinin sistemleri tehlikeye düştüğü için yapamıyorlar. Sistem öyle bir kutuplaşmayı kaldıramıyor artık. Öyle yaparlarsa bütün çelişkilerin ve gelişmelerin donacağını, bunun da ya tümden sistemin çöküşü ya da dünyanın çöküşü anlamına geleceğini görüyorlar. Dünya çöker, kıyamet olur ya da sistem çöker. Çünkü; egemen olan sistemdir, ortaya çıkan durumdan sorumlu kılınan sistemdir. Dolayısıyla ceremesini ödeyecek olan da sistem olur. Dolayısıyla küresel kapitalist modernite sisteminin kendi içyapısı ve çelişkileri öyle bir kutuplaşmayı kaldıramıyor artık. Öyle bir şeye yönelmesi çok daha büyük tehlikeleri, yıkımları, alt-üst oluşları gündeme getirebilir. Bunun korkusunu yaşıyorlar.

O nedenle siyaseti tartışırken de yaşananları o eski kalıplara göre değil de günümüzün durumuna göre ele almak gerekli. Bu kadar hızlı gelişmelerin yaşanması ve çok yönlü olayların şekillenmesi böyle oluyor. Aslında Birinci Dünya Savaşı'na kadar gerçeklik biraz böyleydi. Birinci Dünya Savaşı'nda, Ekim Devrimi'yle birlikte söz konusu kutuplaşma çok daha bariz bir biçimde ortaya çıktı. Birinci Dünya Savaşı'nda da savaşın tarafları olarak iki kutup oluşmuştu İngiltere ve Almanya öncülüklerinde. Bu durum İkinci Dünya Savaşı'nda çok daha belirgin olarak yaşandı. Almanya'nın Hitler yönetiminin yarattığı faşist kutba karşı diğer tüm güçler birleşmek durumunda kaldılar. Hitler faşizminin yenilgisi ardından da Doğu-Batı, Sovyet-ABD bloklaşması, ideolojik, siyasi, askeri kamplaşma ve buna göre örgütlenmeler ile paktların oluşturulması bütün çelişkileri adeta donduran bir durumu ortaya çıkardı. Artık günümüz dünyasında böyle bir durum söz konusu değil. O bakımdan da şimdinin durumuna göre düşünmek, değerlendirmek, olay ve olguları ele almak, buna göre yeni olaylar, gelişmeler öngörmek son derece önemli ve gerekli oluyor. Doğru anlamak ve doğruya yakın öngörüde bulunmak ancak böyle olur. Böyle yaparsak geleceğe daha öngörülü bakabilir, hazırlıklı olabilir ve dolayısıyla yürüttüğümüz mücadelede başarı sağlayabiliriz. Öyle yapamayan başarısız kalır. Hele hele bu kadar siyasi-askeri gelişmelerin hızlandığı, yoğunlaştığı bir ortamda hala iki kutuplu dünyanın kalıplarıyla olaylara bakmaya kalkan bir güç çok yanlış bakmış olur, geride kalmış olur. Olay ve olguları anlıyor gibi görünür ama olaylar yaşandıkça fazla anlamadığı, doğru anlamadığı ortaya çıkar. Çünkü; olaylar öngördükleri gibi olmaz, farklı biçimlerde gelişir. Şimdi böylesi durumlar çokça yaşanıyor.

Dünya'ya hakim olan düzensizliktir

Üçüncü Dünya Savaşı, belirtmeye çalıştığımız bu kutuplaşmanın tamamen aşılmasıyla başlamış bir savaş oluyor. ABD, her ne kadar başta Körfez Savaşı'yla Ortadoğu'ya asker çıkartarak tek yanlı denetim kurmak istediyse de, çeyrek asırı bulan süre sonunda bakıyoruz ki ABD'nin bu çabaları başarılı olmadı, sonuç vermedi. ABD'ye ve onun ayakta tuttuğu sisteme fazla bir şey kazandırmadı, sistemi kaostan-krizden çıkarmadı. Sisteme zafer ve başarılar kazandırmadı. Evet, eskiye ait bazı şeyleri yıktı. Bir yıkıcılığı vardır; fakat çok fazla yeni bir şey koyamadı yıktıklarının yerine. Sadece mücadeleyi koydu, çelişkili, çatışmalı bir dünya ortaya çıkardı. Kriz ve kaosu daha fazla derinleştirdi, yaygınlaştırdı. Tersine hafifletmedi, çıkışa yakınlaştırmadı. Dolayısıyla çeyrek asır geçti ama Üçüncü Dünya Savaşı'na yol açan, onu yürüten kriz ve kaosun nasıl çözüleceği, aşılacağı, mevcut savaştan nasıl çıkılacağı yönünde bir yaklaşımının olmadığı net olarak açığa çıkmış bulunuyor.

Sistem çerçevesinde baktığında insan bir çıkış göremiyor. Sistemin iki kutbu olarak ne sermaye güçleri yaşanan kaosu-krizi aşacak, yaşanan savaşa son verecek bir düşünce ve projeye sahipler ve dolayasıyla bir çıkış öngörebiliyorlar ne de faşist ulus devlet statükocu güçleri buna sahipler. Ulus devletlerin zaten var olanı sürdürmekten öte herhangi yeni bir üretimi ve düşünceleri bulunmuyor. Tam bir faşist kalıpçılığı, donmuşluğu, ulus devlet diktatörlüğünü, statükoculuğunu temsil ediyorlar. Tek arayışları, mümkünse 20. yüzyıla tekrardan dönmek, ABD'yle Rusya'yı 20. yüzyıldaki bloklaşmaya çekmek oluyor. Bunun için Türkiye'nin, İran'ın, Kuzey Kore'nin nasıl çalıştığını görüyoruz. Rusya bunları reddetmiyor ama Rusya'yla bunlar arasındaki ilişkiyi, Amerika karşısında Sovyetler Birliği'nin duruşu ve ilişkisi gibi anlamak, algılamak kesinlikle yanlıştır. Öyle bir Rusya yoktur. Dolayısıyla eskisi gibi bir Amerika da yok ortada.

Dahası, özellikle Türkiye-İran cephesine baktığımızda, her şeylerini Kürt düşmanlığına bağlamış, soykırımcı konumundalar. Ulus devlet faşist diktatörlüğü, aynı zamanda savaşçı ve soykırımcı bir diktatörlük olarak ortaya çıkıyor. Günümüz faşist Türk devlet gerçekliği, Birinci Dünya Savaşı içerisinde İttihat ve Terakki yönetiminin zihniyet ve siyasetini yüzyıllık gelişmelere de dayandırarak daha ileri düzeyde sürdürmeyi ifade ediyor. Bu zihniyet ve siyasetin esasında, dünya savaşına katılma var. Toplumu savaşa sürerek savaş içerisinde egemenliğini sürdürme, iktidarının ömrünü uzatma var. Diğeri soykırımcılıktır. Soykırım, ulus devlet faşizmiyle ortaya çıktı zaten. İttihat ve Terakki yönetimi tarafından geliştirildi; Ermeni Soykırımı, Süryani Soykırımı, Rum Kırımı ve Kürt Soykırımı ile devam etti. Kürt Soykırımı, aslında bütün bunların toplamı olarak açığa çıktı. Tarihte eşi görülmemiş bir soykırım bu faşist zihniyet ve siyaset tarafından Kürtlere dayatıldı. Bu dayatma yüzyıldır sürdürülüyor. Kürdistan'ı bölüp-parçaladı, yüzyıldır katliam uyguladı, asimilasyon uyguladı, bütün dünyayı adeta Kürt Soykırımı temelinde insanlık suçu işler hale getirdi. Bugün AKP-MHP faşizminin, İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin savaşçı-soykırımcı faşist zihniyetini ve siyasetini en üst düzeye çıkarttığı, yeniden kurumlaştırmaya çalıştığı çok net olarak açığa çıktı. AKP-MHP'de dile gelenin bu olduğunu anlamamız lazım. Türk İslam sentezciliği de deniyordu buna eskiden ama temel karakteri savaştır, politikayı savaş olarak yürütmektir. Ömrünü, iktidarını, egemenliğini savaşla sürdürmedir.

Diğer bir karakteri soykırımdır. Katliam ve asimilasyona dayalı olarak sürüyor. Bu soykırımın merkezinde de Kürt Soykırımı var. Daha trajik yaşanan bir soykırım olarak da Ermeni Soykırımı belirtilebilir; Ermenilerinki bir yönüyle daha da trajik; fakat bir yılda, iki yılda tamamlanmış bir saldırı biçimi. Kürtlere dayatılan ise yüz yılı geçti. Dolayısıyla bu savaşa dayanarak kendini var kılma, Kürt Soykırımı'nı yürüterek var olma, kendini ayakta tutma şimdi AKP-MHP diktatörlüğünde en üst düzeyde dile geliyor. İran'ın da bu açıdan bakıldığında çok farklı bir özelliğinin olmadığı rahatlıkla görülebiliyor. Bu nedenle, ulus devlet statükoculuğunun 20. yüzyıl dünyasını aramak, savaş ve soykırıma dayanarak kendi varlığını sürdürmek istemekten başka ürettiği bir şey yok; bu, gün gibi açık. Herhangi bir projesi yok, öngörüsü yok. Statükocu olması buradan ileri geliyor zaten.

Buna karşı ABD'nin öncülüğünde gelişen küresel sermaye güçlerinin de kazandıkları bir başarı yok ortada. Evet, çeyrek asırdır savaşıyorlar, 'Yeni Dünya Düzeni' diye bir tanımlama geliştirdiler; bunun merkezi Ortadoğu'ydu. Ortadoğu için 'Büyük Ortadoğu Projesi (BOP)' diye bir söylem de ortaya attılar fakat ne 'Yeni Dünya Düzeni' gelişti ve dünya bir düzen kazandı ne de 'Büyük Ortadoğu Projesi'nin içi doldu. Dünya'ya hakim olan düzensizliktir. Kriz ve kaosun derinleşerek, yayılarak devam etmesi, dolayısıyla küresel sermaye hakimiyetinin mevcut kriz ve kaos içerisinde düşük yoğunluklu savaşlar ve saldırılarla sürdürülmesi temel yaklaşımlarını ifade ediyor.

Bağdat'taki iktidar çatışması 2018'in en başat olayı haline yeniden gelebilir

'Büyük Ortadoğu Projesi' adına özellikle Arap sahasında, ABD karşıtı bazı yönetimler, bireysel diktatörlükler yıkıldı, parçalandı ama dikkat edilirse yerlerine hiçbir şey konamadı. 2007-2008'de Obama iktidara gelirken, Demokrat Parti iktidara hazırlanırken Irak'ı Türkiye'yle birlikte yeni Ortadoğu'nun modeli, dolayısıyla yeni sistemin modeli olarak öne sürmeye çalıştılar. Bu tür söylemler geliştirdiler, stratejiler oluşturdular ama model görülenlerin herhangi bir düzenlerinin olmadığı, kendilerini ayakta tutacak güce bile sahip olmadıkları açığa çıktı.

Türkiye'nin durumu da, onu yöneten AKP'nin durumu da, Irak'ın durumu da ortada; Irak'ta bir düzen oluyor, model ülke ortaya çıkartılıyor denilirken ortada herhangi bir düzenin olmadığı, çok kısa vadeli istikrar kazanmış gibi geçici süreçlerin yaşandığı ama temelde var olanın düzensizlik olduğu, istikrarsızlık olduğu, sistemsizlik olduğu 2017 Ekim ortasından itibaren yaşanan olaylarla, Irak devletinin Kerkûk'e, Germiyan'a saldırmasıyla açığa çıktı. Ortada öyle model olacak bir sistem yok; sistem yok ki model olsun. Kendisinin ne olacağı belli değil. Çeyrek asır öncesindeki çelişki ve çatışmalardan daha derinini yaşıyor aslında. Yarın ne olacağı belli değil, her türlü çelişki ve çatışmaya gebe bir durum var. Nitekim Başûrê Kurdistan'da yılın sonuna doğru halkın gelişen büyük tepkisi bu durumdan kaynaklıydı. Bağdat'ta çok gergin bir siyasi durum var. Bu durumu seçim sürecine bağlamaya ve bu şekilde aşmaya çalışıyorlar. Bu durumu seçimle bağlantılandırmayı ve aşmayı ne kadar başarabilirler belli değil. Yaparlarsa, seçime bağlarlarsa gerçekten bir çözüm çıkacak mı? O hiç belli değil. Çözümden daha fazla çözümsüzlüğün, iç çelişki ve çatışmanın ortaya çıkma ihtimali güçlüdür. Bağdat'taki iktidar çelişki ve çatışması çok daha fazla derinleşebilir, hızlanabilir, hatta 2018'in en başat olayı haline yeniden gelebilir.

> ✔ İran, bütün imkanlarını dışarı sevk ederek savaşı hep dışarıda tutmuş, içeride de toplum üzerinde baskıyı, sömürüyü derinleştirmiş. Bu durum öyle bir noktaya geldi ki toplum sert bir biçimde tepkisini ortaya koydu. "Suriye'yi, Filistin'i bırak halimize bak! Bizi onlar nedeniyle ne hale getirdin" diyordu. Halkın bu tepkisi gerçekten de yaşananları çok iyi özetliyordu. İran, merkezde çökme noktasına gelmiş, mevcut iktidara karşı büyük bir öfke ve tepki oluşmuş. Toplumun büyük bölümü İran'daki durumu diktatörlük olarak tanımlayarak, "diktatöre ölüm" diyorlardı. ✔

İran, merkezde çökme noktasına gelmiş

Bu çerçevede yılın son günlerinde İran'da yaşanan olayları da doğru değerlendirmek önemli oluyor. Güya geçtiğimiz süreçte en istikrarlı güç, İran'dı. Hatta kendileri bile böbürlene böbürlene ifade ediyorlardı; "Ortadoğu'nun en sağlam gücüyüz, en istikrarlı gücüyüz. Bütün mücadelelerden en çok başarılarla çıkan gücüz. Zaferi sadece İran kazanıyor. Dolayısıyla kim İran'dan yana olursa o ayakta kalır" diyorlardı. Ne kadar öyle olduklarını yılın son günlerinde İran'ın içinde halkın ortaya koyduğu tepkiyle, yaşanan olaylarla gördük. Aslında açığa çıktı ki İran, bütün imkanlarını dışarı sevk ederek savaşı hep dışarıda tutmuş, içeride de toplum üzerinde baskıyı, sömürüyü derinleştirmiş. Bu durum öyle bir noktaya geldi ki, toplum sert bir biçimde tepkisini ortaya koydu. "Suriye'yi, Filistin'i bırak halimize bak! Bizi onlar nedeniyle ne hale getirdin" diyordu. Halkın bu tepkisi gerçekten de yaşananları çok iyi özetliyordu. İran'ın bölgedeki zaferinin hani derler ya, 'Pirus Zaferi'ne' benzer bir şey olduğu ortaya çıktı. Bir yerlerde sözde gelişme ve kazanım yaratıyor görünüyorlardı, oysa açığa çıktı ki astarı yüzünden pahalı. Esas merkezde çökme noktasına gelmiş, mevcut iktidara karşı büyük bir öfke ve tepki oluşmuş. Toplumun büyük bölümü İran'daki durumu diktatörlük olarak tanımlayarak, "Diktatöre ölüm" diyorlardı. İnsan hayret ediyor; Ali Hameney, eli koptuğu zaman, elini kopartan eylemleri yönettiğinde, İran sokaklarında insanlar kitleler halinde, özellikle de kadınlar, öğrenciler, gençler, "Mergber Amerika" diyorlardı. "Amerika'ya ölüm" nidaları İran'da coğrafyayı sarsıyordu nerdeyse. Öyle birilerinin yönlendirmesiyle değil, gerçekten toplumda öyle bir bilinç olduğu çok net. Şimdi geçen süreçte toplum o hale gelmiş ki, neredeyse Amerika'ya kurtarıcı olarak bakıyor. 35-40 yıl öncenin bu tür olaylara öncülük eden, yönlendiren gücünü ise diktatör olarak tanımlıyor ve ona ölüm diyor. Bu kadar tersine dönmüş. İran'da 35-40 yıl önce kurtaran şimdi diktatör olarak tanımlanan, ölüm çağrısı yapılan bir pozisyona düşmüş bulunuyor. Başka bir ölüm çağrısıyla sarsılıyor. Bunlar önemli gelişme ve olaylar. Savaşın yayılma ve gelişme düzeyini gösteriyor.

Buna karşı küresel sermaye sisteminin tutumunu gördük. Herhangi bir çözüm ortaya koyabilmiş değiller. Ancak İran'da, Irak'ta, Yemen gibi yerlerde mücadele ederek ayakta kalabiliyorlar. Bu sistemin de herhangi bir çözüm üretme gücü olmadığı açığa çıkmış bulunuyor. Bu nedenle ulus devlet statükoculuğunun kendini ayakta tutmak için faşizmi daha çok tırmandırması, küresel sermaye güçlerinin ise mevcut kriz ve kaos içerisinde düşük yoğunluklu savaşlarla, kriz yönetimleriyle durumu idare edip, egemenliğini sürdürmeye çalışması dışında bir seçenekleri bulunmuyor. Bundan öte bir şey öneremiyorlar.

Geriye kalan, bu krizden, kaostan çıkış için halkların devrimi, bölge ve dünya devrimi tek çözüm yöntemi oluyor. Yüzyıl önce de devrimciler, sosyalistler durumu böyle değerlendirdiler. Savaşa yol açan kapitalizmi can çekişen kapitalizm olarak tanımladılar. Emperyalizm tanımı böyleydi, onun için yeni bir kavram olarak emperyalizm kavramını ortaya attılar ve emperyalizmin, kapitalizmin sonu olduğunu söylediler. Dünya savaşını da kapitalizmin sonunun geleceği bir zemin olarak değerlendirdiler. Bu temelde mücadeleye yöneldiler. Aslında Ekim Devrimi bu temel hedef üzerinden gerçekleşti.

Ekim Devrimi çizgisi saptırılınca iki kutuplu dünya gerçeği açığa çıktı

Ekim Devrimi'ni yapan devrimciler onu Almanya'ya, bütün Avrupa'ya yaymak için büyük çaba harcadılar. Bir dünya devriminin başlangıcı olarak öngördüler ve kapitalizmi yok edecek, aşacak bir dünya devrimini gerçekleştirmeye çalıştılar. Fakat başarılı olamadılar. Onu kabul etmemiz lazım.

Yani Birinci Dünya Savaşı'nda kapitalizmi yok edecek devrimci çıkışlar oldu. Rusya'da önemli sonuçlar ortaya çıkardı fakat öngörüldüğü gibi kapitalizmi yok edecek, aşacak bir dünya devrimi haline dönüşmedi, ona ulaşmadı, ona gücü yetmedi, yarım kaldı, eksik kaldı. Ondan sonra da ortaya çıkan pratik, teori haline getirilmeye çalışıldı. Ekim Devrimi, ona yol açan teorinin gereklerine göre yönetilmek yerine, ortaya çıkan pratiğin teorileştirilmesiyle aslında Ekim Devrimi'ne yol açan devrimci çizgi saptırıldı. Bunu böyle görmek ve anlamak önemli. Bu sapma aynı zamanda mevcut iki kutuplu dünya gerçeğine yol açan durumu da açığa çıkardı.

Geçen yüzyılda kapitalizm kendi iç yapısıyla bunalımını hafifletmedi, ara ara bunalımdan kısmi çıkış yollarına kesinlikle Ekim Devrimi yol açtı. Ekim Devrimi olmasaydı Birinci Dünya Savaşı'nın sonu nereye giderdi, nasıl olurdu, kapitalizmin sonu ne olurdu? Kestirmek zor elbette. Bu nedenle, Ekim Devrimi büyük bir çıkıştı, bir öncüydü, bir kurtarıcıydı ama kapitalizmi yok etme ve bir dünya devrimi olma hedefine doğru yürüyemedi. İlk hamlede başarılı olamayınca, ondan sonra geri adım attı, oportünizme düştü, revizyonist oldu, çizgiden saptı, giderek bir Sovyetler Birliği devleti ortaya çıkardı, dünya devrimini Sovyetler Birliği'nin çıkarlarına bağladı, Sovyetler Birliği'nin korunmasına bağladı. "Tek ülkede devrim, tek ülkede sosyalizm" gibi dünya devrimini başaramamayı teori haline getiren yaklaşımlarla, aslında Önder Apo'nun belirttiği, kapitalist modernite sisteminin bir ucu haline geldi, onun bir versiyonuna dönüştü.

Şimdi ortada Üçüncü Dünya Savaşı'ndan kapitalizmi geçici olarak çıkartacak bir durum da yok. Geriye gerçekten de Birinci Dünya Savaşı'nda Ekim Devrimi'yle başlayıp da sonu getirilemeyen bir bölge devrimi, demokratik halklar devrimi, dünya devrimi kalıyor. Bu yönlü işaretler var, çabalar var, Önder Apo'nun geliştirdiği stratejik bakış açısı, teorik çerçeve, ideolojik-politik çizgi tamamen böyle bir devrimsel çıkışı öngörüyor. Teorik olarak bir Önderliksel çözüm gerçekleşti. Fakat onu örgüte ve eyleme dönüştürmede, pratikleştirmede henüz ilk adımlar atılıyor. Zayıf bir durum var. Kürdistan'ın bazı parçalarında bu yönlü bilinçlenme, örgütlenme ve eylem düzeyinde bir gelişme sağlanmış durumda. Bakur'da, Rojava'da bunlar gerçekleşiyor. Başûr'da bunun önüne baraj çekilmek için çaba harcanıyor. Aslında 91-92'de Çekiç Güç Operasyonu'yla Hewlêr'de oluşturulmaya çalışılan sistem, tamamen mevcut kriz ve kaosun Kürdistan öncülüğünde bir halklar devrimiyle, Ortadoğu ve dünya devrimiyle aşılmasını barajlama, engelleme ve önleme hareketidir. Devrimci bir güç olarak PKK'nin Başûr'a girişini engelleme kararı temelinde bu oluşum ortaya çıkartıldı, yoksa öyle farklı bir anlamı kesinlikle yoktur. Çekiç Güç Operasyonu'nun, kişilerden, partilerden öteye böyle bir küresel mücadele anlamı var.

Rojhilat'ın bazı yönleriyle yaşanan bu durumu zorlayacak, devrime öncülük edecek şekilde açılım yapan diğer bir Kürdistan parçası haline gelme özelliği bulunuyor. Zaman zaman bu tür girişimler de oldu. Ama tümden etkili bir konuma henüz ulaşamadı. Kürdistan'da böyle bir yeni devrimci teorinin sınırlı bir pratik uygulanma çabası var. Büyük zaferler kazanmış olmaktan henüz uzak. Mücadeleci güçleri biriktirmiş düzeyde. Kürdistan'ın dışına, Ortadoğu'ya, dünyaya açılması daha yeni yeni oluyor. Şimdilik cılız ve zayıftır. Önderlik düşüncelerinin Ortadoğu'da ve dünyada daha güçlü yayılması için daha örgütlü, planlı çabaya ihtiyaç var. Yapılmaması aslında büyük bir eksiklik oluyor. O bakımdan koşullar var, devrimci durum devam ediyor. Fakat teorik çözümün üretilmiş olmasına rağmen bunun hızlı bir biçimde hamlesel olarak örgüt ve eyleme dönüştürülmesinde ciddi zayıflıklar, zorlanmalar var. Bu anlamda hızlı bir biçimde devrim alternatifi de gelişmiyor.

İmkan ve fırsatları bütünlüklü bir devrim stratejisiyle ele almak gerekiyor

Mücadele derinleşerek, yaygınlaşarak sürüp gidiyor; bu gerçeği görmek lazım. Bunun için bu sürece devrimci süreç olarak bakmak lazım, mücadele süreci olarak bakmak lazım. Evet, askeri boyutu düşük yoğunluklu, çok şiddetli değil ama yaşananın bir dünya savaşı olduğu tartışma götürmez bir gerçek. Çünkü; bütün toplumsal ve siyasi dengeleri alt-üst ediyor. Şimdiye kadar var olan bütün sistemleri çözdü, herkesin önüne bir yenilik koydu. Dolayısıyla günümüz dünyasında köklü bir değişim ve dönüşüm gerçekten yaşanıyor. Özellikle Ortadoğu merkezli olarak yaşanıyor. Herkes bunun kapsamı dahilinde, hiç kimse eskiyi sürdüremiyor. En çok eskiyi sürdürmeye çalışan TC'ydi. AKP, şimdi yeni duruma göre, onun kalıplarını kırarak ama eski zihniyet ve siyasete bağlı olarak, yani savaşçı ve soykırımcı zihniyet ve siyasetine bağlılık temelinde yeniden yapılandırmaya çalışıyor. Bu nedenle AKP'nin çabalarını doğru anlamamız lazım.

İran geç kalmış bir İslami Devrim'le kendisini ortalama bir hale getirmişti ve "Ben bunların dışında kalırım, savaşı bölgenin diğer alanlarında tutarak kendimi korurum" diye düşünüyordu. Son gelişmeler bunun mümkün olmadığını ortaya çıkardı ve İran'ın da daha fazla bu çelişki ve çatışmanın içerisinde olduğu anlaşıldı. O halde bu gerçekleri görerek bölgedeki olaylara daha bütünlüklü bakmak, gelişmeleri daha doğru okumak, devrimci olmak, mücadeleci olmak lazım. Eldeki imkan ve fırsatları daha bütünlüklü bir devrimci bakış açısıyla, daha bütünlüklü bir devrim stratejisiyle ele alıp, o temelde kullanmak gerekiyor. Onun dışındaki yaklaşımlar dar ve tutuculuk olur. Mevcut durumda çelişki ve çatışmaların ortaya çıkardığı imkan ve fırsatları örgütlü, planlı bir devrimci mücadele için kullanmayanlar başarısız kalırlar. Bu temelde kazanılan kısmi başarıları gerçekleşmesi gereken devrimin birer imkanı, fırsatı olarak görüp değerlendirmek yerine, onları esas alıp onlar üzerinde yaşamak isteyenler çok kısa sürede kazandıklarını da kaybederler.

Bakurê Kurdistan'da 90'dan sonra ortaya çıkan bazı önemli gelişmeler oldu; onu daha büyük bir devrime ve devrimci mücadeleye dönüştürmek yerine, onun üzerinde statüko olmak, yaşamak isteyen eğilim, 24 Temmuz faşist soykırımcı saldırı karşısında tuz-buz oldu. Bırak o eğilimin ortaya çıkmış kazanımları büyütmesi, ilerletmesi, korunması, ayakta tutması bile mümkün olmadı. İşte buna orta sınıf yaklaşımı deniyor. Gerçekten de orta sınıf darlığıyla, statükoculuğuyla, yüzeyselliğiyle içinde bulunduğumuz dünya koşullarında, bölge koşullarında örgüt olmak, mücadele etmek, kazanım sağlamak, onu elde tutmak, daha da büyütmek, zaferler kazanmak mümkün değil. Orta sınıf eğilimi, fırsat bulursa halkın devrimci mücadeleyle kazandıkları üzerinde oturan, onu bulamazsa da eritilmesine, yok edilmesine zemin sunan bir saptırma oluyor. Bunu bu süreçte net gördük.

Başûr'daki durum da ortada; kendisini Kürdistan'ın ebedi kralı sananlar ne hale geldiler. Daha ne duruma gelecekleri de belli değil. "Biz. Başûr'u kurtardık, dokunmayın, yaşayacağız" deniyordu. Ortada bir kurtuluşun filan olmadığını acı ve trajik olaylarla öğrendik. Başûr toplumu gerçekten de hiç hak etmediği sonuçlarla karşı karşıya geldi. Bu kadar mücadeleci, cesur, fedakar bir topluluk, o kadar uzun yıllar iktidar-devlet sistemlerine teslim olmamış, yabancı egemenliklere teslim olmamış, kırda ve aşiret düzeyinde de olsa hep özgür kalmayı, özgür yaşamayı sürdürmüş bir toplum, hiç de hak etmediği bir hakaretle yüz yüze geldi, ezildi. Kendi kendini savunamayan, her şeyi başkalarına bağlanmış bir zavallı toplum derekesine düşürüldü ilkel milliyetçi öncülük tarafından. KDP-YNK'nin milliyetçi-devletçi çizgisi ya da işbirlikçi despotik siyaseti sonucunda bunlar yaşandı.

Bakur'da sorun çözülmeden Rojava nasıl statü kazanacak sistem olacak?

Suriye'deki olaylara ve Rojava'daki gelişmelere de bu çerçevede bakmak lazım. Bütün bunları yaşanan bu son gelişmelerin doğru anlaşılması için belittik. Biz bir süredir Suriye'deki durumu, Rojava'daki olayları, gelişmeleri çok fazlasıyla tartışıyor, anlamaya çalışıyoruz. Çünkü; büyük bir mücadele yaşanıyor. Hem yaşananlar ne anlama geliyor, hangi imkan ve fırsatları ortaya çıkarıyor hem de olası gelişmeler ne olacak, dolayısıyla bu imkan ve fırsatlara nasıl yaklaşmak lazım? Çünkü; yürütülen büyük bir mücadele var ve bu durum tartışmayı, doğru sonuçlar çıkarmayı gerektiriyor.

DAİŞ'e karşı yürütülen savaş aslında sadece Irak ve Suriye'yle, Kürdistan'la sınırlı kalan bir savaş olmadı. Bölgesel de değil küresel bir savaş oldu. DAİŞ bütün dünyayı tehdit eden bir saldırgan güç olarak ortaya çıktı. Dolayısıyla DAİŞ'e karşı savaş da küresel bir savaş oldu. 1 Kasım 2014 Dünya Kobanê Günü bu bakımdan anlamlıydı. Bu, DAİŞ'e karşı Kobanê Direnişi öncülüğünde faşizm karşıtı bir ittifakın oluşmasıydı. Dolayısıyla DAİŞ'e karşı savaş, bütün insanlığın savaşı oldu. Dünya demokrasi savaşı oldu, özgür insanlığın savaşı oldu. Dünyanın dört bir yanından da gençler geldi, DAİŞ'e karşı tutarlı savaş yürüten güçlere, YPG'ye, YPJ'ye katıldılar. Önder Apo'nun düşüncelerini öğrendiler, özümsediler, onlara bağlandılar, savaştılar, şehit düştüler. Bunlar basit olaylar değildi. Öyle herhangi bir çalışmayla, örgütlemeyle de olmadı.

Dikkat edilirse mücadelenin etkileme gücüyle oldu ve bu etkilenme kendiliğinden oldu. Yürütülen mücadele doğrudan etkiledi. DAİŞ faşizminin dünyayı, insanlığı etkileme ölçüsüyle bağlantılı oldu. Kürdistan Özgürlük Hareketi'ni dünyaya yayma konusunda çok imkana sahip değildik, çok planlı çalışabilmiş değildik de. Fazla başarılı olduğumuz söylenemez. Biraz Paris Katliamı'na karşı yürütülen çalışma ve propagandalar gelişme sağlamıştı. Yine biraz Önder Apo'ya karşı Kenya'da örgütlendirilen Devletlerarası Komplo ve o komploya karşı Önderliği sahiplenen, özgürlük çizgisinde yürüyen direniş bazı çevreleri etkilemiş, Kürt halkını, Kürdistan'ı ve Özgürlük Mücadelesi'ni dünyaya, halklara tanıtmıştı. Ama esas tanıtma, DAİŞ'e karşı direnişle oldu. Şengal ve Kobanê direnişleriyle oldu. Çok önemli bir etkileme düzeyi ortaya çıktı ve sadece anlam bakımından değil, fiili olarak da DAİŞ'e karşı bütün insanlık mücadele etti, tüm halklar mücadele etti. Amerika'dan İngiltere'ye, Kanada'dan Almanya'ya, Ortadoğu'nun bütün ülkelerine kadar her toplumdan, her halktan genç insanlar bu mücadelenin en ön safında yer aldı. Mücadele, dünyanın dört bir yanında verildi. Bu önemli bir durumdu.

Hem Kürdistan'ın, Kürt halkının ve Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'nin küreselleşmesi, tüm insanlık tarafından duyulması açısından hem de Suriye'deki mücadelenin Ortadoğu geneli açısından belli bir süre içinde yönlendirici konum kazanması açısından çok önemli ve etkili sonuçları oldu. Suriye bu biçimde öne çıktı, Rojava Devrimi, Özgürlük Güçleri öne çıktı. Fakat bu mücadeleyi, Ortadoğu, Kürdistan ve insanlık mücadelesinin bir parçası olarak görmek yerine çok dar, tekil yaklaşımlar fazlasıyla öne çıktı, çıkıyor. Öyle bir hava oluşmuştu ki, "Artık savaş bitti. İşte Suriye'de çözüm olacak, siyasi çözüm süreci başladı, gözümüzü Cenevre'ye ve Astana'ya dikelim" diyen yaklaşımlar çok oldu. Bu düşünceler yanlıştı. Savaşın olup olmayacağının belli olmadığı bir süreçte savaşın bittiği düşüncesi çok tehlikeli bir varsayım. Farz edelim ki savaşın yoğunluğu azaldı, hemen çözümün olacağı nerden belli? Nasıl olacak yani? Suriye dünyadan ayrı bir yer midir? Rojavayê Kurdistan, Kürdistan'dan ayrı bir yer midir? Kaldı ki ne kadar bütünlüğü ve var olduğu da belli değil aslında. DAİŞ'e karşı mücadeleyle ortaya çıkan bir yapı aslında. Bakurê Kurdistan ve onun mücadelesiyle var olan bir alan. Ondan kopuk nasıl ele alınabilir? 19 Temmuz 2012 Devrimi, eğer Bakur'da AKP faşizmine karşı Devrimci Halk Savaşı Stratejisi temelinde büyük bir mücadele olarak gelişmeseydi, yalnız başına Arap Baharı denen çatışmalı sürecin etkisiyle Suriye merkezindeki, Şam'daki bazı olayların yönetimi sarsmasıyla ortaya çıkacak bir durum muydu? Mümkün müydü Bakur'daki devrimci mücadelenin, gelişmenin Rojava'ya yansıması, Rojava'yı etkilemesi, örgütlemesi olmasaydı öyle bir devrimin olması? Kuşkusuz mümkün değildi.

O halde Bakur'da sorun çözülmeden Rojava nasıl statü kazanacak, sistem olacak, barışa gidecek? Bunları gerçekleştirmek mümkün olmadığı gibi bunları düşünmenin bile ne kadar sapma olduğunu son yaşadığımız olaylar gösterdi. Demek ki gerçekten de tekil bir çözüm yoktur. Yüzyıl önce Ekim Devrimi de, "Tek ülkede devrim" diyerek devrimci düşüncede sapmaya uğradı; aynı çizgiyi mi devam ettireceğiz? O zaman Önder Apo'nun reel sosyalizme dönük eleştirilerinden ne anladık, hangi sonuçları çıkardık? Eğer öyle yaklaşırsak o zaman hiçbir sonuç çıkarmadığımız anlamına geliyor. O da kesinlikle doğru olmaz ve bizi başarıya götürmez. Ne bu kadar erken çözüm var ne de herhangi bir ülkede yalnız başına kalıcı siyasi sistem yaratacak bir çözüm var. Aynı şekilde Kürdistan'ın herhangi bir parçasında da yalnız başına Kürt so-

✔ 19 Temmuz 2012 Devrimi, eğer Bakur'da AKP faşizmine karşı Devrimci Halk Savaşı Stratejisi temelinde büyük bir mücadele olarak gelişmeseydi, yalnız başına Arap Baharı denen çatışmalı sürecin etkisiyle Suriye merkezindeki, Şam'daki bazı olayların yönetimi sarsmasıyla ortaya çıkacak bir durum muydu? Mümkün müydü Bakur'daki devrimci mücadelenin, gelişmenin Rojava'ya yansıması, örgütlemesi olmasaydı öyle bir devrimin olması? Kuşkusuz mümkün değildi. O halde Bakur'da sorun çözülmeden Rojava nasıl statü kazanacak, sistem olacak, barışa gidecek? ✔

rununun çözümü olmuyor. O halde Kürt sorununun çözümüne de bütünlüklü bakmalıyız. Kürdistan açısından bütünlüklü bakmalıyız, Ortadoğu ve dünya devrimi açısından bütünlüklü bakmalıyız.

Öyle hemen bir çözüm erken bir çözüm ve tek ülkede bir çözüm yok

Kürt sorununu kim çıkardı ortaya? Birinci Dünya Savaşı'nın galip devletleri çıkardı. Küresel kapitalist sistem oluştu ve kapitalizm, küresel hegemonya haline Kürt sorunu üzerinden geldi. Kürt sorununu çözeceksen kapitalizmi yok etmek zorundasın. En azından bu savaşçı, soykırımcı gerçeğini yok etmen, aşman lazım. Öyle yapmadan, bunu gerçekleştirmeden Kürt sorununu nasıl çözeceksin? O halde Ortadoğu'da ve dünyada devrimci değişiklikler yapmadan bu işi nasıl çözeceksin? Çözülmedi işte.

45 senedir Önder Apo uğraşıyor, PKK bu kadar mücadele etti. Dikkat edilirse Kürdistan'daki statü öyle başka ülkelerdeki sömürge statüsüne benzemiyor. Dolayısıyla Kürdistan'daki Özgürlük Mücadelesi, Asya'da ve Afrika'da 20. yüzyılda Sovyetler Birliği'ne dayanarak gelişen ulusal kurtuluş hareketlerine, devrimlerine benzemiyor. Onlara benzer bir biçimde ele alıp, çözüm olacağını sanmak büyük bir yanılgı. Yine tek başına bir ülkede statü kazanmanın yanılgı olduğu da bir gerçek. Irak'ta başarıldı deniliyordu, Amerika o kadar çaba harcadı, sonuçlar ortadadır. Bölgenin hiçbir yerinde öyle bir şey yok, tek başına çözüm yok. Kendimi ayakta tutacağım, diye çaba harcayan TC ve İran statükoculuğunun da çatışmaların merkezi haline gelmekten kendilerini koruyamadıklarını, kurtaramadıklarını görüyoruz.

O kadar çabalarına rağmen savaşın merkezi Türkiye'dir. İran'dan öğrendiği dersler temelinde onu her ne kadar sınır dışına yaymaya çalışsa da, bunu başaramıyor. İran da başarılı olmadı işte; İran'da da yıl sonunda halkın ortaya koyduğu tepki bize bu gerçekleri açık bir biçimde gösterdi. O halde demek ki öyle hemen bir çözüm yok, erken bir çözüm yok ve tek ülkede bir çözüm yok. Bu bir dünya devrimi meselesi, Ortadoğu Devrimi meselesi. Bu nedenle bütünlüklü bakmak lazım.

Bir ülkede belli bir gelişme olmuşsa hemen onun üzerine oturup küçük burjuvaca, orta sınıfça yaşamak yerine, ortaya çıkan imkan ve fırsatları orada ve bölge genelinde "Özgürlük devriminin, demokratik halk devriminin çıkarına nasıl kullanırım" diye kendine sorup, bu temelde ele almak, işleri yürütmek daha doğru ve devrimci bir yaklaşım oluyor. Diğeri gerçekten yiyici bir yaklaşım, yoğun devrimci mücadeleyle ortaya çıkan kısmi gelişmelerin üzerine oturma ve yaşama çizgisidir. Devrimci sosyalist çizgi, bunları halk devrimlerinin, demokratik devrimin bir parçası, bir kazanımı, bir üssü, bir kalesi olarak görerek bu kazanımları, gelişmeleri yeni devrimci mücadelelere dönüştürme yaklaşımıdır.

1968 Gençlik Devrimi Çizgisi buydu. Che Guevara Çizgisi buydu. Önder Apo, "Biz 68 Gençlik Devrimi'nin Kürdistan'daki koluyuz." dedi. O halde devrimciliğimizin stratejik ve taktiksel yaklaşımlarını buna göre ele alacağız. Öyle reel sosyalizme bakarak ele alamayız, İslam Devrimi'ne bakarak ele alamayız, başka devrimci örnek ve olaylara bakarak ele alamayız. Bunlar yanılgı oluyor. Dikkat edilirse erken çözüm, tek ülkede çözüm, Kürdistan'da tek parçada Kürt sorununun çözümü gibi yaklaşımlar yanlıştır. Suriye'de de ortaya çıkmaya çalışan şey buydu. Rojava'da bu tam derinleşmedi, tam düzeltici yaklaşım olmasa da en azından tartışmalı durum sürdü. 2014-15'te Bakur'daki gelişmeler üzerine yürüttüğümüz tartışmalardan çıkan sonuçlar gibi fazla inanılmamış olsa da, en azından yine de tedbiri elden bırakmayalım biçiminde kısmi yaklaşımlar oldu. Fakat gerçekten yanılgılar çoktu. Rojava'ya ilişkin de hesap ve yanılgılar fazlaydı. Şimdi ortaya çıkan yeni durum bu nedenle de son derece netleştirici oluyor.

'Fırat Kalkanı Operasyonu' neyi hedefliyor?

AKP-MHP faşizmi 20 Ocak akşamı saat 17:00'den itibaren Efrîn'e hava saldırılarını başlattı, karadan girmeye çalışıyor. Özellikle de YPG, YPJ ve QSD mevzilerine dönük yoğun bir hava saldırısı yapılmış durumda. Çünkü; bunlar açıktalar, fazla gizlenme gereği duymadılar. Çünkü; faşizmin, zulmün bu kadar kol gezdiği dünyada, bir şerit halinde 2000 kilometrekarelik Rojava'da özgür olup yaşayacaklarını sandılar. Kendi dışlarındaki dünya yapısının, siyasetinin kendilerine düşman olduğunu görmediler, anlamadılar, daha doğrusu anlamak istemediler. İstedikleri ki özgür bir ortam olsun ve özgürce yaşanılsın.

Ama olmuyor işte, "Kürdistan'da işler küçük burjuvaca yürümüyor." Önder Apo bunu 1986'da 3. Kongre'de söylemişti. Rojava'da da yaşadıklarımız ondan farklı değil. Düşman onun için keşif yaptı, istihbarat yaptı ve hedeflere saldırı düzenledi. Toplumu kaçırtmaya dönük saldırılar yürütüyor, yoğun bir askeri güç yığınağı var. Sınırdan girmeye çalışıyor. Fırsat bulursa tüm Efrîn'i ele geçirir mi? Boşluk olursa neden ele geçirmesin! Cerablus'u, Bab'ı ele geçirdi; Efrîn'i de ele geçirmek ister. Engel çıkarsa, en azından mevcut örgütlenmeyi, devrimci güçleri ağır bir biçimde darbelemeyi hedefliyor. Sınırın bir kesimini, en azından kendi sınırına yakın alanları ele geçirmek istiyor. Aslında toplumu kaçırtmaya da çalışıyor. Yaptıklarından beş kat fazla propaganda yürütüyor. Yoğun bir psikolojik savaş var. Bununla Efrîn'i boşaltmaya çalışıyor. Mümkünse toplumu kaçırtıp onun yerine hazırladığı, elinde tuttuğu toplumsal kesimler var, bunları yerleştirip Efrîn'i Kürtsüzleştirmeyi amaçlıyor.

'Fırat Kalkanı Operasyonu' denilen harekatın, Firat'ın batısının Kürtsüzleştirmek olduğunu bilmelidir herkes. Bu proje Cerablus ve Bab işgalinde kullanıldı ve yeni bir proje değildir. Bakur'da PKK'nin kuruluşunun hemen ardından gelişen, 19-24 Aralık 1978'de pratikleştirilen Maraş Katliamı'yla başlamış bir süreçtir. Maraş Katliamı da bir 'Fırat Kalkanı Operasyonu'ydu. Temel amacı Firat'ın batısının Kürtsüzleştirilmesiydi. Geçen kırk yıllık sürede Mereş'te zaten Kürtlüğün nerdeyse izi bile kalmadı ama sadece Mereş'le sınırlı değildi bu durum; Semsûr'a (Adıyaman), Meletî'ye (Malatya), Dîlok'a (Antep) kadar asimilasyonu yoğunlaştırarak devlet egemenliğini, tekelci sermaye hakimiyetini daha çok geliştirerek önemli sonuçlar da aldılar. Efrîn düşmanlığının bir yönüyle de bunun bir parçası olduğunu bilmemiz lazım. Dolayısıyla bu saldırıya tek yanlı bakmamak gerekiyor. Birçok boyutu var, birçok el de işin içinde, bir sürü gizli, kirli pazarlıklar söz konusu. Çok değişik amaçlar ve hesaplar var. TC devleti ve AKP-MHP faşizmi açısından da çok yönlü amaç ve hedef söz konusu. Ne kadarını gerçekleştirebilirse gerçekleştirecek. Öyle bakmamız gerekiyor. Çünkü şöyle bir yaklaşım var; kendimize göre değerlendirip devletin amacı şudur, bu amacı gerçekleştirmesi zordur, başarısız kalacak gibi yüzeysel yaklaşımları aşmak gerekiyor. Oysa öyle değildir. Birincisini başaramayabilir, ikincisini başarır, üçüncüsünü başarabilir. Ne kazanırsa kar kendisi için. Tek boyutlu bir saldırı olmadığı gibi kesinlikle tek bir amaca da bağlı değiller.

O nedenle tarihsel ve güncel olarak birçok boyutu ve birçok amacı var bu saldırının. Bir tanesi; 'Fırat Kalkanı Operasyonu' denilen ve Maraş Katliamı'yla 40 yıl önce başlayan Firat'ın batısını Kürtsüzleştirme operasyonun derinleştirilerek sürdürülmesi oluyor. Bunun için Efrîn'i mümkünse Kürtsüzleştirmek istiyor, demografyayı değiştirmek istiyor. O kadar psikolojik savaşı onun için yapıyor, toplumu kaçırtmaya çalışıyor. Hazır hızla yerleştireceği bir toplum da var elinde. Diğer yandan, zaten Kürt düşmanlığı var, ideolojik ve stratejik olarak Kürt düşmanı, Kürt karşıtı, soykırımcı, genelde Kürdistan'da gelişen her türlü özgürlük eğilimini, gücünü ezmeyi, yok etmeyi, dolayısıyla soykırımı gerçekleştirmeyi, bunun önünü açmayı hedefleyen bir stratejik duruşu ve günlük taktik uygulaması var. Bunu Bakur'da yapıyor. Her türlü bedeli göze alarak Başûr'a yönelik o kadar saldırı yapıyor. Medya Savunma Alanları'nda 'Güvenlik bölgesi oluşturacaklar' deniyor, aynı zamanda Irak devleti Kerkûk'e saldırırken TC de Tepe Xwedê'ye saldırdı, Koordine Tepesi'ne saldırdı, Xeregol'a saldırdı, Geliyê Reş'e saldırdı, daha önce zaten Kanî Masî'yi tutmuştu, Heftenîn'de, Başûr'daki bazı stratejik tepeleri tutmuştu. Başûr'a son üç ayda saldırı yapan sadece Irak devleti değil ki, Irak devleti Başûrê Kurdistan'ın güneyinden, TC devleti de kuzeyinden saldırdı. Hiç kimse bu kuzeydeki saldırıyı görmüyor. Türkiye-İran-Irak anlaşması bu temeldeydi aslında. Başûr'da 25 Eylül referandumu ardından yaptıkları planlama ve ortaklaşmaları kesinlikle bu çerçevedeydi. KDP'yi uyararak, KDP'ye karşı Irak devletine destek vererek bu planlamayı uygulamaya koydular.

> **✔ En büyük tehlike ve baş belası Türkiye cumhuriyeti devleti ve bugünün AKP-MHP-CHP faşist diktatörlüğü oluyor. CHP alçakça davranıyor. Bu Kılıçdaroğlu kişiliği ihanetin de ötesinde, zaten bütün varlığına ihanet etmiş bir gerçekliği ifade ediyor. Gerçekten de o dönme yeniçeri ağaları nasıl Hristiyan toplumunu yok etmek için saldırdıysa, aynı o Hristiyan Osmanlı'nın Hristiyan dönmeciliği çizgisini bugün temsil ediyor. Aslında MHP'den daha fazla AKP'yi destekleyen bugünkü CHP yönetimidir. ✔**

Şimdi Kerkûk'ün bir tarafında Duzxurmatu'da bir 'Türkmen Özerk Bölgesi' örgütlemek için harıl harıl çalışıyorlar. Özerklik ilan etmeye hazırlanıyorlar. Kürtlerin özerkliğine karşılar ama kendilerine bağlı özerk yapılar örgütlemek için yoğun çabalar içindeler. Rojhilat'ı da benzer biçimde yürütüyorlar. Orada da birçok örgütle ilişki içerisindeler.

DAİŞ'e soluk aldırmak için Efrîn'e saldırılıyor

Kürt düşmanı, Kürt karşıtı stratejileri, Kürt halkına soykırımı dayatan ideolojik-stratejik duruşları devam ediyor. Bunun bir parçası olarak da Efrîn'e saldırıyorlar. Bütün Rojava sınırına saldırıyorlar. Saldırı ve çatışmalar zaten sadece Efrîn'de de değil; önce de zaman zaman saldırıyorlardı, şimdi de saldırıyorlar. Bakur'da, Başûr'da, Rojhilat'ta yapmaya çalıştıklarının bir benzerini Rojava'ya da uyguluyorlar. Zaten 15 Eylül 2014'te DAİŞ'in Kobanê'ye saldırısını da AKP yaptırdı. DAİŞ nerede şimdi? Kobanê'de yenilgiye uğrayınca 24 Temmuz 2015'ten itibaren Bakur'a saldırdılar. Kobanê'deki yenilgilerinden Bakur halkını ve devrimci güçleri sorumlu tuttular. İntikamı Bakur'dan almak istediler. İki buçuk senedir Bakur'da hiçbir ahlaki, hukuki kural tanımayan bir faşist saldırı yürüttüler. Şimdi Bakur'da sonuç alamayınca Bakur'un direnişi karşısında gerilla'nın direnişi, halkın direnişi, kentteki direniş, kırdaki direniş karşısında planları boşa çıkınca, başarılı olamayınca onun intikamını bu sefer de Efrîn'den almaya çalışıyorlar. Tekrar yönlerini Efrîn'e verdiler. Dolayısıyla Efrîn saldırısını Bakur'da yürütülen saldırılardan da kopuk ele almamak lazım.

Dikkat edilirse Ekim ortasında DAİŞ başkentinde yenilgiye uğradı. Reqa'yı özgürleştirme operasyonu zafer kazandı. Şimdi Dêra Zor hattında DAİŞ tümden atılmak isteniliyor. Efrîn'den saldırarak Dêra Zor'da, diğer alanlarda DAİŞ'in ayakta kalmasını sağlamak istiyor AKP-MHP faşizmi. Bir yandan Reqa'nın intikamını alma çabası var, diğer yandan yapabildiği kadarıyla DAİŞ'i ayakta tutma çabası var. Bir de utanmadan, "PKK ve DAİŞ'e karşı operasyon yapıyorum" diyor. Bir tane DAİŞ hedefi var mı Efrîn'de? Yoktur. DAİŞ'i kurtarmak için Efrîn'e saldırılıyor. DAİŞ'e karşı savaşan ve son darbeyi vurmakta olan YPG-YPJ, Demokratik Suriye Güçleri'ni oradan alıp Efrîn'e getirmek ve DAİŞ'e soluk aldırmak için yapıyor bunu. Utanmadan o alanda çatışmalı durumun olduğunu söylüyor. Halbuki en istikrarlı alan orasıydı. Güya Efrîn TC'nin bekasını tehdit ediyormuş. Ne alakası var? Kürt düşmanı, devrim düşmanı, demokrasi düşmanı olmasa Efrîn'i niye kendisi için tehdit olarak görsün? Ancak buna düşman olanlar Efrîn'i tehdit görürler, çünkü; Efrîn'de Kürt iradesi oluştu, demokrasi iradesi oluştu, çevresini demokratik olarak etkiliyor. Kürtleri etkiliyor, diğer toplumları etkiliyor. Demokratik Özerklik temelinde çok güçlü bir sistem kurulmuş bulunuyor.

Demek ki her türlü Kürt ulusal gelişimi, iradesi, yine demokratik gelişme, irade TC'yi tehdit ediyor. TC devletinin geleceğini tehdit ediyor. Beka sorunu olarak görüyor, yani gelecek sorunu olarak ele alıyor. Bu kadar düşman olmasa kendisi için bir tehdit olmaz. Aslında tehdit kendisidir, bela kendisidir insanlık için, halklar için, Kürtler için, kadınlar ve gençler için, tüm özgürlükçü eğilimler için. En büyük tehlike ve baş belası TC devleti ve bu günün AKP-MHP-CHP faşist diktatörlüğü oluyor. CHP alçakça davranıyor. Bu Kılıçdaroğlu kişiliği ihanetin de ötesinde, zaten bütün varlığına ihanet etmiş bir gerçekliği ifade ediyor. Gerçekten de o dönme yeniçeri ağaları nasıl Hristiyan toplumunu yok etmek için saldırdıysa, aynı o Hristiyan Osmanlı'nın Hristiyan dönmeciliği çizgisini bugün temsil ediyor. Utanmadan başarı diliyor, akıl hocalığı yapıyor AKP'ye. "Hava saldırısı olmadan gitme, başarısız olursun" diyor. Başarının yolunu gösteriyor. "Niye gidiyorsun, kimi katlediyorsun, ne işin var?" demiyor. Diyor ki, 'Şöyle gidersen başarısız olursun, böyle git' ve dediği yapılınca da başarı diliyor.

Aslında MHP'den daha fazla AKP'yi destekleyen bugünkü CHP yönetimidir. Bu 'Yenikapı Ruhu' bir gerçekti, bir faşist zihniyet ve siyasetti. Aslında Kemalizm ve Envercilik diye ayrımlanmış İttihat ve Terakki zihniyet ve siyasetini temsil ediyor. Kemalizm de onun içinden çıktı. Onun bir türeviydi. Öyle zihniyet ve siyaset olarak İttihat ve Terakkiciliğe karşı değildir Mustafa Kemal; sadece tarz olarak maceracı buldu Enver Paşa çizgisini. Şimdi CHP'yle AKP ve MHP arasındaki çelişki sadece o kadardır. Zihniyet ve siyaset olarak bir farklılık yok, sadece bazı yöntemlerde farklılık oluyor. Aslında AKP'yi ayakta tutan MHP'nin desteği olmadı. MHP desteği fazla güç vermedi AKP faşizmine; CHP daha fazla güç verdi. Demokratik alternatifi bölüyor, parçalıyor, demokrasi mücadelesini zayıflatıyor. Demokratik alternatifi toplayıp AKP faşizminin kuyruğuna takıyor; bu kadar tehlikeli. O nedenle kesinlikle CHP'yi, AKP-MHP faşist ittifakının dışında görmemek lazım. Son dönemlerde farklı yaklaşımlar oldu, bu yanlıştır, çok tehlikelidir de. Bu düzeltilmedikçe ne CHP oyunu, ikiyüzlülüğü aşılabilir ne de AKP-MHP faşizmi geriletilebilir. Kemal Kılıçdaroğlu'nun varlığı ve zihniyeti, siyaseti geriletilmedikçe, aşılmadıkça AKP-MHP faşizmini yıkmak mümkün değil, bu da açığa çıkmıştır.

Efrîn saldırısı bir gündem saptırması olarak da yapılıyor

Diğer boyutlar iç çatışmalarla ilgilidir. Belirttiğimiz gibi propaganda yönü, psikolojik savaş boyutu öndedir bu saldırının. Temel bir amacı da işte çökmek üzere olan, yıkımın eşiğine gelen TC faşist devletini, AKP-MHP faşizmini bu yıkımdan kurtarmaya çalışmak oluyor. Özellikle 2017 direnişi bunu ortaya çıkardı. Devrimci, demokratik güçler, faşizmi yıkma hedefini, bilincini edindiler, birlik oldular ve 2018'i AKP-MHP faşizminin yıkım yılı olarak ilan ettiler. Bunun yarattığı büyük korku var. Zaten içeride çökmek üzere ve müthiş teşhir olmuş durumda. Bir taraftan ABD'deki Zarrab davası, diğer taraftan ifadeleri yayınlanan MİT'çilerin itirafları, Tayyip Erdoğan kişiliğinin de, AKP yönetiminin de ipliğini pazara çıkartan türde. Türkiye toplumu bunu tartışsa ayaklanmaya kalkar. Bu durumdan ödü kopuyor. İran'da halk biraz ayaklanmaya geçince hemen İran devletine destek verdi, karşı açıklamalar yaptı. İran hükümetinden önce ayaklanmalara karşıt olduğunu AKP-MHP hükümeti açıkladı. Size ne, diye sorarlar? Demek ki, İran'da olan yarın bende de olur, diye ödü kopuyor. Türkiye içerisindeki durumu böyle görüyor. Zarrab olayını, MİT'çilerin itiraflarını Türkiye'de insanlar biraz daha tartışsalar, elbette AKP'nin faşist katliamcı karakterini anlayıp buna karşı ayaklanacaklarını görerek büyük bir korkuya kapıldığı çok net anlaşılıyor.

Gerçekten de Efrîn saldırısı bir gündem saptırmasına yönelik de geliştiriliyor. İçteki yıkımı önlemeye dönük bir saldırı oluyor. Dikkatleri dışarı dağıtıyor. İçeride şovenizmi, ırkçılığı, milliyetçiliği geliştiriyor. Darbe vurabildiği kadar vurmayı hedefliyor. Bu arada Türkiye top-

lumunun çocukları bu savaşta ölecek mi, umurunda değil Tayyip Erdoğan'ın. O zaten kan ve savaşla besleniyor. Faşizm baskı, terör, savaş, kan ve soykırım demektir. O nedenle buna göre bir sistem de kurdu. Paralı askerliği oluşturdu. Ölmeye hazır herkesi alıyor. Tayyip Erdoğan, Genelkurmayın da dizginlerini, "Bana ölecek asker lazım, general lazım" diyerek ele aldı. Hepsini öyle bir çizgiye getirdi, dize getirdi. Devlet yönetiminin başında olan bütün güçler bir emir eri gibi hareket ediyorlar mevcut haliyle. Ama büyük bir karşıtlık da var tabii. Tam hakim değiller. Ne ortaya çıkar bilemiyorlar.

15 Temmuz 2016 askeri darbe girişimi ödlerini patlattı. Devletin kurumları dağıldı, çözüldü, var olanlara da hakim değiller. Erdoğan-Bahçeli ikilisi, örgütledikleri faşist çetelerinin saldırısıyla kendilerini ve devleti ayakta tutuyorlar. Bu anlamda içteki çöküşü önlemek için dışarıya saldırı geliştiriyorlar. Dışarıya bu biçimde saldırı yaparak içteki baskı ve terörü gizlemeye çalışıyorlar. Baskılar, şiddet en üst düzeyde artıkça çöküş daha da hızlanıyor. Bunun için de gündemi saptırmaya çalışıyorlar. Tayyip Erdoğan'ın, AKP yöneticilerinin ipliği pazara çıkmış durumda, her tarafta tartışılıyor durumları. Söz konusu tartışmaların Türkiye'ye yansımasını önlemeye, gizlemeye çalışmak temel yaklaşımları oluyor. Yani gerçekten de nasıl tehdit etti HDP'lileri? HDP yönetiminin direniş çağrısına karşı Tayyip Erdoğan, "Bir kişi sokağa çıkarsa bombamız kafasındadır" diyerek tehdit etti. Çünkü; herkesi kendisine karşı bir direnme gücü olarak görüyor ve bundan büyük bir korkuya kapılıyor.

Özgürlük direnişinin, gerillanın, antifaşist güçlerin direnişlerini Tayyip Erdoğan ensesinde hissediyor, her an onu çökertecek kaygısı ve korkusu içinde yaşıyor. Buna fırsat vermemek için büyük bir baskı, terör uyguluyor, tehdit ediyor. Bu saldırıların bu tür amaçları da var. ABD'ye dönük büyük bir serzeniş içerisinde aslında; baskı, tehdit, şantaj yapıyor. Tümden kaybetmeden kendisini köle olarak ABD'nin kabul etmesini istiyor. Çünkü; güce tapıyor. Geçmişte bazı çıkarları gereği ABD'ye karşı yaptığı yanlışlarını biliyor ve bu nedenle şimdi ABD sistemiyle karşı karşıya gelmiş olmaktan dolayı büyük korku yaşıyor, adeta ödü kopuyor. O açıdan da Rusya'yla biraz gizli pazarlıklar yaptığı anlaşılıyor. Rusya, bu nedenle güçlerini doğu tarafına çekmiş bulunuyor. Uzun süredir bu konuda görüştüler ve biraz da anlaştılar. Ona dayanarak ABD'yi de tehdit ediyor, şantaj yapıyor. Aslında öyle Amerika karşıtlığı falan da yok. Aslında Amerika'ya, "Ben sana her türlü köleliği yapacağım, Kürtlere karşı benim çizgimi kabul et, Kürt soykırımına katıl, birlikte PKK'ye vuralım, Kürtlere vuralım, neyi istiyorsan yapayım" diyor. Şimdi derdi, çabası o. Bu nedenle değil bir karşıtlık, özünde bir yalvarma, yakarma durumudur söz konusu olan.

Rusya, çok gündelikçi, çıkarcıdır taktik hesaplar yapıyor

Gelişmeler nasıl olabilir? Onu tarafların mücadelesi belirleyecek. Gerçekten de bu saldırının arkasında birçok çıkar, hesap var. ABD-Rusya çelişki ve çatışmaları da var, Avrupa da bunun içerisinde. Onların çıkar çatışmaları çok fazla. İçlerinde Rusya, bu noktada çok gündelikçi davranıyor, çok çıkarcıdır, taktik hesaplar yapıyor. Böyle günlük olarak herkesi biraz karşı karşıya getirerek bazı şeyler kazanma çabası içerisinde, onların bu yönlü rolleri var. Fakat şunu da görüyoruz, ayrıntıları ne olur bilemiyoruz ama DAİŞ saldırdığında dediler ki, "Suriye üçe bölünecek, DAİŞ Suriye'yi üçe bölecek." Bu gerçekleşmedi fakat aslında ABD ile Rusya arasında Suriye'nin ikiye bölündüğü kesin gibi. En azından onlar anlaşmış, pazarlık yapmışlar, bölmüşler. Gelişmeler bu durumu değiştirir, olaylar farklı şeyler ortaya çıkartır o ayrı bir durum. Şu an sınır Firat'tır. Firat'ın batısı Rusya hegemonyasına bırakılmış, doğusu Amerika hegemonyasına. Ne Amerika batıya ufak bir müdahalede bulunuyor ne de Rusya doğuya. Böyle bir gerçeklik daha net bir biçimde açığa çıktı. ABD uyardı ancak bu kadar yapabilirdi.

Bundan sonra ABD ne yapabilir? Efrîn'in TC'nin eline geçmesi çok fazla Amerika'nın amaçlarına hizmet etmez. Rusya bazı pazarlıklar yaptı. Artık ne kadar ekonomik menfaat sağladı bunun karşılığında, bilemiyoruz. Ama tümden Efrîn'i Türkiye almaya kalkarsa Rusya'nın o zaman Idlib'e, daha güneye çekilmesi lazım, dolayısıyla karışık bir iş. Hemen şöyle oldu, şu güçler anlaştılar denilemiyor. Taraflar netleşmiş değil günü. Çok taraflı bir çatışmalı durum var ortada. Her an yeni gelişmeler de olabilir. Böylesi durumlara da hazırlıklı olmak lazım.

Diğer yandan ilk saldırılar çok etkili olmadı. Biraz tehlike büydü. Tıpkı 24 Temmuz 2015'te Bakur'da yaptıklarına benzer bir şeyi Efrîn'e de yaptılar. Aynı düzeyde de propaganda yaparak psikolojik etkinlik sağlamaya çalışıyorlar. Bu gerçeği görmek, aldanmamak lazım. Hava saldırıları kuşkusuz özellikle YPG-YPJ noktalarını hedefledi. Bazı kayıplar da yaşandı. Fakat öngördükleri gibi YPG-YPJ'ye darbe vuracak, ağır darbe vuracak bir sonucu kesinlikle alamadılar.

YPG-YPJ büyük bir savaş içerisinde. On savaşçı da, yirmi savaşçı da şehit verebilir. Bu TC'nin başarısı anlamına gelmiyor. Başta öyle yaptığını iddia ediyordu, yapmayı hedefliyordu, başarısız kalmıştır. İlk günlerde durum, özgürlük güçlerinden yanadır. Toplumu ürkütüp kaçırtmak istediler, çok az etkileme oldu. Toplum yerindedir. Bu çok çok önemli, halkın evini, şehrini, mahallesini terk etmemesi çok büyük önem taşıyor. Böyle bir durumda TC'nin onları vurması mümkün değil. Öyle bir şeye girerse artık o yepyeni bir durum olur ki, bu Roboskî'de katliam yapmaya benzemez. Şöyle böyle oldu, diye milleti aldatmaya etkilemeye çalıştı. Gerekçeler uydurdu ama Efrîn'deki kitleyi vurmanın hiçbir gerekçesi olamaz. O nedenle halkın yerlerinde kalmaları bu saldırıları boşa çıkartmada çok önemli roller oynayacak.

Planlı olarak ilk saldıran Türk ordusudur. Dolayısıyla ilk saldıran olmaya göre aldığı sonuç kesin başarısızlıktır. Hem saldırılarla zaiyatı azaltmış durumda, çok aza indirmiş durumda Özgürlük Güçleri, hem de halk direnme konumunda. Durum dünyaya yayıldı. AKP-MHP faşizmi içeride baskı yaparak Bakur'da, Türkiye'de toplumsal hareketi zayıflatmaya çalışsa da Rojava ayakta, Avrupa ayakta, Kürdistan'ın diğer parçaları ayakta. Demokratik güçler sahip çıkacaklar. Dünya dengeleri TC'nin Efrîn'i almasından yana değil. O biraz zorla almak istiyor ama o zor kullanımı kendisine de dönebilir her an. Çünkü; ABD'nin bir çıkarı yok, Rusya kesinlikle basit bazı çıkarlar karşılığında biraz yol verdi. Her an ters de dönebilir. Yani önce havadan vurulacak sonra karadan girilecek deniliyordu. Hava saldırısı, hava tekniği askeri bakımdan biraz güç dengesizliği yaratıyor. O dengesizlik biraz aşılıp, hava gücünün zayıflatılmasıyla mevcut gücüyle Türk ordusunun YPG-YPJ'yi yıkabilmesi, Efrîn'i işgal etmesi mümkün değil.

Efrîn'deki savaş Ankara'da faşizmi çökertebilir

Bu anlamda önemli bir mücadele de başladı. Başlangıç, Devrimci Güçlerden, Efrîn halkından, Rojava Devrimi'nden yana. Bir kere yer tutuldu ve QSD bu saldırıya karşı Devrimci Operasyon başlattığını ilan etti. Bundan sonra daha aktif ve her tarafta mücadele edecek. Karşılıklı iki gücün mücadelesi haline geldi. Önemli sonuçlar çıkabilir. Gerçekten de nasıl Kobanê yenilgisi DAİŞ için çöküşün başlangıcı olduysa, AKP-MHP faşizmi de Efrîn'de yenilir, çöker hale gelebilir. Efrîn TC devleti için, AKP-MHP faşizmi için batak ve tuzak haline getirilebilir. Bu hiç de zor değil. Güçlü bir darbenin saldırgan güçlere vurulması, AKP-MHP diktatörlüğünü kesinlikle çökertecek. Böyle bir darbe vurmak için de imkanlar ve fırsatlar fazlasıyla var. Kuşkusuz düşmanın amaçları farklı, durum ciddi ve tehlikeli, öyle basit ele almamak gerekiyor. Çok ciddi yaklaşmak gerekecek. Ama verilerin Kürt halkından, Kuzey Suriye Federasyonu yönetiminden, Rojava kanton yönetimlerinden, YPG-YPJ ve QSD güçlerinden yana olduğu da tartışmasızdır. Eğer çok büyük hatalar yapılmaz ise kısa sürede AKP-MHP faşizmine ağır darbeler vuran, hatta Tayyip Erdoğan yönetimini çökerten gelişmeler ortaya çıkabilir. Efrîn'deki savaş, Ankara'da faşizmi çökertebilir. Bu düzeyde etkili olabilir savaşın sonucu.

Artık bunun için daha dikkatli olmaya gerek var. Bir defa ciddiye almak, örgütlü, disiplinli yaklaşmak lazım. Bu hava tekniğini boşa çıkartacak bir hareket tarzına ulaşmak gerekiyor. Toplumun evinde, mahallesinde kalmasını sağlatmak lazım. Saldırılara karşı kesinlikle devrimci hamlelerle cevap vermek, gerilla tarzında askeri darbeler vuracak eylemleri yapmak gerekli. Bunu geniş alanlara yaymak da gerekiyor. İşte propagandaya dikkat etmek, psikolojik savaşın oyununa gelmemek gerekiyor. Türk basınının söylediklerinin hepsi yalanlardan ibarettir. Büyük bir sonuç alınmış gibi gösteriliyor, tersi doğrudur. TC'nin gücünü abartmamak, TC'yi teşhir edeceğim adı altında gücünü abartan bir propaganda hatasına düşmemek lazım. Bu durum psikolojik savaşın oyununa gelmek oluyor. Tersine, başta başarılı olan Efrîn halkı, Rojava Devrimci Güçleri ve mücadelesi oluyor. Önümüzdeki birkaç gün biraz daha kritik olabilir. Başlangıç en kritik süreci ifade ediyordu. O aşılmıştır. Birkaç gün biraz daha kritik oluyor. Bu günlerde saldırılar etkisiz kılınarak ve etkileri zayıf düşürülerek aşılırsa ondan sonra gelişme Devrimci Güçler'den yana, Efrîn halkından yana olacak. Yani YPG-YPJ, DAİŞ karşısında nasıl zafer kazandıysa, Türk ordusu karşısında, AKP-MHP faşizmi karşısında da kazanabilir. Çünkü; Bakur'da gerilla mücadelesiyle zaten çöküş noktasına getirildi; bu güçler ve ordusu dağıtılmış durumdadır.

Onlar da bir çete gücü gibiler, belli bir teknik kullanıyorlar, o kadar. Ondan öteye çok fazla güçleri yok, daha çok DAİŞ gibi dehşet yayarak, korkutarak, halkı kaçırtarak sonuç almak istiyorlar. Hava tekniğine dayanarak sonuç almak istiyorlar; ürkmemek, çekinmemek, korkmamak lazım. Psikolojik savaşın etkisine girmemek gerekli. Buna karşı daha etkili, direnişi öne çıkartan, toplumun motivasyonunu sağlayan bir tutuma, propagandaya ihtiyaç var. Dış destek çok çok önemli; toplumların, halkların, bütün parçalardaki, yurt dışındaki Kürtlerin, demokratik güçlerin desteğini almak sürekli Efrîn ve Rojava Özgürlük Güçleri'ni desteklemek önemli. Bunlar gerçekleşirse Türk Ordusu'nun Efrîn saldırısı, 15 Eylül 2014'te DAİŞ'in Kobanê saldırısından daha fazla etkili olamayacaktır. Şu ana kadar ki olan durum kesinlikle böyle. Evet, hava tekniği farklıydı ama DAİŞ'in bir üstünlüğü vardı, gücü vardı o zaman. Rojava Özgürlük Güçleri'nin örgütsüzlüğü ve zayıflığı vardı. Halkın örgütsüzlüğü ve zayıflığı vardı. Şimdi bütün bunlar dikkate alınırsa, devrimci demokratik cephenin çok daha fazla güçlü olduğu, fırsatın, imkanların daha çok olduğu, kazanma şansının devrimci demokratik güçlerden yana daha fazla olduğu, ortamın devrimin lehine olduğu tartışmasızdır.

İyi bir sonuç çıkabilir bu savaştan. Tayyip Erdoğan hep "Saldırı saldırı" diyor. Bu saldırı çok hesapsız olursa bir anda boğabilir de. Söylediği bir söz vardı 15 Temmuz darbe girişimi için, "Tanrı'nın bir lütfu oldu bu" diye. Ama bu sefer Tanrı'nın lütfu Tayyip'in aleyhine; devrimin, devrimci güçlerin, halkların, Kürtlerin lehine olabilir. Böyle olma pozisyonu çok çok daha fazla. Tayyip Erdoğan'a biraz imkan verilmiş ki bu görülüyor; önünün açıldığını sanıyor ama bir tuzağa çekilmiş, bir batağa çekilmiş de olabilir AKP-MHP faşizmi, Tayyip Erdoğan yönetimi. Böyle bir şey olursa yanıltıldı mı diyeceğiz? Öyle değil. Mecbur kaldı. Daha farklı yapabilecek bir şeyi de yok aslında Tayyip Erdoğan yönetiminin. Bu kadar Başûr'a bu kadar saldırması, Bakur'da saldırması, bu kadar şiddet uygulaması, Rojava'ya, Efrîn'e saldırması onun gücünden kaynaklanmıyor. Birileri oyuna da getirmiyor. Bunlar dışında başka çaresi yok. Bununla ömrünü uzatıyor. Esas mesele bu kadar yaşamasına zaten. Gerçekten çökmek üzeredir. "Ayakta kalmaya çalışıyoruz" dedi. Kendisi söyledi bunları. Bu saldırılarla üç gün ayakta kalıyorsa kendini başarılı sayıyor. Öyle çok daha öteye gidecek bir başarıyı öngöremiyor. Öyle bir planı da yok. O düzeyde zayıflamış durumda. Bu nedenle Efrîn saldırısıyla çöküşünü önlemeye çalışırken tümden sonunu getirecek gelişmeleri de açığa çıkarabilir. Buna inanmak ve bunun için mücadele etmek kesinlikle böylesi bir sonucu açığa çıkaracaktır.

■■■

PKK'nin Tüm Kadro ve Sempatizanlarına!

20. yılında 15 Şubat Komplosu'na karşı Efrîn direniş ruhuyla mücadele edelim ve kazanalım!

PKK Yürütme Komitesi

Efrîn ve Rojava Özgürlük Güçleri'nin Efrîn'de askeri zafer kazanma, Türk ordusunu ve AKP-MHP faşist sürülerini Efrîn'de yenme imkanı ve koşulları vardır. Gerçekten de YPG-YPJ Komutanlığı'nın açıkladığı gibi, Efrîn AKP-MHP faşizmine mezar edilebilir. AKP-MHP-CHP faşist diktatörlüğü Efrîn'de yenilgiye uğratılabilir. İradesi kırılıp, gücü tümden yok edilebilir. 15 Şubat Komplosu, Efrîn'de yenilgiye uğratılabilir. 15 Şubat Komplosu'na karşı direnişin 20. yılına ve Şubat ayına girişle birlikte Kürt halkı Efrîn Direnişi'ni geliştirip daha güçlü kılarak, Devletlerarası Komplo'yu Efrîn'de tümden yenmeyi başarabilir.

Değerli yoldaşlar;

Hareket ve halk olarak tarihi 15 Şubat Devletlerarası Komplosu'nun ve komploya karşı özgürlük direnişimizin 20. yılına giriyoruz. Bu temelde 19 yıldır insanüstü bir sabır ve güçle gerçekleştirilen büyük İmralı Direnişi'ni ve Önder Apo'yu selamlıyoruz. "Güneşimizi Karartamazsınız" şiarı temelinde 19 yıldır Önder Apo etrafında ateş çemberi oluşturarak Önderliğimizi, Hareketimizi, halk olarak varlığımızı ve özgürlüğümüzü savunan ve sayıları binleri bulan kahraman şehitlerimizi saygı ve minnetle anıyoruz. Bu vesileyle 15 Şubat Komplosu'na karşı direnişin sembollerinden olan ve Partimizin Yeniden İnşa Komitesi Üyesi Viyan Soran Yoldaş'ı, şahadetinin 12. yıldönümünde saygıyla anıyoruz. Kahraman şehitlerimizin anılarını yaşatma ve amaçlarını başarma sözümüzü bir kez daha yineliyoruz. 20. yılda geliştireceğimiz büyük mücadeleyle Devletlerarası Komplo'yu tümden yenilgiye uğratarak, Önder Apo'yu özgür yaşar ve çalışır koşullara kavuşturacağımızı belirtiyoruz.

Değerli yoldaşlar;

15 Şubat Komplosu'nun 18. yılına, tarihi Cizîr ve Sûr direnişleri sürecinde girmiştik; Komplo'nun 20. yılına ise büyük Efrîn Direnişi içinde giriyoruz. AKP-MHP faşizmi, Devletlerarası Komplo'yu Efrîn işgali biçiminde devam ettirmek istiyor. Devletlerarası Komplo'daki rolü gardiyanlık olan faşist TC sisteminin, Kürt'ü inkar ve imhadaki rolünün de jandarmalık olduğu, Efrîn işgaliyle bir kez daha açığa çıkmış bulunuyor. Şimdi bu faşist soykırımcı jandarma, Efrîn'i işgal ederek Rojava Özgürlük Devrimi'ni boğmaya, Demokratik Suriye'nin gelişimini engellemeye ve Kürt soykırımını tamamlamaya çalışıyor. Böylesi bir faşist soykırımcı saldırganlığa ve insanlık suçuna karşı ise Efrîn halkı ve Rojava Kürdistan Özgürlük Güçleri, tüm Kürt halkı ve insanlık yiğitçe direniyor. Tüm Kürtler, Ortadoğu halkları ve özgür insanlık, AKP-MHP faşizminin Efrîn'e işgal saldırısını kendisine yöneltilmiş, demokratik yaşamına ve özgür geleceğine kast etmeyi hedefleyen bir saldırı olarak görüyor ve böyle bir saldırganlığı kırıp yenilgiye uğratmak için tüm gücüyle seferberlik düzeyinde direniyor. Efrîn'in savunulması ve özgür varlığını, insanlığın özgür geleceğinin ve demokratik varlığının garantisi olarak görüyor.

Bu temelde daha şimdiden Efrîn'de faşist TC saldırganlığını kırmış ve zaferi garantilemiş olan Efrîn Direnişi'ni kutluyoruz. Faşist, sömürgeci ve soykırımcı sistemin Efrîn işgal saldırısına karşı kahramanca direnen YPG, YPJ ve QSD savaşçılarını, tüm Efrîn halkını, kadınlarını ve gençlerini Efrîn Direnişi'nde seferber olan herkesi saygıyla selamlıyoruz. Efrîn Direnişi'nin büyük fedaisi, Arîn Mîrkan'ın izinden giden ve TC faşist saldırganlığına karşı fedai eylem gerçekleştiren YPJ savaşçısı Avesta Xabûr şahsında tüm Efrîn Direnişi şehitlerini saygı, sevgi ve minnetle anıyoruz. Efrîn halkının ve Özgürlük Güçleri'nin tüm insanlığın desteğiyle kahraman şehitlerinin izinden yürüyüp, Efrîn'i faşist-sömürgeci ve soykırımcı TC sisteminin mezarı haline getireceğine, bu işgalci saldırganlığı içinden çıkılmaz bir batağa dönüştüreceğine yürekten inanıyoruz.

Efrîn'i işgale dönük saldırı Reqa zaferine ve Bakur direnişine karşı gelişmektedir

Değerli yoldaşlar;

Çok açık bir biçimde görüyor ve anlıyoruz ki, AKP-MHP faşizminin Efrîn'i işgal saldırısı, Bakurê Kurdistan'da gelişen gerilla ve halk direnişi karşısındaki başarısızlığı ve yenilgisi ardından gerçekleşiyor. Yine, TC'nin Efrîn'i işgal saldırısı, Reqa'da DAİŞ'in yenilmesi, özgürlük ve demokrasi güçlerinin büyük Reqa zaferini kazanması ardından ortaya çıkıyor. Dolayısıyla söz konusu işgalci faşist saldırıyı kesinlikle DAİŞ'e karşı Reqa ve Dêra Zor'da kazanılan başarılardan ve yine Bakurê Kurdistan'daki gerilla direnişinin zaferlerinden kopuk ele almamak gerekir. Çok açık ki, Efrîn'i işgale dönük saldırı, Reqa zaferine ve Bakur direnişine karşı gelişmektedir. Yakın geçmiş hatırlanırsa, TC güçlerinin Efrîn'e ilk saldırısıyla Efrîn sınırına askeri yığınağı, Suriye Demokratik Güçleri'nin 5 Haziran 2017'de Reqa'yı Özgürleştirme Hamlesi'ni başlatması ardından gündeme gelmişti. Reqa zaferi ardından ise AKP-MHP faşist sürülerinin Efrîn'i işgal saldırısı başladı. Reqa zaferi, Irak'tan Yemen'e, İran'dan Filistin ve Lübnan'a kadar Ortadoğu'nun birçok alanındaki siyasi-askeri dengelerde ciddi bir sarsılma yarattı. Şimdi TC faşizminin Efrîn'i işgal saldırısı da işte bu bölgedeki siyasi-askeri denge sarsılmasının bir parçası olarak ortaya çıkmaktadır. DAİŞ'in, "başkentim" dediği Reqa'da yenilmesi, Ortadoğu'daki siyasi-askeri dengelere ve Üçüncü Dünya Savaşı'nın gelişiminde çok ciddi sarsılmalara ve yeniliklere yol açmıştır. Aslında bölgede yaşanan çelişki ve çatışmalar açısından yeni bir süreç başlatmıştır. Dolayısıyla söz konusu sarsıntının etkileri önümüzdeki süreçte daha fazla açığa çıkacaktır. DAİŞ'in siyaset sahnesinden silinmesi ya da en azından çok zayıf bir konuma düşürülmüş olması, bölgede yaşanan savaşı daha yaygın ve derin hale getirmiştir.

İşte, AKP-MHP faşizminin Efrîn'i işgal saldırısı, savaşta böyle bir yayılma ve derinleşmenin bir parçası olmaktadır. İyi hatırlanırsa, 15 Eylül 2014'ten itibaren DAİŞ'in Kobanê'ye saldırtılmasının da Tayyip Erdoğan yönetiminin bir marifeti olduğu, bizzat Tayyip Erdoğan tarafından teşvik edilip yönlendirildiği, 7 Ekim günü Tayyip Erdoğan tarafından, "İşte Kobanê düştü, düşüyor; ardından sıra Efrîn'e gelecek" sözlerinden anlaşılmış, DAİŞ faşizminin Kobanê saldırısının amaçlarını ve hedeflerini net bir biçimde ortaya koymuştu. Faşist Tayyip Erdoğan diktatörlüğünün daha o zamandan Kobanê'yi düşürerek, ardından Efrîn'i ezerek tüm Rojava Özgürlük Devrimi'ni yok etmeyi planladığı açığa çıkmıştı. Ancak tarihi Kobanê Direnişi ve Büyük Kobanê Zaferi, Tayyip Erdoğan diktatörlüğünün tüm bu planlarını bozdu, heveslerini kursaklarında bıraktı. DAİŞ'in Kobanê'deki yenilgisi, aslında Tayyip Erdoğan diktatörlüğünün Rojava Devrimi karşısındaki yenilgisiydi. Suriye politikasının tümden boşa çıkartılıp, başarısız kılınmasıydı. Nitekim bunun öfkesiyle ve Rojava Özgürlük Güçleri'nin Kobanê Zaferi'nin intikamını alma hesabıyladır ki, 24 Temmuz 2015'ten itibaren, Bakurê Kurdistan halkına ve özgürlük güçlerine, başta da Cizîr ve Sûr olmak üzere Kürdistan'ın bütün kent ve kasabalarına vahşice saldırdı.

AKP-MHP faşizminin Bakur'a dönük hesapları büyük bir başarısızlıkla sonuçlanmıştır

Kobanê'de yenilen ve Rojava planları boşa çıkıp başarısız kalan AKP-MHP faşizmi, 24 Temmuz 2015 tarihinden itibaren Bakurê Kurdistan'da topyekün faşist soykırımcı saldırılarını yoğunlaştırarak hem Kobanê'de içine düştüğü durumun intikamını almak hem de Kobanê ve Rojava'da yaşadığı yenilgiyi Bakurê Kurdistan'da başarıya dönüştürmek istedi. Ancak Sûr ve Cizîr öncülüğündeki tarihi özyönetim direnişleri, Kürdistan gerillasının, gençliğinin ve kadınlarının kahramanca direnişi, AKP-MHP faşizminin bu plan ve hesaplarını da bozdu. İki yılı aşkın süredir Bakurê Kurdistan'ın tüm kentleri, kasabaları, mahalleleri ve köylerinde yürüttüğü vahşi saldırılar, katliamlar, tutuklamalar ile sonuç almak istedi. Ama 2017 yılı sonu itibarı ile açığa çıktı ki, AKP-MHP faşizminin Bakurê Kurdistan'a dönük planları ve hesapları büyük bir başarısızlıkla sonuçlanmıştır. Tıpkı Kobanê'de DAİŞ faşizminin yenilmesi gibi, AKP-MHP faşizmi de Cizîr'de yenildi, Sûr'da yenildi, Nisêbîn, Şirnex ve Gever'de yenildi, Bakurê Kurdistan'ın dağlarında, ovalarında ve kentlerinde yenildi.

AKP-MHP faşizminin Efrîn işgal saldırısı işte bunun sonucunda ve Bakur'daki yenilgisini başarıya dönüştürmek amacıyla gerçekleştiriliyor. Kobanê'de yenilen AKP-MHP faşizmi, Bakur'da saldırarak yenilgisini önlemek istedi ancak Bakur direnişi bunu boşa çıkartınca şimdi Efrîn'i işgal saldırısıyla Bakur'daki yenilgisini telafi etmek istiyor. Yönünü tekrar Rojavayê Kurdistan'a çevirmiş bulunuyor. Sınırları içerisinde, Bakurê Kurdistan'da ve Türkiye'de gelişen devrimci-demokratik direniş karşısında yıkımın eşiğine gelmiş olan AKP-MHP faşist diktatörlüğü, şimdi yönünü sınırın dışına vererek, Efrîn'e ve Rojavayê Kurdistan'a saldırarak, Irak'ın Başûrê Kurdistan'a yönelttiği saldırıya destek vererek, Heftanîn'den Xakûrkê'ye kadar Medya Savunma Alanları'na, tıpkı Efrîn'deki gibi işgalci saldırılarını yönelterek dikkatleri sınırın dışına çekmek ve gündemi değiştirmek istiyor. Bu temelde Bakurê Kurdistan'daki yenilgisini Türkiye halklarından ve kamuoyundan gizlemeye çalışıyor.

Değerli yoldaşlar;

Kısaca ifade etmeye çalıştığımız tüm bu hususlar açıkça göstermektedir ki, Demokratik Suriye Güçleri'nin Reqa zaferi ardından hem Suriye içindeki güç dengelerinde hem de Kürdistan ve Ortadoğu'daki güç dengelerinde ciddi bir değişiklik ortaya çıkmıştır. Rojava Özgürlük Devrimi, Reqa zaferiyle kendisini Demokratik Suriye Devrimi haline getirerek, esas itibari ile Demokratik Ortadoğu Devrimi'nin önünü açmıştır. Bölge

halklarını ve insanlığı Demokratik Ortadoğu Devrimi'ne götürecek yeni bir devrimci gücü, Ortadoğu Devrim Ordusu'nu ortaya çıkarmıştır. Kürdistan Özgürlük Devrimi öncülüğünde Demokratik Ortadoğu Devrimi'nin başlamış olduğunu tüm dünyaya ilan etmiştir.

Rusya, TC ile yürüttüğü kirli pazarlıklar sonucunda, TC'nin Efrîn işgalinin önünü açmıştır

DAİŞ'in Reqa'daki yenilgisi, Suriye içindeki güç dengelerinde de ciddi bir değişiklik ortaya çıkarmıştır. Suriye'yi, deyim yerindeyse Firat'ın doğusu ve batısı biçiminde ikiye bölmüştür. İki tarafta hakim olan Demokratik Suriye Güçleri'yle, Beşar Esad güçlerini Suriye'nin temel iki gücü olarak ortaya çıkarmıştır. İşte bu durum, Suriye'de mücadele eden tüm küresel ve bölgesel güçlerin politikalarını yeniden değerlendirme ve değiştirme tutumuna itmiştir. Bunun sonucunda Suriye savaşında aktif olan, aralarında belli çelişkiler bulunmakla birlikte, Suriye'deki savaşı belli bir ilişki ve ittifak dahilinde yürüten ABD ve Rusya'nın politikalarında da belli bir değişiklik ortaya çıkmıştır. Bu güçler kendi aralarında, Reqa zaferini kazanan ve Dêra Zor hattında DAİŞ faşizmini temizleyerek Suriye'nin geniş bir alanında denetim kuran Demokratik Suriye Güçleri'nin ortaya çıkardığı gelişmeyi kendi politikaları açısında fazla bulup, biraz sınırlandırılması ve daralttırılmasına yönelik politik bir yaklaşımı kararlaştırmışlardır. Kısaca Reqa zaferiyle büyüyen ve etkinliği artan Demokratik Suriye Güçlerini biraz törpüleyip daraltılarak, yine Esad rejimiyle daha yakın ilişki içine sokulması gereken bir güç konumuna getirmeyi kararlaştırmışlardır.

Bunun için de, TC jandarmasının Efrîn işgalinin önünü açmayı, Demokratik Suriye Güçleri'ni AKP-MHP faşist saldırganlığıyla tehdit edip törpülemeyi kendileri açısından doğru ve gerekli görmüşlerdir. Özellikle Demokratik Suriye Güçleri'nin Tebqa, Reqa ve Dêra Zor hattındaki başarılarını içine sindiremeyen, bunları kendi politikaları açısından zararlı bulan Rusya, böyle bir politik değişikliğe öncülük etmiş, faşist TC yönetimiyle girdiği ilişkiler ve yürüttüğü kirli pazarlıklar sonucunda, TC'nin Efrîn işgalinin önünü açmıştır. İşte AKP-MHP faşist sürülerinin 20 Ocak'ta başlayan Efrîn'i işgal saldırıları böyle bir politik gelişme ve kirli pazarlıklar ardından gerçekleşmektedir.

Bu noktada Suriye'ye ilişkin bazı gerçekleri ifade etmekte ve hatırlatmakta yarar vardır. Şimdiye kadar Suriye'de yaşanan olaylar ve gelişmeler bize göstermektedir ki, Suriye üzerinde bir ABD ve Rusya ortak anlaşması ve ittifakı mevcuttur. Daha doğrusu şu ana kadar açığa çıkan haliyle Suriye, ABD ve Rusya arasında paylaşılmış durumdadır. Sınır olarak Firat Havzası belirlenmiştir. Firat'ın doğusu ABD etkinliğine verilirken, Firat'ın batısı ve aslında Suriye'nin daha geniş bir bölümü Rusya etkinliğine bırakılmıştır. ABD ve Rusya, şimdiye kadar Suriye üzerinde yürüttükleri savaşı böyle bir paylaşıma bağlı ve bu buna dayalı olarak belli bir ilişki içerisinde ve dikkatle sürdürmüşlerdir. Söz konusu etkinlik paylaşımına ters düşmeyecek, zarar vermeyecek bir politik-askeri hareketlilik içinde olmuşlardır. Ancak Demokratik Suriye Güçleri'nin Tebqa, Dêra Zor ve Minbic'teki kazanımları yine Efrîn hattındaki varlıkları ABD ve Rusya arasındaki söz konusu politik ortaklığa ve paylaşıma denk düşmemektedir. Bu durum özellikle de Firat'ın batısında etkinliğini kurmak isteyen Rusya'nın politik duruşu ve çıkarları ile çelişmektedir.

Arap Birliği'nin birçok gücü, TC'nin işgalci saldırılarından rahatsız

İşte bu noktada Rusya yönetimi, TC'nin Efrîn işgalinin önünü açarak YPG, YPJ ve Demokratik Suriye Güçleri'ni tehdit etmek ve daha çok Esad yönetiminin yanına itmek, Esad yönetimiyle anlaşıp uzlaşmaya mecbur bırakmak istemektedir. Bu biçimde Demokratik Suriye Güçleri'ni, Esad yönetimi tarafından denetlenir hale getirerek, daha çok kontrol edilir bir konuma çekmeye çalışmaktadır. Kuşkusuz Esad yönetimi bundan memnundur ve TC-Rusya pazarlığı temelinde yöneltilen saldırılarla YPG, YPJ ve Demokratik Suriye Güçleri'nin kendisiyle ilişki ve ittifak aramasını, daha doğrusu bir biçimde kendisiyle uzlaşır hale getirilmesini istemekte ve beklemektedir.

Her ne kadar Kürtlerin Suriye'de etkinliğinin artmasından rahatsızlık duyuyor olsa da İran yönetiminin, mevcut Rusya-TC anlaşması temelinde Efrîn'in Türk ordusu tarafından işgal edilmesine sıcak bakmayacağı ve ondan yana olmayacağı açıktır. Yine ABD yönetimi, söz konusu politika çerçevesinde Rusya ile belli bir ittifak yapmış olsa da Demokratik Suriye Güçleri'nin Efrîn ve Minbic'te yenilmesini ve buraların TC güçleri tarafından işgal edilmesini çok fazla kendi yararına görmemektedir. AKP-MHP faşizminin ÖSO'yu öne çıkarmasını, kendi işgalini Özgür Suriye Ordusu'nun bir hareketiymiş gibi göstermeye çalışmasını hiç kimse ciddiye almamakta ve buna itibar edilmemektedir. Aslında ortada ÖSO diye bir şey kalmamış, tersine Türk Özel Kuvvetleri ve MİT tarafından örgütlendirilen ÖSO adı takılmış TC güçlerinin varlığı söz konusudur.

Başta Mısır olmak üzere Arap Birliği'nin birçok gücü TC'nin işgalci saldırılarından rahatsızlık duyduklarını daha şimdiden açıklamışlardır. Dikkat edilirse Reqa zaferi ardından Demokratik Suriye Güçleri'nin Suriye genelinde artan etkinliği birçok bölgesel ve küresel gücü politika değişikliğine itmiş, Suriye'deki politik kartlar bu temelde yeniden karılmıştır. Özellikle Rusya'nın, Demokratik Suriye Güçleri'ni zayıflatma ve Esad yönetimiyle birleştirme politikası, ABD'nin ise buna en azından göz yummaktan başka çaresinin bulunmaması, yine İran ve Mısır başta olmak üzere bölge güçlerinin çok fazla pratik tutum geliştirecek konumda olmaması ortamından yararlanan AKP-MHP faşist diktatörlüğü, Efrîn işgalini başlatarak, söz konusu çelişkili ve karmaşık ortamdan yararlanarak kendi faşist, sömürgeci ve soykırımcı emellerini gerçekleştirmek istemektedir.

TC faşizminin Efrîn işgaliyle ilk hedefi; Reqa zaferi ve Bakur Direnişi'nin intikamını almaktır

Dolayısıyla TC faşizminin söz konusu işgal hareketini hangi çelişkili ve çatışmalı ortama dayandırarak başlattığını ve yürütmeye çalıştığını bilmek gerekir. Onun güçlü ya da zayıf yanlarını açığa çıkartmak, anlamak, dolayısıyla ona karşı başarılı bir mücadele geliştirebilmek açısından öncelikle bu ortamın özelliklerini, yine mevcut durumda küresel ve bölgesel güçlerin izledikleri yeni politikaları doğru görüp anlamak gereklidir. Bununla birlikte kuşkusuz AKP-MHP faşizminin ve TC devletinin bunlardan nasıl yararlanmak istediğini görmek, esas olarak da bu ortamdan yararlanarak ne gerçekleştirmek istediğine, hangi amaç ve hedefleri önüne koymuş bulunduğuna bakmak gerekir. Söz konusu ortamın özellikleriyle birlikte, esas olarak da saldırgan AKP-MHP diktatörlüğünün Efrîn işgaliyle amaç ve hedeflerinin neler olduğunu doğru, bütünlüklü ve yeterli tespit edebilmek şarttır.

Değerli yoldaşlar;

Rusya ve Esad yönetiminin basit çıkarcılığından, ABD ve İran yönetimlerinin ise politik kararsızlığından yararlanarak AKP-MHP faşist diktatörlüğünün 20 Ocak'ta başlattığı Efrîn'i işgal saldırısının çok yönlü ve tehlikeli amaçları vardır. Bunları başarıp başaramayacağı ayrı bir konudur ama Türk faşizminin topyekün sömürgeci ve soykırımcı saldırısının bir parçası olarak gelişen Efrîn işgaliyle çok yönlü planlar yaptığı, ciddi ve tehlikeli hesaplarının olduğu tartışma götürmez bir gerçektir. Eğer direniş zayıf olursa, yine faşizm dıştan destek bulursa, söz konusu planlarını vahşi katliam ve uygulamalarla hayata geçirmek isteyeceği de açık bir gerçektir.

Tayyip Erdoğan yönetimi, başta DAİŞ olmak üzere, benzer çetelere dayanarak Suriye'de etkinlik geliştirmeyi ve buna dayanarak Ortadoğu'ya açılmayı hedefliyordu, planlıyordu. Şimdi bu hesaplarının hepsi bozuldu, planları boşa çıkartıldı, umutları ve hayalleri yerle bir edildi. İşte bunun sonucudur ki, Erdoğan adeta çılgına dönmüş durumdadır, çılgınlık alametleri geçiriyor. İşte Erdoğan'ı bu hale getiren Kobanê'den Reqa'ya kadar DAİŞ'in yenilmiş olması ve Cizîr, Sûr'dan başlayarak Bakurê Kurdistan'ın dağlarında, ovalarında, kentlerinde yenilmez bir direnişçiliğin ortaya çıkartılmış olmasıdır.

Bu bakımdan her şeyden önce söz konusu işgalci, sömürgeci saldırıyı kesinlikle ciddiye almak, anı anına onu boşa çıkartıcı bir dikkat ve duyarlılıkla devrimci tutum geliştirmek gereklidir. Bu temelde öncelikle TC faşizminin Efrîn işgaliyle amaçladıklarını, ulaşmaya çalıştığı hedefleri bazı başlıklar altında toplayarak ifade etmekte yarar var.

Kuşkusuz bunlardan birincisi; Reqa zaferinin ve Bakur direnişinin intikamını almak olduğu açıktır. Çünkü unutmayalım; Kobanê'de yenilen DAİŞ yenilen AKP-MHP faşizmi ve Tayyip Erdoğan kişiliği olmuştur. Yine, Reqa'da yenilerek siyasi gündemden düşen DAİŞ, yenilen AKP-MHP faşizmi, yıkımın eşiğine gelen Tayyip Erdoğan faşist diktatörlüğü olmuştur. Hem Rojava Özgürlük Güçleri'nin ve Demokratik Suriye Güçleri'nin Kobanê'den başlayarak Reqa, Dêra Zor zaferlerine kadar ulaşan ve DAİŞ'e karşı kazandıkları tarihi büyük zaferler hem de HPG ve YJA STAR güçlerinin, yine Bakurê Kurdistan gençlerinin, kadınlarının, halkının Bakurê Kurdistan'ın dört bir yanında AKP-MHP faşist saldırganlığına karşı savaşta, demokratik siyasette, toplumsal direnişte gösterdikleri cesaret ve etkinlik Tayyip Erdoğan diktatörlüğünün, AKP-MHP faşizminin bütün planlarını ve hesaplarını yerle bir etti. Tayyip Erdoğan, AKP-MHP ittifakına dayanarak Bakurê Kurdistan'da toplumu sindireceğini, teslim alacağını, buna dayanarak da Rojava ve Başûrê Kurdistan'daki Kürt kazanımlarını yok edebileceğini hesaplıyor, planlıyor ve hayal ediyordu. Cizîr ve Sûr'dan başlayan, iki buçuk yıldır büyük kahramanlıklarla süren Bakurê Kurdistan Direnişi, Tayyip Erdoğan diktatörlüğünün tüm bu planlarını ve hesaplarını bozdu, bütün umutlarını yerle bir etti.

Efrîn'i işgal saldırısı Rojava Devrimi'ni tasfiye etmeyi de hedeflemektedir

Yine Tayyip Erdoğan yönetimi, başta DAİŞ olmak üzere benzer çetelere dayanarak Suriye'de etkinlik geliştirmeyi ve buna dayanarak Ortadoğu'ya açılmayı hedefliyordu, planlıyordu. Çetelere verdiği destekle Suriye'de etkinlik kazanıp Ortadoğu politikasını başarıyla yürütmeyi umut ediyordu. Şimdi bu hesaplarının hepsi bozuldu, planları boşa çıkartıldı, umutları ve hayalleri kırıldı, yerle bir edildi. İşte bunun sonucudur ki, Tayyip Erdoğan adeta çılgına dönmüş durumdadır. Gece gündüz korku içerisinde yaşıyor. Durmadan toplantılar yapıyor; Hitler ve Mussolini gibi bas bas bağırıyor. Adeta lümpen sokak kabadayısı gibi ağzına gelen her şeyi söylüyor, her türlü hakareti herkese yöneltebiliyor. Neredeyse ağzından çıkanı kulağı duymayacak hale gelmiş durumdadır. Adeta çılgınlık alametleri geçiriyor. İşte Tayyip Erdoğan'ı bu hale getiren Kobanê'den Reqa'ya kadar DAİŞ'in yenilmiş olması ve Cizîr, Sûr'dan başlayarak Bakurê Kurdistan'ın dağlarında, ovalarında, kentlerinde yenilmez bir direnişçiliğin ortaya çıkartılmış olmasıdır. Söz konusu direnişler Tayyip'in bütün planlarını, hesaplarını bozduğu için adeta histeri düzeyinde bu direnişlere karşı saldırı yürütmektedir. Tam bir intikam arayışına girmiş durumdadır. İşte Efrîn'i işgal saldırısının böyle bir intikam arayışının bir parçası olduğu da tartışma götürmez bir gerçektir.

İkinci olarak; AKP-MHP faşizminin Efrîn'i işgal saldırısının, Efrîn'deki özgürlükçü-demokratik yönetimi çökerterek, Rojava Devrimi'ni boğmayı ve tasfiye etmeyi, bu temelde Demokratik Suriye gelişimini engellemeyi hedeflediği tartışma götürmeyen bir gerçektir. Zaten bu hedefini Tayyip Erdoğan da gizlememektedir. Efrîn'den başlayarak Irak sınırına kadar bütün Rojavayê Kurdistan'a, özgür Kürdistan topraklarına dönük saldırılarını sürdüreceğini her gün açıkça söylemektedir. O, sadece Efrîn'e düşman değil ya da sınır üzerindeki köylere düşmanlık duyan konumda değil, o aslında Rojava Devrimi'nin tümüne düşman, Rojava'nın varlığına ve özgürlüğüne düşmandır. Nitekim daha 2014 yılında DAİŞ'i de böyle bir düşmanlık nedeniyle Kobanê'ye saldırtmıştı. Şimdi elinde saldırtacak başka çete gücü bulamayınca ÖSO elbiseleriyle maskelenmiş MİT ve kontr-gerillalardan oluşan kendi sömürgeci-soykırımcı güçlerini Efrîn'e saldırtmak zorunda kalmıştır. Bununla Rojava Devrimi'ni ezmeyi, tasfiye etmeyi, Demokratik Suriye oluşumunu engellemeyi hedeflediği tartışmasızdır.

Suriye'de demokratik bir sistemin gelişmesi, dolayısıyla başta Kürtler olmak üzere tüm halkların özgür ve özerk bir statüye kavuşma ihtimalinden dolayı Tayyip Erdoğan, her gün histerik korkular içinde yaşamaktadır. Bu tür olasılıklar ve bu temeldeki tartışmalar adeta Tayyip Erdoğan yönetiminin, AKP-MHP faşizminin, faşist, sömürgeci ve soykırımcı TC sisteminin ödünü kopartmaktadır. O nedenle de Kobanê'de 2014 Eylül'ünde başlatıp da başaramadığını şimdi 2018 Ocak'ında Efrîn'e kendi güçleriyle saldırı temelinde gerçekleştirmek ve başarmak istemektedir. Bu gerçekliği de net bir biçimde görmek gerekiyor. Öyle, "Halklara düşman değiliz, Suriye'nin birliğine, demokrasisine düşman değiliz" gibi söylemlerin hepsi yalandır, sahtekarcadır, aldatıcıdır. Saldırıyı başlatırken açıkça Tayyip Erdoğan'ın kendisi ifade etmiştir, "Kürt koridorunu engelleyeceğiz, bizim istemediğimiz bir Suriye'nin oluşmasına izin vermeyeceğiz" demiştir. Bunu söyleyen Tayyip Erdoğan'ın kendisidir. Efrîn'i işgal saldırısının temel hedefinin de bu olduğu tartışma götürmez bir gerçektir.

Firat'ın batısının Kürtsüzleştirilmesi hedeflenmektedir

Üçüncü olarak; AKP-MHP faşizminin Efrîn'i işgal saldırısının Efrîn'i Kürtsüzleştirmeyi hedeflediği yine tartışma götürmeyen bir gerçektir. Nitekim her fırsatta Tayyip Erdoğan, toplumun yerini, yurdunu terk etmesini, tüm Kürtlerin alanı bırakarak nereye gidiyorlarsa gitmelerini söylemektedir. "Gidecekler, gidecekler" diyen kendisidir. Arkasından, Suriye'den zorla kendi topraklarına götürdüğü Suriyeli insanları hazırda tuttuğunu belirterek 3 buçuk milyon Suriyeliyi Efrîn şehrinden ve köylerinden süreceği Kürtlerin yerine yerleştirmeye çalışacağı açık bir gerçektir. Bu anlamda demografi değişimi planı vardır. Kürt soykırımını Efrîn'den Kürtleri sürerek, Kürt topraklarına başka halkları yerleştirerek uygulamak istemektedir.

Aslında bu proje 1978 Aralık ayında gerçekleştirilen Maraş Katliamı'yla birlikte başlatılmış olan, bugüne kadar kırk yıldır uygulanan bir projedir. 'Firat Kalkanı Projesi' denen projenin özü budur. Firat'ın batısının Kürtsüzleştirilmesi hedeflenmektedir. Nitekim Maraş Katliamı'ndan bu yana söz konusu proje Mereş'te, Meletî'de, Semsûr'da, Dîlok'ta ve Riha'nın bazı bölgelerinde uygulanmıştır. Şimdi, Kürtlüğün çok saf olarak yaşandığı, Kürdistan'ın en şirin kentlerinden biri olan Efrîn üzerinde de aynı proje uygulanmak istenmektedir. Nitekim Cerablus-Bab işgallerinin de 'Firat Kalkanı Projesi' temelinde yürütüldüğü açıkça ilan edilmiştir. TC'nin faşist, sömürgeci ve soykırımcı stratejik planlamaları içerisinde önemli bir adım olarak Firat'ın batısını erkenden Kürtsüzleştirme hedefi vardır. Şimdi Efrîn'de uygulanmak istenen de kesinlikle böyle bir projedir. TC devleti DAİŞ'vari dehşet verici saldırılarla toplumu köyünden, evinden, kasabasından, mahallesinden söküp sürmeyi, Efrîn'i boşaltıp yerine başka toplumları koymayı hedeflemiştir. Eğer Efrîn'i sökerse, Minbic'e kadar saldırarak ilk hedefte Firat'ın batısındaki tüm Kürtlüğü yerlerinden sürmeyi ve yok etmeyi gerçekleştirmek isteyeceği açıktır.

Dördüncü olarak; söz konusu Efrîn'i işgal saldırısının AKP-MHP faşizminin ve TC devletinin genel Kürt düşmanlığı ve soykırımcılığı politikasının bir uygulaması olduğu açıktır. Nitekim AKP-MHP faşizmi günümüzde sadece Efrîn'e saldırmamaktadır; Efrîn'in dağlarını, ovalarını, köylerini, mahallelerini bombalamamaktadır. Benzer saldırganlığı Bakurê Kurdistan'ın kent ve kasabalarında yıllardır zaten en üst düzeyde yapmaktadır. Diğer yandan Medya Savunma Alanları'na dönük benzer saldırılar en ileri teknik güç kullanılarak vahşice yapılmaktadır. Başûrê Kurdistan'ın her tarafında askeri birlikler yerleştirmiş, adeta Başûrê Kurdistan'ı kendisine bağlı bir sömürge haline getirmiş durumdadır. İhtiyaç duydukça da Rojhilat Kurdistan'ın sınırını ihlal etmekte, sınırdan geçmeye

çalışan, ticaret yapan Kürtleri pusuya düşürerek katletmektedir. Bu tutum ve uygulamanın genel bir TC politikası olduğu zaten bilinmektedir.

Efrîn'i işgal saldırısıyla içte devrimci muhalefet ezilerek gündem saptırılmak istendi

TC sistemi, Kürt'ü inkar ve imha siyasetinin jandarmalığı olarak ortaya çıkartılmış ve küresel kapitalist modernite sistemi tarafından bu amaçla görevlendirilmiştir. 90 yıldır da en vahşi katliamlarla, derinleştirilmiş özel savaş yöntemleriyle bu görevi yerine getirmeye çalışmaktadır. Şimdi MHP ile birleşen, CHP'yi de koltuk değneği olarak kullanan AKP faşizminin geleneksel TC politikalarıyla bütünleştiği, dolayısıyla Kürt düşmanı ve soykırımcı bir zihniyet ve siyasetin uygulayıcısı haline geldiği açıktır. İşte Efrîn saldırısı da bu zihniyet ve siyasetin vahşi uygulamalarından biri olmaktadır.

Beşinci ve belki de güncel bakımdan en önemli olanı ise; söz konusu Efrîn'i işgal saldırısıyla AKP-MHP faşizminin içte devrimci-demokratik muhalefeti ezerek ve bu temelde gündemi saptırarak kendisini seçim kazanacak bir düzeye getirmek istediği kesindir. Efrîn saldırısının Türkiye'nin iç siyasetinden kopuk ve bağımsız olmadığı tartışmasız bir gerçektir. Dolayısıyla o iç siyasetin bir uzantısı olarak ortaya çıkmaktadır. Şöyle düşünmek gerekiyor; eğer bugün Efrîn'i işgal saldırısı olmasaydı Türk basını neleri yazıp konuşacaktı, Türkiye'nin propaganda gündemine ne hakim olacaktı? Kuşkusuz, ABD'deki Zarrab davasının sonuçları tartışılacaktı, KCK'nin elindeki MİT'çilerin Tayyip Erdoğan'a ve AKP'ye dair itirafları konuşulacaktı. AKP-MHP faşizminin OHAL darbesi temelinde yaptığı vahşi uygulamaları, katliamları, tutuklamaları, işkenceleri konuşulacaktı. AKP-MHP faşizminin, Tayyip Erdoğan diktatörlüğünün adeta yıkımın eşiğine gelmiş olduğu gerçeği tartışılacaktı.

Efrîn işgaliyle Tayyip Erdoğan, Türkiye siyasetinin, basınının, aydınının önüne yeni bir gündem attı, "Bunu sakız gibi çiğneyin ve bu temelde gerçekleri unutun, topluma da gerçeklerin ulaşmasını engelleyin, gerçeklerden uzaklaştırın" dedi. Nitekim Tayyip Erdoğan'ın borazancısı olan birçok yardakçı, sözde aydın, siyasetçi bunu yapıyor. 'Mehmetçik' basın, 'polisçik' basın bunu zaten gönüllü olarak hem de en yüksek şakşakçılık düzeyinde 24 saat icra ediyor. Söz konusu saldırıyla AKP-MHP diktatörlüğü gündem saptırarak kendi zayıflıklarının Türkiye'de tartışılmasını, oyunlarının açığa çıkartılmasını engellemek istiyor. Efrîn işgaline dayanarak Türkiye'de kadınlar, gençler, emekçiler, işçiler üzerindeki baskıyı, terörü ve işkenceyi kat kat arttırmak, OHAL faşist diktatörlüğünü çok daha vahşi yöntemlerle uygulamak istiyor. Türkiye'de ırkçı şoven milliyetçiliği tırmandırarak ileriki dönemde gerçekleşecek olan cumhurbaşkanlığı seçimini bu şekilde kazanmak istiyor.

Şunu net ifade edilebiliriz; eğer Efrîn saldırısından başarıyla çıkar, Türkiye'de şoven milliyetçiliği tırmandırabilirse hemen erken seçimi gündeme getirerek kendi faşist diktatörlüğünü, sözde seçimle iş başına gelmiş cumhurbaşkanı maskesiyle maskelemeye çalışacağı çok net anlaşılıyor.

AKP-MHP faşist diktatörlüğünün Efrîn'i işgal saldırısının benzer başka amaç ve hedefleri üzerinde de durulabilir. Örneğin; bu biçimde ABD ve Rusya üzerinde baskı oluşturarak dünyanın büyük kapitalist devletlerinin desteğini

Çok açık bir biçimde görüyor ve anlıyoruz ki, AKP-MHP faşizminin Efrîn'i işgal saldırısı, Bakurê Kurdistan'da gelişen gerilla ve halk direnişi karşısındaki başarısızlığı ve yenilgisi ardından gerçekleşiyor. Yine, TC'nin Efrîn'i işgal saldırısı, Reqa'da DAİŞ'in yenilmesi, özgürlük ve demokrasi güçlerinin büyük Reqa zaferini kazanması ardından gelişiyor. Dolayısıyla söz konusu işgalci faşist saldırıyı kesinlikle DAİŞ'e karşı Reqa ve Dêra Zor'da kazanılan başarılardan ve yine Bakurê Kurdistan'daki gerilla direnişinin zaferlerinden kopuk ele almamak gerekir.

almaya çalıştığı, kendi faşist soykırımcı saldırganlığını bu devletlere de onaylattırmayı kabul ettirmek istediği tartışma götürmeyen bir gerçektir. Yaptıklarının tümü bir boyutuyla da ABD'ye karşı bir şantaj olmakta, bir tür yalvarmayı ifade etmektedir. Adeta bu yaptıklarına dayanarak ortaya attığı söylemlerle ABD yönetimine hep serzenişte bulunmaktadır. Çünkü; her fırsatta stratejik müttefikliğini, NATO ortaklığını gündeme getirmektedir. Geçmişte "Stratejik konumumuz" diyerek NATO'ya dayanıp ABD'nin kucağına oturarak rahatlıkla politika yaptılar. Devrimci-demokratik güçleri imha ve tasfiye ettiler. Kadınları, gençleri, emekçileri baskı ve sömürü altına aldılar. Türkiye'de yirminci yüzyıl siyasetiyle ABD'ye dayanarak yönetim olmak kolaydı. Şimdi durum değişmiştir. İşler o kadar kolay olmamaktadır. Artık her yaptıklarına NATO'dan, ABD'den, Rusya'dan, şuradan buradan istedikleri gibi destek alamamaktadırlar. Bu da Kürt düşmanı zihniyetleri ve stratejileri nedeniyle yaşadıkları zayıflıktan kaynaklı olarak TC siyasetini zor duruma sokmaktadır. İşte bu zorlanmadan kurtulmak için neredeyse ABD'ye yalvar yakar olmakta, eski günlerin yeniden gelmesi için dilenmekteler.

AKP-MHP yönetimi, İttihat ve Terakki'nin devamı ve güncellenmesini ifade ediyor

Değerli yoldaşlar;

Bilindiği gibi AKP iktidardadır; söz konusu vahşi katliam ve soykırım saldırılarını AKP yönetimi yapmaktadır. AKP-MHP'nin her bakımdan fikir ve uygulama birliğini ifade eden bir ittifak içinde bulundukları açıktır. Bu anlamda MHP'nin doğrudan hükümette bakanı olmasa da, mevcut yönetimin AKP-MHP ortak yönetimi olduğu tartışma götürmeyen bir gerçektir. AKP-MHP yönetiminin de yüz yıl önceki İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin günümüzdeki bir devamı ve güncellemesini ifade ettiği açıktır. İttihat ve Terakki'nin savaşçı ve soykırımcı zihniyet ve siyasetini olduğu gibi esas alarak, bunu bugün her tarafa karşı uygulamaya çalışmaktalar.

Biz çok iyi biliyoruz ki, aslında CHP de bu zihniyet ve siyaset içerisinden çıkmıştır. Kemalizm'i Enver Paşa'dan ayıran savaşçı ve soykırımcı zihniyet ve siyaset değil, bunları uygulamanın tarzıdır. Kemalizm, Enver paşacılığı biraz serüvenci-maceracı bulmuş, kendine göre daha somut ve gerçekçi hareket etmeyi esas almıştır. AKP-MHP faşizmi Talat, Enver ve Cemal paşaların İttihat ve Terakki yönetiminin günümüzdeki uzantıları olurken, mevcut CHP de Kemalist kliği olduğu gibi devam ettirmektedir. Özellikle Kemal Kılıçdaroğlu yönetimi, bu Kemalist zihniyet ve siyasetin sürdürücüsü olmaktan da öteye aslında CHP'nin başına bir oyun olarak, kapitalist modernite güçlerinin bir görevlendirmesi ve Tayyip Erdoğan yönetiminin desteklenerek bu kadar ayakta kalması için getirilmiştir.

Dikkat edilirse demokratik muhalefeti bölmek, zayıf düşürmek, zorlandığında AKP faşizmine destek vermek Kılıçdaroğlu'nun temel tutumu olmaktadır. En kritik zamanlarda, en önemli politik kararlarda AKP-MHP faşizmine evet demiştir. Ortada sadece bir AKP-MHP faşizmi değil, aslında AKP-MHP-CHP faşizminin olduğunu ortaya koymuştur. MHP'nin Tayyip Erdoğan faşizmine verdiği destekten on kat fazlasını Kemal Kılıçdaroğlu'nun politikaları vermektedir. Bu gerçeğin de çok iyi görülüp bilinmesi, siyasette kesinlikle dikkate alınması gerekiyor. Çünkü; adeta demokratik siyaset alanının içine faşizmin bir ajanı gibi, hançer gibi sokulmuş bir konumda bulunmaktadır.

Bu bakımdan CHP gerçeği de son Efrîn'e işgal saldırısıyla bir kez daha ama bu sefer çok daha net olmak üzere açığa çıkmıştır. Kemal Kılıçdaroğlu yönetimi, AKP-MHP faşizminin bir uzantısı, bir koltuk değneği olmaktan başka bir şey değildir. Şunu da bu vesileyle belirtmekte yarar vardır; Kemal Kılıçdaroğlu bertaraf edilmeden, CHP Kemal Kılıçdaroğlu yönetiminden kurtulmadan ya da Kemal Kılıçdaroğlu CHP başkanlığından düşmeden Tayyip Erdoğan'ı düşürmek zordur. Tayyip Erdoğan'ın Türkiye'de böyle bir faşist diktatörlüğü kurmasıyla Kemal Kılıçdaroğlu'nun CHP'nin başkanı olması ve başkanlığını sürdürmesi bu biçimde et ve tırnak gibi birbirine bağlıdır. Bu bakımdan CHP içindeki gerçek demokratlara, biraz yurtseverliği ki, kalmışsa Kürtlere bu gerçeği daha fazla götürmeye, onları daha çok aydınlatmaya, doğru politikalara çekmeye, dolayısıyla Erdoğan-Bahçeli faşist diktatörlüğüne karşı mücadeleyi Kemal Kılıçdaroğlu koltuk değnekliğini de hedefleyerek yürütmeye ihtiyaç var. Erdoğan-Bahçeli faşizmine karşı mücadelenin, Kılıçdaroğlu yönetiminin CHP'nin başından düşürülmesiyle başarıya gideceğini kesin görmek gerekiyor.

Bu anlamda AKP-MHP faşizminin Efrîn'i işgal saldırılarıyla Türkiye'deki politik gerçeklik bir kere daha aydınlanmış ve netleşmiş bulunuyor. CHP'nin de, CHP'ye kuyrukçuluk yaparak sözde demokratik blok oluşturduğunu söyleyenlerin de özünde neye hizmet ettikleri, nasıl faşizmin uzantısı konumuna geldikleri açığa çıkmıştır. Yine gerçek devrimci-demokratlar net bir biçimde görülmüştür. Kim gerçekten faşizme karşı demokrat, kim gizli faşist ya da sosyal faşist net bir biçimde bir kere daha açığa çıkmıştır. Bu da Türkiye'deki ve Bakurê Kurdistan'daki anti-faşist demokratik blokun oluşması ve direnişin geliştirilmesi açısından önemli bir sonuç olmaktadır.

Faşist, sömürgeci ve soykırımcı saldırı çok büyük ve ciddi bir direnişle karşılaşmıştır

Değerli yoldaşlar;

Özelliklerini ve amaçlarını kısaca ifade etmeye çalıştığımız AKP-MHP faşizminin Efrîn'i işgal saldırısı üzerinde 10 günden fazla bir zaman geçmiş bulunmaktadır. Aslında geçen bu zaman diliminde yaşananlar hem işgal saldırısının gerçek amaçlarını, niyetlerini, özelliklerini net bir biçimde göstermiş hem de sonuçlarının ne olacağı konusunda da önemli ipuçları ortaya çıkarmıştır. Çünkü; 10 günden fazla zaman geçmiş olmasına rağmen söz konusu işgal saldırısı sınır üzerindeki bir çatışma olmaktan öteye çok fazla ilerlemiş değildir. Türk ordusu tüm gücünü seferber etse de karadan ilerlemekte zorlanmakta, dolayısıyla çareyi daha çok sivil hedeflere dönük uçak saldırılarında, topçu ve tankçı atışlarında bulmaktadır. Çünkü; söz konusu faşist, sömürgeci ve soykırımcı saldırı çok büyük ve ciddi bir direnişle karşılaşmıştır. YPG-YPJ-QSD güçleri, Efrîn Direnişi'nde adeta kahramanlık destanları yazmaktadır. Efrîn halkı, gençleri, kadınları halk direnişinin, halk savaşının en seçkin örneğini vermektedir. Kürt, Türkmen, Arap Efrîn kadınlarının Tayyip Erdoğan'a meydan okuyan açıklamaları, "Korkmuyoruz ve toprağımızı asla terk etmeyeceğiz" sözleri adeta yaşanan savaşın sonunun ne olacağını daha şimdiden gösterir niteliktedir.

Yine, tüm Rojava Özgürlük Güçleri ve Rojava halkı, Efrîn Direnişi içerisinde aktif olarak yer almış durumdadır. Dahası, Suriye'nin tüm halkları, başta Arap ve Türkmen gençleri olmak üzere AKP-MHP faşist sürülerine karşı Efrîn'de direnmek için adeta seferber olmaktadır. Yine bütün Kürt halkının, Ortadoğu halklarının ve insanlığın kalbi Efrîn Direnişi'nde atmaktadır. Rojavayê Kurdistan Demokratik Toplum Hareketi'nin yaptığı seferberlik çağrısı, tüm dünyada yankı bulmuştur. Başta yurtdışındaki Kürt halkı ve dostları olmak üzere dünyanın dört bir yanında devrimci-demokratik güçler, TC faşist saldırganlığına karşı Efrîn Direnişi'ni desteklemek üzere her gün eylem yapar hale gelmişlerdir. "Her Yer Efrîn, Her Gün Direniş" şiarı altında günlük olarak Efrîn Direnişi'ni destekleyen gösteri eylemleri gittikçe daha çok gelişmekte, büyümekte ve dünyanın dört bir yanına yayılmaktadır. Bakur, Başûr ve Rojhilat gençliğinin Efrîn'i savunmak üzere

YPG-YPJ saflarına katılmak için daha şimdiden seferber olduğu gözle görülmektedir. Bu nedenle Efrîn Direnişi daha şimdiden kazanmıştır ve zaferini ilan etmiştir diyebiliriz.

Çünkü; savaş uzadıkça AKP-MHP saldırganlığının gücü artmayacak, tam tersine daha çok zayıflayacak, azalacak, buna karşılık Efrîn Özgürlük Direnişi'nin gücü her gün katbekat artacaktır. Aslında anlaşılıyor ve açığa çıkıyor ki, AKP-MHP yönetimi de böyle bir direnişle karşılaşabileceğini, savaşın bu biçimde uzayacağını çok fazla hesap etmemiştir. İlk günlerde söz konusu direnişle karşılaştığında Tayyip Erdoğan'ın yaşadığı şaşkınlıklar, bu temelde söylediği sözler bunu açıkça göstermektedir. Adeta, "Direniyorlar, niye kaçmadılar" demek durumunda kalmıştır. "Gideceksiniz, gideceksiniz" diyerek toplumu kaçırtmaya çalışmıştır. 72 uçaklı hava saldırısının DAİŞ'vari bir tarz olduğu, amacının da Efrîn Özgürlük Güçleri'ni ve toplumunu korkutup, ürküterek hemen kaçırtmayı hedeflediği anlaşılmaktadır. Görülüyor ki, aslında AKP-MHP faşizmi hızla ve erkenden zafer kazanacağını, Efrîn halkını korkutup kaçırtarak Özgürlük Güçleri'ni yalnız bırakacağını, onların da yalnız direnemeyerek geri çekilmek zorunda kalacağını hesap etmiştir.

İşte, YPG-YPJ ve Demokratik Suriye Güçleri'nin, Efrîn kadınlarının ve gençlerinin 10 günü aşan süredir onlarca şehit vererek gösterdikleri kahramanca direniş, AKP-MHP faşist yönetiminin bu plan ve hesaplarını bozmuş ve yerle bir etmiştir. Daha şimdiden faşist saldırganlığı yenmiş, zaferini ilan etmiştir. Benzer durumun söz konusu saldırıya kapı açan Rusya ve Esad yönetimi tarafından yaşandığı da görülmektedir. Anlaşılıyor ki; onlar da kolay, ucuz ve erken bir zaferin TC devleti tarafından kazanılabileceğini, YPG-YPJ-QSD güçlerinin zor duruma düşerek kendilerine daha fazla el açacağını sanmış ve hesap etmişlerdir. Şimdi bunun da gerçekleşmemiş olması özünde Rusya ve Esad yönetiminin de oyunlarının bozulduğu anlamına geliyor. Kısacası şunu görmek gerekiyor; 10 günü aşan süreye yayılan ve Efrîn'in her tarafında hala hakim olan özgürlükçü direniş, YPG-YPJ-QSD güçlerinin Efrîn halkıyla birlikte gösterdikleri kahramanca direniş, AKP-MHP faşizminin Efrîn'i işgal saldırısını başlatırken yaptıkları bütün hesap ve planları bozmuş, boşa çıkarmıştır. Daha şimdiden küresel ve bölgesel güçlerin hesap ve beklentileri boşa çıkmış ve AKP-MHP faşizminin amaç ve planları başarısız kılınmıştır.

Pratik sonuç ne olursa olsun daha şimdiden Efrîn Direnişi kazanmıştır

Bundan sonraki süreç nasıl gelişir? Savaşın seyri nereye gider? Hangi taraf kazanır? Askeri bir başarı mı olur, yoksa çeşitli uzlaşmalar mı gelişir? Kuşkusuz bunlar için net bir şey söylenemez. Ancak pratik sonuç ne olursa olsun daha şimdiden Efrîn Direnişi'nin kazandığını, Efrîn halkının ve Özgürlük Güçleri'nin kazandığını, dolayısıyla Efrîn Direnişi'nde Kürdistan Devrimi'nin, Suriye Devrimi'nin, Demokratik Ortadoğu Devrimi'nin ve özgür insanlığın kazandığını rahatlıkla söyleyebiliriz. Şimdiye kadar hızla zafer kazanma hedeflerinin boşa çıkartılmış olması bu gerçeği net bir biçimde göstermektedir. Bundan sonra da gidişatın nasıl olacağı ve sonucun nereye varacağını adeta ortaya koymaktadır. Çünkü; direniş güçlerinin potansiyeli çok daha büyüktür. Gün geçtikçe daha fazla gücü direniş alanına sevk etme, direniş taktiklerini ve tarzını daha zengin ve yaratıcı bir biçimde geliştirme olanakları vardır.

Buna karşılık zaten en baştan AKP-MHP faşizmi tüm gücüyle saldırıya geçmiş, korku yaratarak sonuç alma stratejisini esas almıştır. Medya üzerinden askeri saldırganlığı kat kat aşan bir psikolojik saldırıyla, propaganda bombardımanıyla adeta savaş meydanında kazanamadığı zaferleri her gün propagandayla kazanıp, Türkiye toplumunu ve kamuoyunu bu biçimde aldatmaya ve motive etmeye çalışmıştır. Ama artık takke düşmüş kel görünmüştür. Yani daha fazla psikolojik savaşla, yalanla dolanla gerçekleri saklaması mümkün değildir. Nasıl bir vahşi sömürgeci, işgalci saldırı yürüttüğü, nasıl sivil halkı bombardımanlarla katlettiği artık herkes tarafından görülüp ifade edilmektedir. TC'nin, Efrîn'e dönük işgal saldırısı her geçen gün daha çok tartışılmakta, uluslararası kurumların gündemine girmekte, toplum vicdanında muhasebe edilip yargılanmakta, daha çok karşıtlık bulmaktadır. Nitekim birçok ülkede demokratik-devrimci güçler, TC'ye silah verilmemesi, verilen silahların Kürt halkına karşı kullanılmasını engellemeye yönelik kendi devletlerine baskı yapmaktadırlar. NATO kapsamında TC'ye verilen silahların sınır dışında Suriye'nin işgalinde kullanılması, Kürt halkına yönelik katliam amaçlı kullanılması hem devletler hem de toplumlar düzeyinde giderek daha fazla rahatsızlık ortaya çıkarmaktadır.

Kısaca, TC faşizminin söz konusu işgal saldırısındaki dayanakları zayıf, çelişkileri çoktur. Bölgesel ve küresel alanda daha çok karşıtlıkla yüz yüze gelmekte, Türkiye içinde ise aydınlar, sanatçılar, devrimci-demokratik güçler Efrîn Direnişi'ni destekleyen, savaşa karşı çıkan, barış isteyen etkinliklerini, her türlü faşist tehdit, baskı, işkence ve teröre rağmen ve onlara karşı direnerek geliştirmektedirler. Bu bakımdan AKP-MHP faşizminin işgalci saldırısının desteğinin daha fazla artması mümkün değildir, tersine gün geçtikçe dayanakları ve destekleri daha çok zayıflayacak, çelişkileri daha çok artacak, dolayısıyla saldırı gücü daha fazla azalacaktır. Böyle bir durumda Efrîn ve Rojava Özgürlük ve Demokrasi Güçleri doğru tarz ve taktiklerle direnişi geliştirdikçe söz konusu işgal saldırısına öldürücü düzeyde ağır darbeler vurmaları mümkün olacaktır.

Efrîn ve Rojava Özgürlük Güçleri'nin askeri zafer kazanma, Türk ordusunu ve AKP-MHP faşist sürülerini Efrîn'de yenme imkanı ve koşulları vardır. Gerçekten de YPG-YPJ Komutanlığı'nın açıkladığı gibi, Efrîn AKP-MHP faşizmine mezar edilebilir. AKP-MHP-CHP faşist diktatörlüğü Efrîn'de yenilgiye uğratılabilir. İradesi kırılıp, gücü tümden yok edilebilir. 15 Şubat Komplosu, Efrîn'de yenilgiye uğratılabilir. 15 Şubat Komplosu'na karşı direnişin 20. yılına ve Şubat ayına girişle birlikte Kürt halkı Efrîn Direnişi'ni geliştirip daha güçlü kılarak, Devletlerarası Komplo'yu Efrîn'de tümden yenmeyi başarabilir.

Değerli yoldaşlar;

Mevcut durumun kısa bir analizi bize açık bir biçimde göstermektedir ki, Efrîn Direnişi'nin askeri zaferler kazanma ve AKP-MHP faşizminin Efrîn'de tarihinin en büyük yenilgisini alma koşulları vardır ve mevcut savaşın sonucunun bu temelde olma ihtimali en güçlü ihtimaldir. Dikkat edilirse AKP-MHP faşizmi kazanma şansını daha şimdiden kaybetmiş durumdadır. Onun başarı kazanması, başlangıçtaki saldırısının etkinliğine bağlıydı. Nitekim öyle de planlayıp yürüttü ama sonuçta kafasını sert kayaya çarptı; Efrîn halkının ve Özgürlük Güçleri'nin çelikten özgürlük iradesine ve direnme ruhuna çarptı. Bu biçimde de başlangıç planları ve hesapları bozuldu. Elbette, buna rağmen faşist sömürgecilik, güçlerini daha çok seferber edip Efrîn'de sivil halka dönük katliamlar gerçekleştirebilir. Vahşi saldırılarını faşist katliamlar biçiminde sürdürebilir. Efrîn içlerinde ilerleyebilir de ama bütün bunların gerçekleşmesi AKP-MHP faşizminin söz konusu işgal saldırısından sonuç alması ve başarıya ulaşması anlamına kesinlikle gelmez. Tersine savaşın bu biçimde uzaması ve yayılması, faşizme karşı direnişi daha örgütlü, planlı ve güçlü hale getirir ki, bu da AKP-MHP faşizminin Efrîn'deki yenilgisini kendisi için daha ağır hale getirir. Sadece bir askeri yenilgi olmaktan da çıkarak, faşizmin Efrîn'de çöküşü yaşanabilir.

Direnişi Rojavayla sınırlandırmamak tüm Kürdistan'a yaymak gerekiyor

Farklı güçler araya girip çatışmalı durumu değiştirmedikçe gidişatın bu biçimde olacağı şimdiden açıkça görülmektedir. Fakat bu kendiliğinden olmayacaktır. Bunun için etkin bir mücadeleye ve doğru politikalar izlemeye kesinlikle ihtiyaç vardır. Zaten YPG-YPJ ve QSD güçleri geçen 10 günü aşkın süre içerisinde böyle bir etkin mücadele konumunu tutturmuşlar, insanlığı heyecanlandıran ve ayağa kaldıran görkemli bir direnişi, "Çağın Direnişi"ni Kobanê'den sonra Efrîn'de de başlatmışlardır. TC faşizminin teknik güce dayanarak gerçekleştirdiği ilk saldırıları boşa çıkartarak, etkinliğini kırarak artık TC'ye her tarafta etkili darbeler vuracak bir devrimci savaşı örgütleyip geliştirme imkanı kazanmışlardır. Bu doğrultuda elbette her şeyden önce YPG-YPJ ve QSD güçlerinin devrimci savaş tarz ve taktiklerinde derinleşmeleri, daha planlı, örgütlü ve etkili hareket etmeleri gerekir. Savaşın sonucunu belirleyecek, özgürlük direnişini askeri zafere taşıyacak olan esas mücadele budur.

Bu anlamda da Efrîn Özgürlük Güçleri'nin ellerindeki teknik imkanlarını gerilla tarz ve taktiğiyle birleştirerek pratiğe geçirmeleri, cepheden TC saldırılarını karşıladıkları gibi yandan ve arkadan vurmayı başaran gerilla hareketleri kesinlikle Rojava Özgürlük Güçleri'ne tarihin en büyük askeri zaferlerinden birini kazandıracaktır. Kuşkusuz mevcut durumda TC faşizmine karşı esas savaş Efrîn'de ve Rojava'da verilmekle birlikte, AKP-MHP faşizmine karşı direnişi sadece Efrîn ya da Rojavayla sınırlandırmamak, Kürdistan'ın dört bir yanına yaymak faşizmi yenmek ve devrimci zafer kazanmak açısından kesinlikle gereklidir. Dolayısıyla Bakur ve Başûr'un devrimci güçleri sadece destek açıklamasıyla ya da seyredip beklemekle yetinmemeli, içinde bulunduğumuz süreçte imkanları, fırsatları azami düzeyde kullanarak bulunulan her yerde TC faşist sürülerine karşı devrimci savaşı geliştirmeyi esas almalıdırlar.

Bunun için bazı alanlarda mevsim koşulları bir düzeyde zorlayıcı olsa bile bu tür zorlanmaları yaşamayan, savaş imkanı olan devrimci kuvvetler, Efrîn Direnişi'ni ve Rojava Devrimi'ni desteklemek üzere bulundukları her yerde faşizme karşı eyleme geçebilmelidirler. Bu da tüm Kürdistan'ın AKP-MHP faşizmine karşı Devrimci Halk Savaşı çizgisinde bir direniş alanına dönüştürülmesi anlamına gelmektedir. Zaten Partimiz daha önce de durumun böyle olduğunu, AKP-MHP faşizmine karşı savaşın sadece Bakurê Kurdistan ile sınırlı kalamayacağını, savaşın artık tüm Kürdistan'a ve Ortadoğu'ya yayıldığını ifade etmişti. Aynı zamanda Rojava'nın, Başûr'un, hatta Rojhilat'ın her şeyden ve herkesten çok AKP-MHP faşist saldırganlığına karşı savunulması gerektiğini, bütün alanlarda bu tür savunma birliklerinin oluşturulup AKP-MHP faşizmine ve TC sömürgeci, soykırımcı diktatörlüğüne karşı savunma direnişi konumuna geçilmesi gerektiğini belirlemiş, bu temelde çağrılar geliştirilmişti.

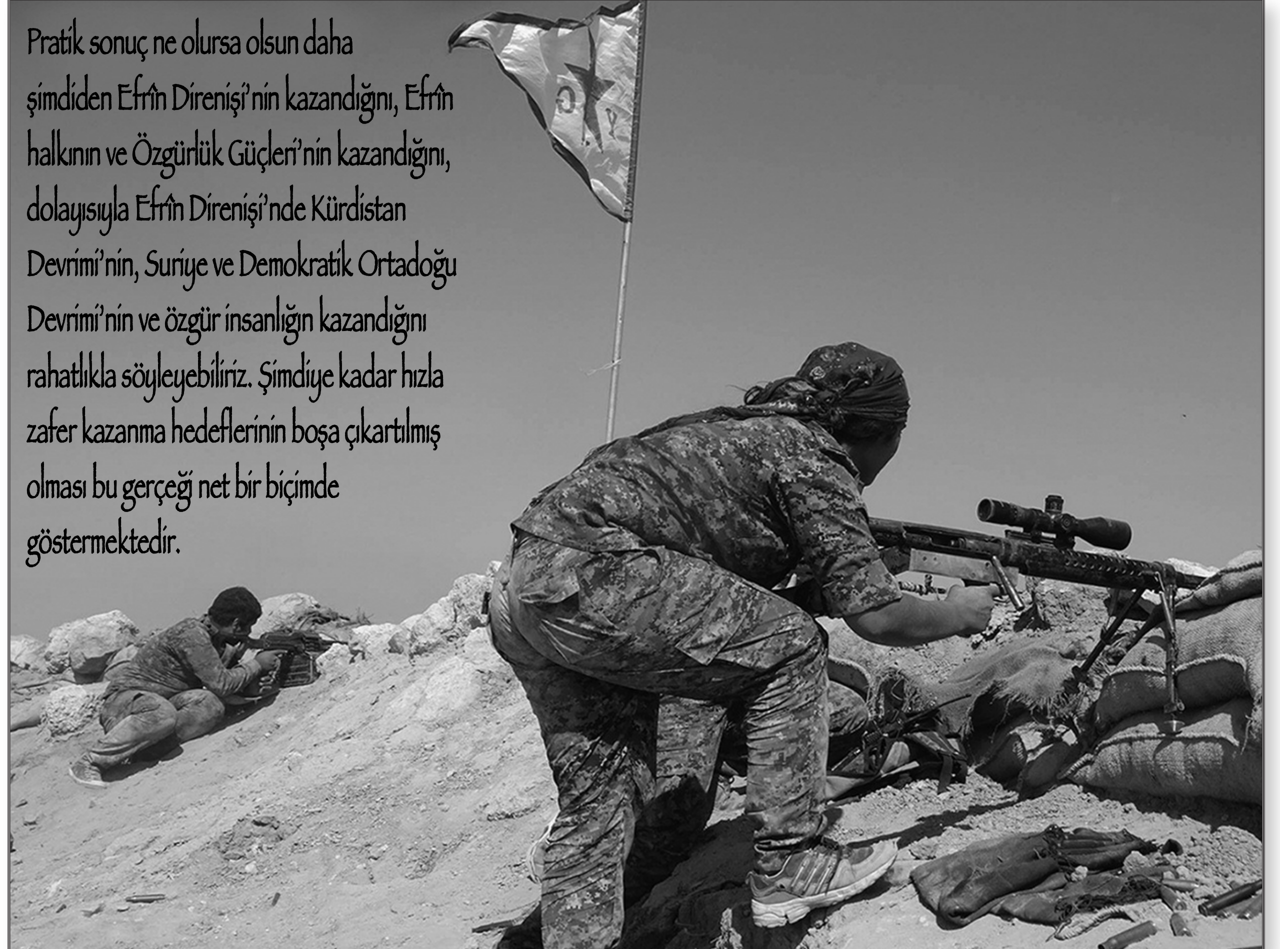
Şimdi bu görüş ve çağrıların gerçeğe ve somut duruma ne kadar uyduğu açığa çıkmıştır. Dolayısıyla çağrılar güncelliğini korumaktadır. Kürt düşmanı, demokrasi düşmanı, halk düşmanı, kadın düşmanı ve insanlık düşmanı bu faşist saldırganlığı yıkmak üzere her yerden buna karşı direnişe geçilmesi gerektiğini ortaya çıkarmıştır. Efrîn'de büyük devrimci zafer kazanmanın birinci şartı budur ve bu şartın tüm devrimci güçler tarafından yüksek bir sorumlulukla, duyarlılıkla yerine getirilmesi gerekir.

Bununla birlikte AKP-MHP faşizmine karşı tüm Kürdistan'da, Ortadoğu'da ve dünyanın dört bir yanında seferberlik düzeyinde bir kitle eylemliliğinin geliştirilmesi, Efrîn Direnişi'nin bu temelde desteklenmesi kesinlikle şarttır. Bu durum Kürtler açısından ulusal seferberlik düzeyinde yürütülmesi gereken tarihi bir görev konumundadır. Özellikle Kürt ulusal kurumları, KNK gibi oluşumlar, tüm Kürt siyasi parti ve örgütleri, aydın ve sanatçıları bu konuda sorumluluk duymak, Efrîn Direnişi'ni ve Rojava Devrimi'ni destekleyici, AKP-MHP faşizmine karşı mücadeleyi yükseltici duruşu ve tutumu ulusal kongre seferberliği düzeyinde geliştirmek durumundadırlar. Şimdiye kadar bazı Kürdistan parçalarında ve yurt dışında belli bir etkinlik düzeyi gelişmiştir. Bu durum yine dünyanın değişik alanlarına belli düzeyde yayılmıştır da. Ancak bunların yeterli olmadığı açık bir gerçektir. Bu durumu aşacak, bütün halkları, ezilenleri, kadınları ve gençleri yüreği Efrîn'de çarpar, Efrîn için ayaklanır hale getirmek şarttır. Efrîn'e saldıran ve Kürt soykırımı yürütmeye çalışan Turani faşizme karşı bütün demokratik insanlığın bilinçlendirilmesi ve ayağa kaldırılması gerekir.

Gençlerin gerillaya ve özsavunmaya daha güçlü katılım sağlaması gerekiyor

Bunlarla birlikte içinde bulunduğumuz koşullarda özellikle gençliğin Kürdistan'ın dört bir yanında devrimci özgürlük güçlerine katılım seferberliği geliştirmesi, her alanda gerillayı büyütecek ve eğitecek bir çalışma seferberliği içine girmesi gerekli ve önemlidir. Dikkat edilirse Efrîn Direnişi'ni desteklemek sadece Efrîn'e gitmek istemek ya da Efrîn'de olmak değildir. Bu ne mümkündür ne de pratik açıdan gerekli ve anlamlıdır. Efrîn Direnişi'ni desteklemek, onunla bütünleşmek demek, bulunulan her yerde AKP-MHP faşizmine karşı devrimci-demokratik eylemliliği geliştirmek, özellikle gençlerin her alanda gerilla saflarına daha büyük kitleler halinde katılımının sağlanması demektir. Bu bakımdan tüm Kürdistan'da oluşmuş duyarlılığı, özellikle gençlikte gelişen coşku ve heyecanı gerillaya katılıma ve özsavunma örgütlenmesine dönüştürmek için ne gerekiyorsa onu yapmak, devrimci direniş güçlerini nicel ve nitel olarak büyüten, geliştiren bir çabayı bu koşullarda azami düzeyde geliştirmek gerekir.

Bunlarla birlikte kuşkusuz bir de TC faşist sömürgeci soykırımcılığını ve Efrîn'i işgal saldırısını gittikçe daha çok yalnızlaştıran, tecrit ve teşhir eden bir siyaset yürütmeye gerek vardır. Hem çeşitli özgürlük güçlerinin açıklama ve politikalarını, hem diplomatik çalışmaların esasını ve hem de propagandaajitasyon çalışmalarını bu esas üze-

rinden yürütmek, böyle bir dile, üsluba ve içeriğe kesinlikle dikkat etmek gereklidir. Bu konuda her alanda her türlü çalışma yapılabilir ve başarılı sonuçlar da alınabilir. Çünkü; gerçekten de TC faşizmi Efrîn saldırısıyla adeta bir kere daha suçüstü yakalanmış durumdadır. Erdoğan-Bahçeli diktatörlüğü suçlarına yeni bir suç eklemiştir. İşlenen suç soykırım suçudur. Bir başka devletin topraklarına açık bir saldırı vardır. Bir halkın katledilmesi, soykırımdan geçirilmesi vardır. Kendi topraklarından sürülmek istenmesi vardır. Tayyip Erdoğan yönetimi 21. yüzyılın ilk çeyreğinde dünyanın gözünün içine baka baka Kürt soykırımını gerçekleştirmekte ve buna karşı çıkanlara da adeta lümpen ağzıyla saldırmaktadır. Bu nedenle AKP-MHP faşist saldırganlığı tarihin en haksız konumlarından birini yaşamaktadır. Böyle bir haksızlığı teşhir etmek, tecrit etmek, buna karşı toplumları bilinçlendirmek kuşkusuz başarıyı açığa çıkartacak temel bir çalışma olacaktır.

Hiçbir güç, açık bir biçimde Erdoğan-Bahçeli diktatörlüğünün Efrîn'i işgal saldırısına onay veremez, evet diyemez, açık destekte bulunamaz. Sadece faşist, ırkçı, şoven, milliyetçi düşüncelerle beyni zehirlenmiş, gözü dönmüş ve vampir gibi savaşta kan akıtarak Kürt kanı emmeye doymayan kişiler Tayyip Erdoğan ve Devlet Bahçeli'yi destekleyebilir. Bu bakımdan da bölgede ve dünyada söz konusu saldırganlığa açıktan destek verecek hiç kimse yoktur. Destek vermek isteyenler bile ancak bunu çok dikkatli ve gizli bir biçimde yapabilirler. Bu da TC'yi yalnızlaştırma, tecrit etme, dolayısıyla işgale karşı direnişin politik ilişki ve ittifaklarını daha çok geliştirme imkanlarının, büyük koşulların uygun olduğunu bize göstermektedir. O halde içinde bulunduğumuz süreçte en çok dikkat edilecek, önemle yürütülecek bir çalışma da bu olmaktadır.

Bu konuda özellikle propaganda-ajitasyon araçlarının dikkatli olmasında yarar vardır. Düşmanı teşhir ve tecrit ediyoruz diye çok güçlüymüş gibi göstermemek, katliamları ortaya koyacağız diye psikolojik savaşın etki alanına girmemek, direnişi her zaman öne almak, esas almak ve yüceltmek, toplumu direniş ruhuyla dolduran bir propaganda ve ajitasyonu dil, üslup ve içerikte yürütmek kesinlikle başarı için gereklidir; doğru olan da budur.

Eğer kısaca ifade etmeye çalıştığımız söz konusu görevler asgari düzeyde yerine getirilirse doğru ve her alana yayılmış bir anti-faşist direnme savaşı, her yerde seferberlik düzeyinde demokratik eylemlilik, gençliğin seferberlik düzeyinde devrimci güçlere katılımı ve TC faşizmini ve işgalciliğini teşhir ve tecrit eden çok yönlü bir siyasi çalışma ve etkin bir propaganda yürütülürse, içine girilen süreçte AKP-MHP faşizminin Efrîn'de tarihin en ağır yenilgisini alıp çöküşe gitmesini, Efrîn Direnişi'nin Kobanê'yle başlayan, Reqa'yla süren zaferlere yenilerini ve daha büyüklerini ekleyerek Ortadoğu Devrimi'ni güçlü bir biçimde geliştiren yeni bir hamleyi ortaya çıkartması kesinlikle mümkündür. Nasıl ki DAİŞ, Kobanê'den Reqa'ya giden tarihi direniş ve zaferle tarihin çöp sepetine atıldıysa, AKP-MHP faşizmi de Cizîr'den, Sûr'dan Efrîn'e giden tarihi direnişle kesin yenilgiye uğratılarak tarihin çöp sepetine atılabilir.

AKP-MHP faşizmini yenilgiye uğratacak direnişi tüm dünyada ve Kürdistan'da sürdüreceğiz

Değerli yoldaşlar;

Açıkça görülüyor ki, miladi 2018 yılına, tarihi 15 Şubat Devletlerarası Komplosu'na karşı da 20. mücadele yılına Hareket ve halk olarak büyük Efrîn Direnişi içinde giriyoruz. Bu da 2018 yılının ve yine Komplo'ya karşı 20. mücadele yılının nasıl büyük bir savaş, direniş ve tarihi zafer yılı olacağını bize daha şimdiden açık bir biçimde gösteriyor. Zaten Partimiz PKK'nin 40. yılına da böyle bir ruh, inanç ve kararlılıkla girdik ve 40. Parti yılını tarihimizin en büyük savaş ve zafer yılı olarak ilan ettik. Yaşamakta olduğumuz gelişmeler, AKP-MHP faşizminin çılgınca Efrîn'e işgal saldırısını başlatması, Rojava Devrimi'ni, Başûr'u, Rojhilat'ı, tüm Kürtleri ve Kürdistan'ı açıktan tehdit eder hale gelmesi gerçekten de içinde bulunduğumuz yılın, tarihimizin en büyük ve en kapsamlı savaş yılı olacağını, tüm Kürdistan'da faşist, sömürgeci, soykırımcı zihniyet ve siyasete karşı seferberlik düzeyinde savaşarak mücadele tarihimizin en büyük zaferlerini kazanacağımızı; bu temelde Kürdistan Özgürlük Devrimi'ni Demokratik Ortadoğu Devrimi'nin öncüsü olarak zaferden zafere koştururken, Devletlerarası Komplo'yu paramparça ederek Önder Apo'yu özgür yaşar ve çalışır koşullara ulaştıracağımızı bize açıkça gösteriyor.

Biz Hareket olarak yıl sonu değerlendirme toplantılarımızda süreci işte bu biçimde değerlendirdik ve 2018 yılının görev ve sorumluluklarını bu çerçevede kararlaştırarak planlı hale getirdik. Bunun için de bir yandan her alanda devrimci direniş görevlerini, Apocu tarz, üslup ve tempoyla etkili bir biçimde yerine getirirken diğer yandan da daha büyük mücadeleler için, daha örgütlü ve planlı hamleleri uygulamaya koyabilmek için başta eğitim çalışmaları olmak üzere Hareket ve halk olarak kendimizi çok daha güçlü bir biçimde topyekün direnişi başarıyla yürütecek düzeye ulaştırmak amacıyla hazırlıklı kılmayı esas aldık. Şimdi böyle bir kararlaşma ve planlama temelinde Efrîn Direnişi'ni geliştirme ve başarıya götürme esası üzerinde her alanda büyük bir mücadele yürütülmektedir. Kuşkusuz söz konusu mücadeleyi kesintisiz sürdüreceğiz ve başarısı için elimizden gelen her şeyi seferber edeceğiz. AKP-MHP faşizmini yenilgiye uğratacak bir direnişi Kürdistan'ın dört bir yanında ve dünyanın her yanında kesintisiz bir biçimde sürdüreceğiz.

Bir yandan bunu yaparken diğer yandan da daha büyük hamlesel mücadeleler için hazırlık çalışmalarımızı da aynı ciddiyet, örgütlülük ve disiplin içerisinde yürüteceğiz. Bu temelde kendimizi daha büyük ve başarılı hamlelere hazırlayacağız. İşte bir yandan devrimci direniş görevlerini yürütürken, diğer yandan söz konusu hazırlık çalışmalarını da zamanı doğru kullanarak, imkan ve fırsatları iyi değerlendirerek başarılı bir biçimde ve en iyi düzeyde mutlaka yürütmemiz gerekiyor. Çünkü; salt bu günün mücadeleleriyle yetinemeyiz, önümüzde daha büyük mücadelelerin, savaşların var olduğu, tarihin ve Önderlik çizgimizin bizden daha geniş ufuklu olmamızı, daha büyük savaşlar yapıp zaferler kazanmamızı istediği açıktır. İşte bu temelde söz konusu hazırlık çalışmalarımızı, onun esası olan eğitim çalışmalarımızı da böyle bir ruhla, kararlılıkla, örgütlü ve disiplinli bir biçimde ve planlandığı temelde yürütüp başarıya ulaştırmamız gerekiyor.

"Savaşta değil yaşamda kaybediyorsunuz"

Pratik mücadele sonuçları da bize açıkça gösteriyor ki, her türlü çalışmada ve savaşta başarılı olmanın yegane şartı, partileşmek ve Parti öncülüğünü Önderlik ve şehitler çizgisinde yeterli kılmak, öncülük görevlerini doğru ve başarılı bir biçimde yerine getirmektir. Bunun da Önderlik çizgisine doğru ve tam katılmayı gerektirdiği, Önderlik ve şehitler çizgisinde partileşme çalışmalarını her düzeyde somut ve etkili bir biçimde yürütmeyi zorunlu kıldığı açıktır. Bu noktada Önderlik Savunmaları eğitimlerine daha çok önem vermek, Önderlik felsefesini, ideolojik-politik çizgisini, teorik çerçevesini, strateji ve taktiklerini, tarz, üslup ve temposunu daha doğru ve gerçeğe yakın öğrenmek ve özümsemek kesinlikle gereklidir. Savunmaların anlam ve içeriğinde derinleşmek, somutlaşmak, Önderlik gerçeğini yaşam somutluğu içerisinde felsefi ve ideolojik olarak daha derin ve daha doğruya yakın öğrenmeye ve özümsemeye çalışmak önemlidir. Bu konuda her türlü darlıktan ve yüzeysellikten uzak durmak kadar, her türlü soyut, ezberci yaklaşımlardan da uzak durarak, Önderlik gerçeğini kendi somutluğu içerisinde anlamaya ve özümsemeye çalışmak şarttır.

Bunun için Önderlikten öğrenmek üzere savunmaları daha çok okuyup, incelemeye, üzerinde daha fazla yoğunlaşıp, tartışmaya, çözümlemeleri hem okuyup inceleme hem de görüntülü

> Efrîn'e yönelik faşist, sömürgeci ve soykırımcı saldırı çok büyük ve ciddi bir direnişle karşılaşmıştır. YPG-YPJ-QSD güçleri, Efrîn Direnişi'nde adeta kahramanlık destanları yazmaktadır. Efrîn halkı, gençleri, kadınları; halk direnişinin, halk savaşının en seçkin örneğini vermektedir. Kürt, Türkmen, Arap Efrîn kadınlarının Tayyip Erdoğan'a meydan okuyan açıklamaları, "Korkmuyoruz ve toprağımızı asla terk etmeyeceğiz" sözleri adeta yaşanan savaşın sonunun ne olacağını daha şimdiden gösterir niteliktedir.

hallerini izleyerek Önderlik gerçeğini daha doğru ve derinden anlamaya çalışmak önemlidir. Yine eleştiri ve özeleştiriye açık olmak, eleştiri ve özeleştiriyi doğru ve kazanımcı bir üslup ve içerikle yapmak önemlidir. Eleştiri ve özeleştiri olmadan biz kendimizi eğitemeyiz, Önderlik ve şehitler çizgisinde zihniyet ve vicdan devrimini sürekli kılamayız, kişilik devrimini geliştiremeyiz, hata ve eksikliklerimizi bulup onları aşacak bir mücadele içerisine giremeyiz. Bu bakımdan eleştiri-özeleştiriye doğru yaklaşmak, somut olarak ele almak, hata ve eksiklikleri yaşam somutunda bularak gidermeye çalışmak gereklidir. Yine yaşamdan ve pratikten dersler çıkarmaya çalışmak, kendimizi pratiğin ve yaşamın dersleri temelinde eğitmek, kendi hatalarımızı ve eksikliklerimizi bularak onların düzeltilmesi temelinde kendi eğitimimizi sürdürmek önemlidir. Önder Apo hep, "Savaşta değil, yaşamda kaybediyorsunuz" diyordu. Yani ideolojik çizgide kaybettiğimizi, savaşta ve çalışmada doğru tarzı, üslubu yürütecek bir yaşam tarzına ve kişiliğine kendimizi ulaştırmadığımızı, örgütlü, disiplinli, özgür bir kişilik haline kendimizi getirmede zayıf kaldığımızı ifade etmiştir. Dolayısıyla da Önderliğe ideolojik katılımı sağlayarak partileşmek ve partileşerek her çalışmada zaferi kazanmayı öngörmek esas olmalıdır.

Zihniyet ve vicdan devrimi temelinde partileşmeyi öngörür ve eğitimlerimizi böyle bir çizgide yoğunlaştırıp, derinleştirirken birkaç hususta da kendimizi eğitmeye özen göstermemiz gerektiği açığa çıkıyor. Bunlardan bir tanesi; özellikle değerlere yaklaşım konusu oluyor. Bu işle ilgili komitelerimizin ve örgütlerimizin de sık sık ifade edip eleştirdikleri gibi değerlere yaklaşımda gerçekten de yetersizlik var, anlam gücünden uzaklık var, israf ve hor kullanma var. Bunları sadece maddi değerler açısından belirtmiyoruz. Kuşkusuz maddi değerler açısından da durum böyledir ve bu husus geçerlidir. Özellikle bu konuda yönetimimizin fazlasıyla uyarı ve eleştirileri vardır. Maddi değerlere, kullanım araçlarına yaklaşımda her alanda dikkatsizliğin, duyarsızlığın olduğu, aşırı israfın yaşandığı hep dile getiriliyor. Oysa Önder Apo PKK'lilik için, "Bir lokma bir hırka" biçimindeki yaşam çizgisini ortaya koymuştu. Peki, söz konusu durumların bir lokma bir hırka felsefesinde yaşamayla ne alakası var? O halde daha örgütlü-disiplinli olmamız, daha duyarlı, dikkatli olmamız gerekiyor. Unutmayalım ki, bu değerler kolay elde edilmiyor. Birileri tarafından bize verilmiyor. Önderliğimizin ve şehitlerimizin yarattığı değerler oluyor, her gün Önderliğimizin ve şehitlerimizin yarattığı değerleri kullanıyoruz. O halde her birini kullanırken neyi kullandığımızı bir an bile unutmamamız gerekiyor.

Bütün gelişmelerin, onurun yaratıcısı, kazanıcısı kahraman şehitlerimiz oluyor

Maddi değerlerle birlikte kuşkusuz manevi değerleri sahiplenmek, korumak da önemli; bunların başında şehitler gerçeğimiz geliyor. Her gün onlarca şehit veriyoruz. Kürdistan'ın dört bir yanında birden savaşıyoruz. Kürt halkının en cesur, fedakar, en yiğit kızları ve oğulları bu mücadelede şehit düşüyor. Bütün gelişmelerin, itibarın, onurun, şerefin yaratıcısı, kazanıcısı kahraman şehitlerimiz oluyor. O halde şehitler gerçeğini her zaman Önder Apo'nun çizgisinde doğru anlamalıyız. Onlara dar, duygusal yaklaşım doğru değildir. Yine şehitler gerçeğini yeterince özümsemeyen, yaşamına ve çalışmasına yedirmeyen duruşlar, tutumlar, ruh halleri kesinlikle doğru değildir. Şehitlerimiz, bizim yol gösteren öncü komutanlarımızdır.

2017 yılında Dersim'den Amed'e, Botan'dan Zaxros'a, Rojhilat'tan Roja-va'ya ve Başûr'a kadar tüm Kürdistan'da en değerli, en yiğit, en cesur ve en fedakar yoldaşlarımız mücadelemizi ilerletebilmemiz için en önde savaştılar ve şehit düştüler. O halde bu gerçekleri doğru anlayacağız. Bununla birlikte hareketin ve halkın değerlerine doğru sahip çıkacağız. Parti değerlerimize, sembollerimize, halkımızın değerlerine, değer yargılarına, ölçülerine her zaman dikkat edeceğiz, dikkatli yaklaşacağız. PKK'lilik dikkatli ve duyarlı olmak, belli amaçlar doğrultusunda ama somut gerçekliği dikkate alan bir temelde yaşamak ve çalışmak demektir. Bu açıdan, değerlere yaklaşım konusu üzerinde yürüttüğümüz eğitim çalışmalarında çok daha somut ve yeterli düzeyde durmak, yeterli bir bilinç ve özümsemeyi kesinlikle geliştirmek gerekiyor. Benzer hususları daha çok ifade etmek ve arttırmak mümkündür. Ama dikkat çekmek açısından biz burada belirtilen hususlarla yetiniyoruz.

Değerli yoldaşlar;

Devletlerarası Komplo ayı olan, Kürt Soykırım Günü'nü, Kürt Kara Günü'nü, yani 15 Şubat'ı içinde taşıyan bir aya girerken bunları ifade etmek, Komplo'ya karşı 20. yıl görevlerine yeniden dikkat çekerek tüm yoldaşları daha duyarlı ve hazırlıklı kılmak istedik. Yine Komploya karşı direnişin 20. yılına büyük Efrîn Direnişi'yle girerken, Efrîn Direnişi üzerine kısa ve özlü bir çerçeveyi tüm arkadaş yapısına sunmak istedik.

Kuşkusuz tüm yoldaşlar gelişmeleri dikkatle takip ediyor, kendi içlerinde tartışıyor, değerlendiriyor, daha doğru ve derinlikli bir biçimde anlamaya, bu temelde görev ve sorumluluklarını açığa çıkartarak onların gereğini anı anına Önderlik çizgisinde başarıyla yerine getirmeye çalışıyorlar. Biz bunu biliyor ve buna inanıyoruz. Böyle bir çabaya belli bir katkısı olacağını düşünerek en azından bazı bilgileri aktarmak, bir tartışma çerçevesini bu biçimde ortaya koymak istedik. İnanıyoruz ki, tüm arkadaşlar bütün bunlardan gereği kadar yararlanacaktır. Söz konusu arkadaşlar kendi içlerinde daha derin, kapsamlı ve bütünlüklü bir biçimde değerlendirecek, tartışacak ve Parti çizgimiz temelinde en doğru sonuçlara varacaklardır. Kuşkusuz ortaya çıkardıkları sonuçlar temelinde de günün 24 saatinde anı anına kendilerini pratikleştireceklerdir. 24 saat particilik, 24 saat gerillacılık ilkesi temelinde yaşayıp, mücadele edeceklerdir.

Böyle bir durum da Parti ve halk olarak bizi Komplo'ya karşı 20. mücadele yılında daha fazla başarılı kılacak, 2018 yılını daha büyük bir savaş ve zafer yılı yapmamızı ortaya çıkartacak, 40. PKK yılını en büyük savaş ve zafer yılı yapacaktır. Merkez Komitemizin ifade ettiği gibi, "Apocu Çizgide Doğru Partileşme, Her Alanda Örgütsel Seferberlik ve Zafer Çizgisinde Mücadele" şiarıyla tüm Kürdistan'da ve yurtdışında devrimci görev ve sorumluluklara tüm yoldaşlar yönelecek ve Komplo'ya karşı 20. mücadele yılını, Partimizin 40. yılını Devletlerarası Komplo'nun tümden parçalandığı, İmralı sisteminin yerle bir edildiği, Önder Apo'nun özgür yaşar ve çalışır koşullara kavuştuğu yıl haline getireceklerdir.

Bu inançla Devletlerarası Komplo'yu ve soykırımcılığı lanetliyor, 19 yıldır Devletlerarası Komplo'ya karşı Önder Apo etrafına ateş çemberi oluşturarak Önderliğimizi, halk varlığımızı, Partimizi ve özgürlüğümüzü savunan kahraman şehitlerimizi saygıyla anıyor; Devletlerarası Komplo'ya karşı mücadele eden herkesi selamlıyor, 20. yılında Komplo'ya karşı Efrîn Direniş ruhuyla mücadele edeceğimizi ve mutlaka kazanacağımızı belirtiyoruz.

Bu temelde tüm yoldaşları Önderlik çizgisinde doğru partileşmeye, 20. yılında Devletlerarası Komplo'ya karşı zafer çizgisinde mücadele etmeye ve her alanda Büyük Efrîn Direnişi'nin zafer çizgisinde yürümesini desteklemeye çağırıyoruz.

Kahrolsun 15 Şubat Devletlerarası Komplosu!
Kahrolsun faşist-sömürgeci-soykırımcı sistem!
Yaşasın Özgürlük ve Demokrasi Mücadelemiz!
Yaşasın Rojava Devrimi ve Efrîn Direnişi!
Bijî Serok Apo!

31 Ocak 2018

Xebata li ser yekîtiya neteweyî û astengiyên li pêşiya wê

Sozdar Avesta

Dewleta dagirker û hêzên statukoparêz bi hevgirtinekê dixwazin careke din qirkirina gelê Kurd pêk bînin. Ji bo ku mirov karibe ji nav vê rewşa heyî derbikeve û berovajî bike, giringiya yekîtiya neteweyî tê çi wateyê, pêwist e çawa were fêmkirin? Ji bona vê, hêzên siyasî, pêşengên civakê yên ku jê re baweriya ruspiyên civakê tê gotin, saziyên weke KNKê, hêzên medenî yên dînamîka civakê yên ku hene, erka ku dikeve ser milê wan çi ye? Divê rolekî çawa bilîzin?

Dagirkirina esasî, dagirkirina yekbûna neteweyî ye

Sozdar Avesta: Beriya ku ez dest bi şîrovekirina mijarê bikim, di vê dema dîrokî ya ku di welatê me de qirkirina niha pêk tê, di tevahiya dîroka mirovahiyê de dibe ku mînakeke weke wê nebe jî. Êrîşa dewleta Tirk a faşist a li ser Efrîna rengîn hefte û mehe derbas kir û hê berdewam e. Kesên ku di vê berxwedana dîrokî de li ber xwe dan û bûn sembola berxwedana serdemê, di şexsê Rêheval Avesta Xabûr û Barîn Kobanê de hemû şehîdên azadiya civakan, azadiya mirovahiyê û azadiya gelê Kurdistanê ez bi bîr tînim. Li ber bîranînên wan, vîna(îrada) wan a mezin û lehengiya wan a bêhempa bejna xwe ditewînim.

Mirov dikare bêje, ev hêzên dagirker û faşist bi rengeke hovane ji bo tunekirina gelên Kurdistanê û di şexsê gelê Kurdistanê de hemû gelên heremê, ketin nav hewldanan û xwestin bikevin axa me û dagir bikin. Heya niha jî nikarîbûne vê daxwaza xwe, armanca xwe pêk bînin. Ev dide diyarkirin ku êdî qirkirina gelên Kurdistanê û gelên azadîxwaz wê wisa pir bi hêsanî pêk neyê. Bêguman, heke mirov hinek din di çarçoveya pirsa we de li ser raweste; hemû dewletên statukoparêz ên dagirker li ser gelan her tim şêwazên faşîzane pêk anîne. Bi taybetî jî li Kurdistanê di van 200 salên dawiyê de gelek hêz bibin yek û her çiqas bi navê Kurd û Kurdistanê derkevin holê jî, ev hêz her tim bi qirkirinekê re rû bi rû mane. Ji aliyê hêzên dagirker û zordest ve qetlîamên mezin pêk hatine û hêviya gelan her tim hatiye şikandin. Dewleta Tirk a faşist, heman tiştên ku îro dide meşandin, 200 sal e di welatê me de dide meşandin û li hemberî vê zordestiyê jî ti carê raperîn û berxwedan kêm nebûne û di heman demê de komkujî û qirkirin jî parelel pê re meşiyane. Di sedsala 19an û 20an de li Rojhilata Kurdistanê ji raperîna ku bi pêşengtiya Simkoyê Şîkakî dest pêkiriye, bigre, li Bakurê Kurdistanê jî, ji Agirî, Zîlan, Hênê (Hanî) heyanî Dersîmê raperîn û serhildan bê navber pêk hatine. Di heman demê de li Başûrê Kurdistanê ji aliyê faşîzma Baasê ve, di Enfalê de û li Helebce qirkirin hatin pêkanîn. Îro carekê din em dibînin, li Bakurê Kurdistanê, li hemberî vê pêvajoya şoreşgerî ya ku çil sal e, bi pêşengiya Tevgera Azadiyê dest pêkiriye, dijmin komkujiyan pêk tîne. Dewleta Tirk a faşîst a dagirker, ji komkujiya Roboskiyê bigre heyanî Pîrsûsê (Suruç), ji Enqereyê bigre heyanî Efrînê komkujiyan dide meşandin. Armancên van komkujiyan hemû jî, bi mebesta ti carê Kurdek xwe birêxistin neke, yekîtiyeke Kurdan neyê avakirin, Kurd her tim muhtacê ber destê me bin e. Vê mebestê jî wiha didin diyarkirin: 'Kurdê herî baş, Kurdê mirî ye' dibêjin. Di gelek qirkirinên ku pêk anîne, de jî digotin; "Me Kurd tunekirin, me Kurd xistin gorê û ser wan beton kir. Kurd êdî li vê derê meftûn e." Bi gotina wan; "Muhayel Kurdistan burada meftundur", ango "Kurdistana Xeyalî li vir bingor e." Bi derketina Rêber Apo û rêxistinkirina Tevgera Azadî, ev beton hat şikandin. Ew armancên ku wan dixwestin li ser Kurda pêk bînin, hatin parçekirin. Ji vî Kurdê mirî, leheng hatin afirandin. Belavbûna Kurdan ya ku bi qanûn û hukmê ku hêzên dagirker ên taybet di nav xwe de çêkiribûn, hat bêwatekirin. Ji hevpeymana Qesrî Şîrin û Sykes-Picot bigre heyanî Lozan'ê li ser parçebûn û parvekirina Kurdistanê plan hatin çêkirin. Piştî damezirandina Komara Tirk 'Qanûna Plansaziya Îslehata Rojhilatê' hat derxistin û pejirandin. Mebesta derxistina van planan û qanûnan ev bû ku ti carê kesek an jî fikrek bi navê Kurd û Kurdistanê nikaribe derkeve û tevnbigere.

Di van 200 salên derbasbûyî de hêja ye ku mirov bibêje, berxwedanên hatine pêşxistin, divê rast werin fêmkirin û dersên dîrokî jê werin derxistin. Dema ku Kurdistan di navbera çar dewletên dagirker de beş kirin û her beşekê Kurdistanê di bin desthilatdariya xwe ya faşîzm de hiştin, her tiştên wê înkar kirin; êdî bi navê Kurdîtiyê qedexebûnê dest pêkir. Ji bo dûrxistina vê siyaseta qirkirinê ya faşîzane û têkbirina wê, helbete siyaseteke hevbeş pir girîng e. Di tevahiya hemû salên derbasbûyî de, kêmasî û lewaziya herî sereke ya di nav hêzên Kurdewarî de derketiye holê; tunebûn û nêzîhevnebûna yekîtiya wan e. Di vê mijarê de her tim siyaseta dijmin bi ser ketiye. Ev yek jî aliyekî esasî yê vê siyaseta qirqirinê ye. Qirkirinê tenê bi şêwazekî leşkerî, di eniyên şer de bi êrîş û dagirkirinê dest pênekiriye. Dagirkirina esasî, dagirkirina yekbûna neteweyî ye, dagirkirina hest, mêjî, berjewendî, nasname û hebûna neteweyî ye. Siyaseta dagirker tiştekî wisa ava kiriye ku; Kurd ji kesayeta xwe dûr xistine, ji xwe şerm dikin, yên herî baş, encax yên li ber deriyê dijmin xulamtî kirine ne. Beriya derketina PKKê jî û niha jî sedemên ew qas bi israrbûna wan jî ev e. Rêber Apo di vê mijarê de wiha dibêje; 'Bedelê qebûlkirina Kurdbûnê û ji bo wê ketina nava lîv û tevgerê; kuştin, girtin, koçber kirin, birçîhiştin û bi hemû awayî xistina nav şert û mercekî zehmet e. Deriyê reva ji Kurdbuyînê vekirî ne.' Heta îro jî di mînakên faşîzma dewleta Tirk de dîsa tê xuyakirin ku; ji xwe re kole avakirin û xistina wan a ber deriyê xwe ye. Bi vî awayî payîdarkirina wan, a wekîlkirin û vezîrkirinê ye. Ev yek jî, ji rastiya xwe, ji heqîqeta xwe dûrketina Kurd e. Di bin pençeyê qirkirinê de mayîn; dayîna bedelên herî giran e û bi hemû hebûna xwe di nav felsefe û mêjiyê faşîzmê de têkçûyîn e. Ji bona vê jî, bi taybetî ev helwesta wan, her tim bûye asteng ku yekîtiyeke neteweyî pêk neyê.

Hêza civakê di encama têkoşîna 40 salî de êdî hatiye asteke pir girîng û Kurd ne Kurdên beriya 50 salî ne. Di hêla birdozî, siyasî, leşkerî, felsefî, rêxistinî û di hemû milan de êdî Kurd xwedî destkeftiyên gelekî pîroz in. Di tevahiya Kurdistanê de êdî ji nasnameya xwe fedîkirin tûneye. Berovajiyê vê, bi Kurdbûna xwe avakirina Kurdên azad rûmeteke mezin e, gelekî jî pê serfiraz û dilşad e. Ev berhema Rêber Apo ye. Rêber Apo ji bona ku yekîtiya Kurd ava bike, di vê mijarê de jî kedekî mezin daye. Divê em li ser vê mijarê baş bisekinin û şîrove bikin. Hîn di salê 80î de, bi armanca valaderxistina faşîzma ku li Kurdistanê hatibû bicihkirin, ji bo ku bi hêzên li Başûrê Kurdistanê re yekîtiyeke neteweyî ava bike, gelek hewldanên dîrokî pêk hatine. Helbet van hemû hewldanan weke ku tê xwestin, encam negirtine. Lê van hêzên dagirker jî, li gor daxwaziye xwe nikarbûne li ser van hêzan ewqas xwe serwer bikin. Ger xwe serwer kiribin jî, nikarîbûne wan li hemberî Tevgera Azadiyê weke ku ew dixwazin, bi kar bînin. Helbete di encama vê siyasetê de gelek caran şer û pevçûnên ku di nava hêzên Kurd de hatine jiyîn jî hene. Sedema van êrîş û pêvçûnan hemû jî, siyaseta dagirkerî û faşîzmê ye. Ji bona ku ev siyaseta faşîzmê vala derkeve, di serî de erkên ku dikeve ser milê Kongreya Neteweyî ya Kurdistanê KNKê, pêşengên civakê yên wek rûspiyên civakê, saziyên civakî yên bêalî û her wiha erkên dînamîkên bi vî rengî di civakê de cihê xwe girtine, gelekî girîng in.

KNKê di van salên derbasbuyî de kar û xebateke girîng daye pêşiya xwe û dide meşandin. Ev kar û xebata ku KNK dimeşîne, kar û xebateke pîroz û sereke ye. Her kesa/ê ku dibêje ez Kurd im, ji bo Kurdistanê û ji bo hemû gelên bindest têdikoşim, pêwist e, li vî kar û xebata ku KNKê ji bona yekîtiya neteweyî daye destpêkirin, xwedî derkeve û binirxîne. Di van demên derbasbûyî de xebatên ku hatine pêşxistin, di nava rêxistin û partiyên Kurdistanê de hişyariyek ava kirine. Van xebatan di heman demê de ji xeynî partiyên siyasî, di nav gelek derdoran de girîngiya neteweya demokratîk daye nîşandan. Dîsa dînamîkên rêxistinên ku di nava civakê de xwedî rol in, gelekî zindî ne. Bi taybetî jî jin û ciwan, rewşenbîr, hunermend ku dîsa di nava civakê de xwedî cihekî girîng in, hîn zêdetir di nav lîv û tevgerekê de ne û ev erk jî dikeve ser milê wan. Di van xebatên ku ji aliyê KNKê ve tên meşandin, de jî me dît ku herî zêde bi coşekî mezin û bi zanistekî kûr ev mijar anîne ziman û li ser radiwestin. Di vê dema pêşiya me de jî, ji bona ev pêvajoya ku hatiye destpêkirin, encamê bigire, di serî de KNK divê hîn zêdetir bi rengekî wêrek, çi ji bo avakirina yekîtiya neteweyî pêwist be; bi awayeke bixwebawer hîn pêngavên xurtir bi pêş bixe. Ji bona vê jî kîjan partiyên siyasî, an jî derdorên ku vê yekîtiyê qebûl nakin û dixwazin parçe bikin, divê li hemberî wan helwestên zelal ji van xebatan derkeve. Heke yekîtî neyê avakirin, li Kurdistanê misogerkirina serkeftin û desfkeftiyên heyî gelekî zehmet e. Ji bo vê yekitiya neteweyî ji bo hemû Kurdan ji hewa, nan û avê pêwîsttir e. Yanî yekitiya neteweyî ji bo her kesê/î dibe erkeke hebûna xwe berdewamkirinê. Vê yekê bêguman tenê KNK dikare pêk bîne. Ji ber ku KNK di vê mijarê de xwedî ezmûneke girîng e.

Derfetekî dîrokî ket destê me

Piştî êrîşên Başûrê Kurdistanê û Kerkûkê, êrîşên li ser Efrînê ketin rojevê. Ruxmê ku li hemberî êrîşên li ser Efrînê, helwestên ku li çar aliyê Kurdistan û Ewropayê derdikevin rastiya gelê ku li derdora berxwedaniyê kom dibe û atmosfera yekitiya neteweyî şênber dike, xebatên yekîtiya neteweyî di çi astê de ye? Motîvasyona ku civakê daye avakirin, di pratîkê de di kijan astê de ye?

Sozdar Avesta: Di vê dema derbasbûyî de jî me dît, weke ku hûn jî didin diyarkirin, li Başûrê Kurdistanê êrîşên li ser Kerkûkê, dîsa li Rojavayê Kurdistanê êrîşên li ser Efrînê pêk tên, nerehetbûn û helwestên ku li hemberî van êrîşan derdikevin, hişmendiya neteweyî derdixe holê. Van derfetên bi vî rengî mirov çawa dikare bike bingeha yekîtiya neteweyî? Ev gelek girîng in. Em baş dizanin, beriya êrîşên ku li ser Kerkûkê û derdora wê pêk hatîn, di van kar û xebatên ku ji bo yekîtiya neteweyî hatibûn destpêkirin, de heke PDKê cih bigirta, wê encam ne weke niha bûya. Ger di serî de PDKê di nav yekîtiya neteweyî de kariba cihê xwe bigirta, xwe ji siyaseta dijminê dagirker dûr bixista, kariba rol û mîsyonê ku diket ser milên wê pêk bianiya, li tevahiya Kurdistanê êrîş ji ku derê dihat bila bihata, hêzên Kurd dikaribûn ev êrîş bişkênandana û azadiya gelê xwe misoger bikirana.

Di van salên derbasbûyî de, gelek derfetên dîrokî hatin bidestxistin. Lê mixabin ev derfet weke ku dihatin xwestin, nehatin nirxandin. Ji sala 2003an û şûn ve, sê pêngavên şoreşî yên ku di tevahiya Kurdistanê de şoreşê misoger bike, derketin holê. Sala 2003an bi şikandina faşîzma Seddam, re derfetên ku di Başûrê Kurdistanê de derketin hole; heke wê demê ji bo yekitiyeke neteweyî rê bihata dayîn, hemû hêzên Kurdistanî yekîtiyek ava bikirana, yekîtiya hêzên leşkerî, îradeyeke rêveberî û yekîtiyeke dîplomasî pêk bihata, helbet Kurdistan wê ne di vê rewşê de bûya. Niha wê Başûrê Kurdistanê bi serê xwe xweser, demokratîk bûya. Wê vê xweseriyê bandor li ser hemû beşên Kurdistanê yên din bikira. Hîn di sala 2003an de Rêber Apo ev girîngiya yekîtiya neteweyî dît û ji bona ku derhal ev valahî were dagirtin, bang li hemû hêzên Kurdistanî kir. Erk da pêşiya wan û rol û mîsyonên ku diketin ser milên tevgera me ji gelek caran bi awayekî rexnewarî şîrove kirin û perspektîf şanî tevgerê dan û weke erkeke bingehîn da pêşiya Tevgera me ya Azadiyê. Wê demê jî, hişyariyên xwe anîn ziman ku divê kongre û konferansên neteweyî werin lidarxistin û derhal pêşiya hêzên dagirker were girtin; ji bo wê jî statû, valahiyên heyî û derfetên ku çêbûne divê bi yekîtiyekê were dagirtin. Li Başûrê Kurdistanê di nava partiyan de ji aliyê yekîtiya neteweyî ve lewazbûnek hebû û hêj didome. Bi taybetî partiyên wek PDKê û YNKê bêhtir berjewendiyên teng û yên hizbî, malbatî, eşîrî yên ku ji bo xwe esas digrin û dibêjin, `bila biçûk be, lê ya min be´. Nêzîkbûnên bi vî rengî derketin holê. Ev nêzîkbûn, ji 2003an û şûn ve jî, nehişt ku ev derfeta dîrokî pêk were. Derfetên ku wê demê bi dest ketibûn, zaf girîng bûn, pêwistiya gelê Kurd bi yekîtiyê hebû, rêveberiya Seddam Huseyin têk diçû. Dewleta Îranê nikaribû ewqas li ser Başûrê Kurdistanê xwe serwer bike. Dewleta Tirk ya faşist di dema xwe ya herî qels de bû û heman demê ew ji bona ku mudaxaleyê Iraqê bike û biçe Başûr û Iraqê, teskere ji parlementoyê dernexistibû. Ev hemû derfetên dîrokî bûn. Di Rojavayê Kurdistanê de dîsa têkoşîneke mezin hebû. Divê em vê rewşê baş bixwînin û binirxînin; ew bû sedem, dibe ku demekî kin ji bo ev yekîtî pêk neyê, wan hinekî ji vê sûd wergirtin, an jî hinekî wê demê stêrka wan geş bû, hinek hêzan hebûna

wan qebûl kirin. Lê me dît ku piştî vê di sala 2017an de êrîşên ku li ser Kerkûk û derdora wê pêk hatin, nîşan dan ku, bêyekîtiya wan û bêhevbeşbûna wan, wê hêzên dagirker her tim karibin destkeftiyên Kurdistanê ji holê rakin û her tim ji bona êrîşekê din hêviyên wan bilind bin û zindî bimînin.

Eger yêkitiya neteweyî ava bibe, wê hêviyên wan hêzan werin şikandin û wê nikaribin hêviyên xwe yên êrîşa li ser dewerên Kurdistanê pêk bînin. Derfet heye, lê beriya ku îro em şîrove bikin, derfetekî dîrokî dîsa ket destê me. Di sala 2014an de hêzên weke DAÎŞ'ê yê ku ji aliyê hêzên hegemonîk-statûkoparêz ve hatin birêxistinkirin, ew xistin nava tevgerekê û bi taybetî berê wan dan Kurdistanê. Li hemberî vê sekna ku hate pêşxistin, dîsa bi taybetî jî tevgera me, hem li Iraqê û hem jî li Suriyê, di xeta ku tevahiya Kurdistanê biparêze, de berxwedaneke mezin bi pêş xist, mudaxaleyên şoreşî pêk hatin. Bi şandina yekîneyan a Şengal-Mexmûr-Kerkûkê û parastina van herêman, piştre êrîşên çeteyên DAÎŞ yên li ser Kobanê, bi parastina nirxên mirovahiyê û yê Kurdîtiyê; di vê demê de komekî biçûk be jî çûyîna pêşmergeyan ya Kobanê, helbet cara yekemîn di dîroka Kurdistanê de hêzên leşkerî jî diketin çeperên şer û li hemberî dijminê xwe li gel hev şer dikirin. Vê rewşê moral û manevyateke mezin dabû tevahiya Kurdan, deriyê yekitiya Kurdan heta dawiyê vekirîbû. Lê mixabin hin partiyên siyasî ev pêvajo baş nexwendin, hişmendiya berjewendiyên xwe yên şexsî û komî esas girtin, ji ber wê ev pêngavên şoreşî û bendewariyên yekitiya neteweyî wek dihat xwestin, pêk nehat. Li Kerkûk, Mexmûr, Şengal û Kobanê ev derfetên bi vî rengî yên ku derketibûn holê, jî gelekî girîng bûn.

Ji bo xebata meşandina Kongra Neteweyî komîte hatibû avakirin. Li kêleka van hemûyan di sala 2013an de asteke girîng hatibû bi dest xistin. Li hemberî pêşketinên ku di demên dawî de hate jiyîn, li pêşiya avakirina yekîtiya neteweyî çi astengî hene?

Sozdar Avesta: Di nav vî şer û cenga mezin de carekê din Rêber Apo bi hemû hêza xwe, hemû tenduristî û ewlekariya xwe xist nava xetereyê û ji bona yekîtiya neteweyî pêvajoyeke nû da destpêkirin. Di sala 2013an de hîn çeteyên DAÎŞê neketibûn nava liv û tevgerekê, Rêber Apo ev pêvajo dabû destpêkirin. Rêber Apo beriya ku bûyer pêk werin, her tim dibîne û hişyariyên pêwist dike. Hîn di sala 2013an de ji bona yekîtiya neteweyî were avakirin, ji aliyê pîvan, prensîp, felsefe û mercên wê de perspektîf dan û erkên esasî dan ber hêzên Kurdistanî. Ango ew erk dan ser milên partiyên siyasî, pêşengên civakê û saziyên ku ji bona yekîtiya neteweyî xwe erkdar dibînin.

Di salên 2013-2014an de jî dîsa bi hesabên biçûk yên weke hilbijartin hene, fîlan dewlet qebûl nake, bêvan dewletê em ne êşînin, derfetên zêrînî yên ku bi dest ketibûn, nehatin bikaranîn. Evana mijarên gelekî dîrokî ne. Çima nehatin bikaranîn? Di 2013-2014an de li pêşiya wan çi asteng hebûn? Dîsa ya ku derfeta wê herî kêm bû, tevgera me bû. Rêber Apo di bin tecrîteke giran de bû. Bi deh hezaran girtiyên siyasî yên ku bi qirkirina siyasî hatibûn girtin, di berxwdaneke mezin de bûn. Gerilayê azadiyê li her derê di nava têkoşîneke dijwar de bû. Lê ruxmê van hemûyan hêzeke mezin derxist holê. Tevgera me di yekîtiyeke neteweyî de israr kir. Komîteya yekîtiyê avakir, înîsiyatîf girt destê xwe, bi hemû partiyên Başûr re ji bo ku di avakirina yekîtiya neteweyî de rolê bilîzin, hevdîtin pêk anîn. Di asta herî bilind de dîplomasî bi pêş xist, komîteya xebatê avakir û li ser vê esasê kombûn jî hat lidarxistin.

Di sala 2013an de, ew kombûna ku li Selahaddînê hat lidarxistin, helbet girîng bû. Pêyameke dîrokî da cihanê. Û hêviya gelê me mezin kir, hest û hêviyeke mezin da ku dê yekitiya neteweyî çêbibe. Dîsa yên ku ev yek asteng kirin, hêzên dagirker ên ku ji yekîtiya neteweyî ditirsin, yên ku ji Kurdistana mezin ditirsin, yên ku jiyana neteweya demokratîk xeter dibînin, hêzên faşîst ên ku li ser vê civakê desthilatdariya xwe didomînin, in. Ev xwediyê van berjewendiyên biçûk, ku dewletên dagirker jî ew jî xwe re bikar anîn, dîsa ketin navberê û nehiştin yekîtî were avakirin. Helbet bandora hêzên derve esas e. Ji ber vê pêwist e, hêzên derve baş werin naskirin. Ew naxwazin yekîtî were avakirin. Ew baş dizanin ku Kurdistana demokratîk a azad, neteweya demokratîk encax bi yekîtiya demokratîk tê avakirin. Ev siyaseta deshilatdaran e. Ew bi xwe jî di nav vê siyaseta 'dabeş bike, belav bike û bi rê ve bibe' de ne. Ev siyaseta wan, siyasetekî navendî ye. Ne siyaseta partiyekê ye. Niha jî siyaseta van dewletên dagirker ên navendî û bingehîn hene. Ev yek ji bo dewleta Îranê jî, ji bo dewleta Tirkiyê, Iraq û Sûriye jî derbas dibe. Dema mijar dibe neteweya Kurdistanê, hêzên dagirker siyaseta xwe ya navendî dikin dewrê.

Di van demên derbasbûyî de, di dîroka me de gelekî mînakên vê rewşê hene. Me mînakên vê rewşê di salên 2013-2014an de, di sîyaseta dijberî Kurdan de vekirî dît. Me herî dawî di siyaseta sala 2017an de dît ku hêzên Başûrê Kurdistanê; "Kurdistan hatîye azadkirin, ti pirsgirêkên wê yên ewlekarîyê, pirsgirêkên wê yên parastinê nemane", digotin. Dîsa hin rayedarên Başûr jî xwe dixapandin û digotin; 'êdî tenê pirsgirêkeke Başûr heye, ew jî hebûna Tevgera Azadiyê ya li çiyayê Kurdistanê ye, ev xwe bide milekî ti pirsgirêkeke Başûr namîne'. Bi nêzîkbûniyên berjewendiyên rojane yên biçûk ên wek; 'pirsgirêka me ya neteweyî çareser bûye, pirsgirêka me ya welatî çareser bûye', re wisa him xwe him jî raya giştî ya Kurd dixapandin. Lê îro me dît ku ji bo statûya Başûr were misogerkirin, xwestin ku referandûmekê pêk bînin, lê hêzên hegemonîk, hêzên taybetî yên dagirker, çawa li hemberî wan bûn yek. Di serî de Emerîka, Îngilîstan, Almanya, Fransa, Rûsya, Îsraîl bûn yek. Di vî warî de hêzên Başûr, Îsraîl ji bona xwe piştgir dîtin. Lê belê di nava vê dagirkeriyê de Îsraîl sîyaseteke zirav meşand. Van hemû hêzan di 16-17ê Cotmeha 2017an de li ser Başûr êrîş pêk anîn. Di serî de Kerkûk, Duzxurmatû, Dakok gelek herêmên din ji destê gelê Başûr derxistin û niha jî dagir kirîne. Nîvê xaka Başûr hatîye dagirkirin. Yekîtiyeke xurt a neteweyî li hemberî vê dagirkeriyê hebûya, ev hêzên dagirker nikarîbûn êrîş pêk bi aniyana. Lewaztiya Kurdan zeft kirine. Lewaztiya Kurda a ku nikarin yekîtiya xwe ya neteweyî ava bikin, baş dizanin. Dizanin ev siyaset Kurdan biçûk dike, parçeyê biçûk bi pariyekî biçûk pir bi hêsanî tê daqurtandin. Hêza ku nikarin daqurtînin, Tevgera Azadiyê ye. Ji ber ku ew Tevgera Azadiyê di yekîtiya neteweyî de bi rêgez, xwedî prensîb û xwedî xetekî heqîqetparez dibînin. Ji bona vê ye ku ewqas hêz li hemberî Tevgera Azadiyê xwe dikin yek. Mixabin di vê demê de derfeteke dîrokî ji ber van kêmasî û lewaziyên ku me diyar kirin, ji destê me derket û reviya.

Wekî encam niha jî dagirkerî bi hemû hêz û faşîzma xwe di welatê me de, li Efrînê êrîşên xwe didomînin. Li hemberî vê di nava gel de hêrs daye pêşî. Gelê me bi mehan e, di kolanan de ye. Du şevan neçûye malên xwe. Li tevahiya derveyî welat, ji Emerîkayê bigre heta Afrîkayê, ji Ewropayê bigre heta Zelandayê, ji Avustralyayê bigre heta Çînê, li Rojhilata Navîn, li hemû cîhên ku gelê Kurdistanê û dostên wî tê de dijîn, gelê bindest ê ku tê de dijî, hêvî û baweriya xwe ya ku bi azadîya gelê Kurdistanê, pêşengiya felsefeya Rêber Apo aniye, di nav liv û tevgerekî mezin de ye. Niha ya ku li Efrînê tê parastin, nirxên tevahiya Kurdan e. Efrîn, tenê ne Efrîn e. Di Efrînê de ya ku tê parastin dîsa yekîtîya Kurd e, hebûna Kurd e; tola hemû komkûjî, enfal û qetlîamên ku li Kurdistanê çêbûne, di nava gelan de çêbûne tê rakirin. Di xaka Kurdistanê de tenê Kurd najîn. Gelê Ermenî, Asûrî, Sûryanî, Tirkmen, Şîa û her wiha bi dehan ji neteweyan ku niha bûne wekî kêm netewe, di civakê de yên ku di vê xaka pîroz de dijîn û di demên derbasbûyî de bi qirkirinan re rû bi rû mane hene. Di dîroka xwe de, di sedsala 21emîn de Efrîn berxwedaniya van hemûyan dike û nahêle ku ji dîrokê winda bibin. Hejmarên wan her yekê bi qasî tiliyên destan kêm e û ew jî li Kurdistanê dijîn. Dijminê dagirker di vê navberê de jî dixwaze, yên ku mane tûne bike û tenê yek rengî li Kurdistanê û tevahiya Rojhilata Navîn serwer bike. Ew jî rengê faşîzm û dîktatoriyê ye. Disa di Kurdistanê de, li Efrînê gelê ku li ber xwe dide, bi hemû ol û baweriya xwe pîroz in. Em baş dibînin ku li Efrînê berxwedana dîrokî û mezin a ku niha tê dayîn, dîsa bi dehan gundên Êzidî, Mesîhî, Asûrî, Durzî, Tirkmen tên tunekirin. Ev jî bi awayeke zelal dide nîşandan ku ne tenê dewleta Tirk a faşîst, hemû dewletên ku dixwazin li ser Kurdistanê dagirkeriya xwe serwer bikin, bi rejîmên xwe yên faşîzana îro li hemberî îradeya mirovahiyê bûne yek dest, yek helwest, yek mejî û bi hemû hêzên xwe yên faşîzane, bi hemû derfetên xwe yên dewletbûnê dixwazin vê îradeya mirovahiyê li vê derê bişkînin. Ji bona vê çalakî û helwestên ku gelê me derxist holê, gelekî girîng e û em van helwest û çalakiyan silav dikin û pîroz dikin.

Êrîş û tecrîta li ser Rêber Apo, tecrîta li ser tevahiya neteweyên Kurdistanê ye, li ser welatê me ye, li ser erdnîgariya me ye. Ji Îmraliyê dest pêkiriye, navenda hemû êrîş û destkeftiyên Kurdistanê li wê derê dest pêkiriye. Nêzîkbûnên li hemberî Îmraliyê, nêzîkbûnên ji bo hemûyan e. Dema diyalog hebûn, çawa li Bakurê Kurdistanê jiyana însanan cûda bû, li Başûrê Kurdistanê jî wisa bû, li Rojhilat û li Rojavayê Kurdistanê jî wisa bû. Kengê tecrîta li ser Îmraliyê dest pêkir, wê demê konsepta qirkirinê jî xistin devrê û gav bi gav pêş bi pêş xistin. Divê ev were dîtin. Azadiya Rêber Apo misogerkirina avakirina yekîtiya neteweyî ye. Rojeke berî rojekê di yekîtiya neteweyî de avêtina pêngavên xurt, dibe azadiya fizîkî ya Rêber Apo.

Êrîş û tecrîta li ser Rêber Apo tecrîta li ser tevahiya neteweyên Kurdistanê ye

Ji aliyê Parlamentoya Başûr'ê Kurdistanê ve şermezarkirina êrîşên li ser Efrînê weke pêşketineke erenî tê nirxandin. Pêwiste ev helwest çawa were xwendin? Weke pêşketineke ku di avakirina yekîtiya neteweyî de hêvî dide, nirxandin gengaz e?

Sozdar Avesta: Parlementoya Başûrê Kurdistanê ku cara yekemîn e, li hemberî êrîşekî mezin ya li ser beşên Kurdistanê bi awayekî fermî kom dibe û di vê kombûna xwe de biryarê derdixe û êrîşê şermezar dike. Ev jî pêngaveke girîng û pêşketî ye. Lê bêguman têrê nake, şermezarkirin weke helwesteke siyasî girîng e, lê ev helwest divê hîn bêhtir pêş bikeve. Bi hemû awayî divê li derdora Efrînê yekîtiyeke neteweyî were sazkirin. Rojeke beriya rojekê divê parlementoyê ew hêviya yekîtiya neteweyî derxistaba holê. Divê mirov baş bixwîne, pêngav wisa were pêşxistin ku êdî ti hêzeke din ji yekîtiya neteweyî nikaribe bireve.

Her beşekî Kurdistanê bi êşekî mezin jiya û dît ku bi avanekirina yekîtiya neteweyî çiqas windahî çêdibe. Eger li Rojhilata Kurdistanê di dema Doxtor Qasimlo de yekîtiyeke xurt hebûya, bêguman Îranê nikaribû vê derketinê ewqasa bi hêsanî bişkîne. Li Başûrê Kurdistanê ji 65-70 salî zêdetir e têkoşîn hat dayîn, ewqas qirkirin, qetlîam û enfal çêbûn, herî dawiyê di sala 2017an de li ber çavê cîhanê, di nava 24 seatan de li Başûr xaka Kurdistanê hat dagirkirin. 2015-16an de li Bakurê Kurdistanê bi berxwedana rûmetê, bi pêşengtiya Mehmedan, Asyayan, Çiyageran, Zeryanan Rêveberiyên Xweser ên Demokratîk heqê xwe yê herî rewa, nasname û hebûna xwe parastin. Bi hemû awayî faşîzma ku hebûna wê qebûl nake, ruxmê çend meh beriya wê şeş milyon deng partiya gelan bidest xistibû û 80 wekîl derxistibû, israr dikir ku jê re bimîne. Heya niha jî di projeya gelan de bi israr e, lê dijmin jî bi heman israrê dibêje; 'em ê qebûl nekin, parlementerê we qebûl nekin, ev îradeya ku derketiye holê em ê nebînin û em ê nehêlin hûn bibin îrade, bibin yekîtî û bibin yê xwe'. Bi vê faşîzmê li Bakurê Kurdistanê, di sala 2015-16an de û heta niha qirkirin li ser bajar û navçeyên Bakurê Kurdistanê pêk anî. Li Sûrê, Cizîrê, Nisêbînê, Şirnexê, Geverê, Kerboranê me ev yek pir eşkere dît. Gelê me yê Bakur yê azadîxwaz û Tevgera Azadiyê şoreşa civakî ya demokratîk bi kedekî mezin pêk aniye û tê de bi israr e. Dîsa li Başûrê Kurdistanê, li Şengalê qetlîameke mezin li ser civaka me ya Êzidî pêk hat, bi hezaran dîlgirtî hîna jî di destê çeteyên navdewletî de ne. Keçên ku hatibûn dîlgirtin, di sûkên navdewletî de hatin firotin û bi hemû awayî êşen mezin bi wan dan kişandin. Îro dîsa li Efrînê asta berxwedanê ya ku derketiye holê û faşîzma ku bi hemû awayên dijmirovî di ser de tê, yekîtiyeke neteweyî ferz dike û hat xuyakirin ku yek beşek nikare bê yekîtiya neteweyî destkeftiyên xwe biparêze. Divê partiyên siyasî yên Kurd, yên wek Partiya Azadiya Jinên Kurdistanê, Komalên Jinên Kurdistanê, ciwanên Kurdistanê û hemû saziyên ku ji bo azadiya gelê xwe tevdigerin, helbet ji bona yekîtiya neteweyî erkê mezin bidin ser milê xwe.

Tevgera Azadiya Jinên Kurdistanê, ya ku di demên derbasbûyî de jî Konferansa Neteweyî ya Jinan li dar xist. Ev konferans li Amed û Hewlêrê pêk hat. Di heman demê de divê kongreya sêyemîn a jinan were lidarxistin. Ji bona ku ev kongre were lidarxistin û bibe pêşeng ji bo kongreya giştî ya neteweya demokratîk, ji tevgera azadiya jinê û komîteya ku di kongreya dûyemîn de jî hatibû avakirin, divê nekevin hesabên biçûk, nekevin nava ti dûduliyan ku rojek beriya rojekê karibin vê ava bikin. Divê herkes bi vê mesûliyeta dîrokî karibe kar bike.

KNKê di vê dema derbasbûyî de kar û xebatên pîroz bi komcivînan pêk anîn. Biryarên komcivînên ku di sala 2017an de hatibûn girtin, di sala 2018an de, di vê dema dîrokî û girîng de, divê hîn zêdetir bi awayekî lez û bez li ser van xebatan were sekinandin, hîn zêdetir derfet jê re werin vekirin û bi xwe jî bikeve nava lîv û tevgerekî bi vî rengî. Di vê yekîtiyê de sê erkên ku dikevin ser milên hemû neteweyên Kurd û Kurdistanî û dostên wan evin:

a) Divê di nava neteweyeke demokratîk de hêzên xwe yên parastinê bikin yek,

b) Dîplomasiya xwe bikin yek û,

c) Îradeya xwe ya biryargirtinê bikin yek. Ku ev her sê xal werin avakirin, wê pêşiya qirkirinê jî were girtin, li pêşiya helandina neteweyî jî were sekinandin û ew erdê Kurdistanê yê ku di destê dagirkeran de hatiye dagirkirin, wê bi vê yekitiyê ji destê wan were derxistin û ev hêz wê neçar bimînin ku vê îradeyê nas bikin.

Erkên ku dikeve ser milê me hemûyan, divê em karibin hîn zêdetir di vî warî de tevgerbûn û tevlîbûnekê çêbikin. Em di wê bîr û baweriyê de ne, divê her partiyekî Kurd, sazî û dezgehên van keda Tevgera Azadiyê ya di pêşengiya Rêber Apo de bibînin û zanibin ku azadiya Rêber Apo jî weke rêgezeke esasî û erkeke esasî, ya tevahî neteweya demokratîk a Kurd û dostên wan e. Ji bona vê jî madem ku ev herdu bi hev re bûne yek, hebûna Rêber Apo bi Kurdîtî re, Kurdîtî bi hebûna Rêber Apo re bûye yek, vêga em dizanin ku bi êrîşa mezin ya li ser Îmraliyê re, êrîşa li ser neteweya Kurd dest pêkir. Sê sal e, Rêber Apo di bin tecrîteke girankirî de ye û bi vê ve girêdayî sê sal e, konsepta qirkirinê carekê din ketiye dewrê. Li Îmraliyê dest pêkir û gotin; 'Tu çawa yekîtiya neteweyî dixwazî, çawa tu dibêjî, neteweya demokratîk, çawa tu dibêjî Kurd dibin qirkirina çandî de ne, çawa tu dibêjî wê Kurd di sedsala 21emîn de pêşengtiya şoreşa mirovahiyê bikin. Tenê bi gotin na, tu rêxistina wê yekê pêk tînî, îdeolojî û felsefeya wê yêkê pêş dixî, pîvanên wê çêdikî, rih, mêjî û dil didî wê', ji bona vê jî tecrît danîne ser. Divê em zanibin ku hemû êrîş li ser van nirxan tê pêkanîn. Êrîş û tecrîta li ser Rêber Apo, tecrîta li ser tevahiya neteweyên Kurdistanê ye, li ser welatê me ye, li ser erdnîgariya me ye. Ji Îmraliyê dest pêkiriye, navenda hemû êrîş û destkeftiyên Kurdistanê li wê derê dest pêkiriye. Nêzîkbûnên li hemberî Îmraliyê, nêzîkbûnên ji bo hemûyan e. Dema diyalog hebûn, çawa li Bakurê Kurdistanê jiyana însanan cûda bû, li Başûrê Kurdistanê jî wisa bû, li Rojhilat û li Rojavayê Kurdistanê jî wisa bû. Kengê tecrîta li ser Îmraliyê dest pêkir, wê demê konsepta qirkirinê jî xistin devrê û gav bi gav pêş bi pêş xistin. Divê ev were dîtin. Azadiya Rêber Apo misogerkirina avakirina yekîtiya neteweyî ye. Rojeke berî rojekê di yekîtiya neteweyî de avêtina pêngavên xurt, dibe azadiya fizîkî ya Rêber Apo.

Li ser van esasan hêviyên me mezin in ku her kes di vê dema dîrokî de, li dora berxwedana serdemê, li dora şehîdên xwe yên li her çar parçeyên Kurdistanê yên ku di oxira vê neteweyê de êdî bûne sedhezar, yên enfal û qetlîeman jî em dixin nav, bibin yek xelek.

Disan em dizanin, yên ku herî zêde êş kişandine û tê de hatine parçekirin, yên ku herî zêde ev statû heq kirine jî ev netewe û gelê Kurdistanê ye. Jin, ciwan, rewşenbîr, dînamîka civakê û rûsipiyên civakê nê ku heq kirine vî gelî bi statû bikin.

Pêwîst e, her kes di vê demê de rola xwe baş bilîze û serkeftinê misoger bike.

■■■

ŞEHİTLERİMİZE SALDIRI

Kürt halkının direniş hafızasına saldırıdır

Çiğdem Doğu

Bugün Kürdistan'da akıl almaz bir soykırım politikası, TC faşist sömürgeci devletin eliyle tüm hızıyla uygulanmakta ve uygulanırken de şimdiye kadar insanlık namına yaratılan tüm değerler ayaklar altına alınmakta, yerle bir edilmek istenmektedir. 20. yüzyılda Kürdistan'ın dört parçaya bölünmesiyle uluslararası ve bölgesel sömürgeci güçlerin resmileştirdiği soykırım politikaları, inkar ve imhaya dayalı daha gizli bir biçimde yürütülürken, 21. yüzyılda gizlemeye de gerek duymaksızın çok açık ve çirkin yöntemlerle uygulanmaktadır. Bunun başını çeken, ortak belirlenen soykırım stratejisinin temel uygulayıcı, hem de canı gönülden uygulayıcı gücü TC devletidir. TC faşist devletinin Kürt'e uyguladığı soykırımın gerçekten de çok kendine has, özel yanları vardır. Özellikle de Rêber Apo'nun önderliğinde Kürdistan'da gelişen Özgürlük Hareketi'nin gelişimiyle birlikte, bu soykırım politikaları çok daha çetrefilli, sömürgen, iradeyi kırıcı, hafızayı yok edici biçimde ve açıktan geliştirilmektedir. Gelişen özgür halk ve kadın iradesi kırılamayıp bilakis daha da dallanıp geliştikçe, yayıldıkça, buna karşı soykırım sistemi derinleştirilmekte, kıskacı daraltılmaktadır. Hedef; büyük bir mücadele ile adeta yerin altından kazıp açığa çıkarırcasına gelişen Kürdistani ve özgürlüksel değerleri yok etmektir, silmektir, hiç olmamış gibi kılmaktır.

Esas hedefi ve amacı böyle olan soykırım politikaları, türlü biçimlerde, hem de insan aklının ve duygusunun almayacağı türlü biçimlerde uygulanıyor. Bunun önemli bir yönü faşist sömürgeci şiddeti alabildiğine tırmandırmak, öldürmek, katletmek, tutuklamak, işkence yapmak, kendi topraklarından zorla göç ettirmektir. Zaten OHAL ve faşist anayasa ile bu hep yapıldı, günümüzde de şiddetin dozajı arttırılarak yapılmaya devam edilmektedir. Diğer bir biçimi; Kürt halkının sürekli topraksızlaştırılması, yoksullaştırılması, kendi ekonomik gücünü geliştirmekten yoksun bırakılarak hep sömürgeci devlete muhtaç hale getirilmesi, Türkiye metropollerine sürüklenmesidir. Yine başka bir biçimi de; sosyal yaşamda yozlaşmayı, özellikle de kadınlarda ve gençlerde yozluğu, ahlaksızlığı, yolsuzluğu geliştirerek politik ve kültürel kimliğinden uzaklaştırmaktır. Dil ve kültürel asimilasyonun dışında ahlaki olarak da bir dejenerasyon yaratarak asimile etmektir.

Şimdi bu ahlaki dejenerasyon veya ahlaki asimilasyon boyutu, çok özel planlanmakta ve adım adım uygulanmaktadır. Bununla hemen görünür bir biçimde değil, korku iklimi oluşturulup yavaş yavaş toplumun ahlaki değerlerinin yok edilmesi hedeflenmektedir. Kuşkusuz soykırım politikalarının tümü bu hedef ve amacı taşır. Ancak uygulamanın bu biçiminin anlaşılmasına ve çözümlenmesine ciddi ihtiyaç vardır. Çünkü; toplumu can damarından yakalayarak yozlaştırma, direnmenin ana damarı olan ahlakı bozma ve adım adım dirençsizleştirme, çok özel bir biçimde planlanmaktadır. Bunun için özel savaş odalarında ciddi kafa yorulmaktadır. İşte Kürt halkının gelmiş olduğu bir düzey var,

Kürdistan'da gerilla cenazeleri normal bir tarihi, normal bir hafızayı temsil etmemektedir; çok büyük direnmeyi, savaşmayı, cesareti, bilinci, kararlılığı, düşmana meydan okumayı ifade etmektedir. Bu nedenle özgürlük hafızasıdır. Türk soykırımcılığı işte bu özgürlük hafızasına düşmandır. Özellikle de gençler bu gerçeği çok iyi kavramalıdır. Şehitliklerimize ve şehitlerimize saldırı, bu anlamda PKK ile birlikte gelişen özgür toplumsallığı hırsız gibi çalma, yerle bir etme, hafızalardan silme amacını taşımaktadır.

toplumsal düzeyde açığa çıkmış özgürlük değerleri var. Ne yapılmalı da bu düzey yok edilmeli, toplum kendi öz değerlerinin karşısına geçirilmeli? Sessiz kalmasından başlayarak giderek bunu kabullenen ve sonra da unutan bir düzeye nasıl getirilmeli? Evet, soykırımcı devlet fiziki olarak saldırıp da Kürt halkının mücadelesini yok edemedikçe, daha kirli ve sinsi, karanlık yöntemlere başvurarak halkı kendi vicdanı ve ahlakı ile karşı karşıya getirmeye çalışmaktadır. Soykırımın bu uygulanım biçimini çok iyi anlamalı ve mutlaka boşa çıkarmalıyız.

DAİŞ, Türk iktidar geleneğinin günümüze uyarlanmış halidir

Xerzan'da şehitliğimize girip gece yarısı gizlice 267 şehidimizin kemiklerini kaçırmaları, bu kemikleri İstanbul'a götürüp saklamaları, ailelerine vermemeleri, Kürdistan'ın birçok yerinde büyük bir özveri ve emekle şehitlerimiz için yapılmış şehitliklerimizi tahrip etmeleri, yine çoğunlukla kadın gerillalar, savaşçılar olmak üzere direnenlerin cenazelerini parçalamaları, çıplak hale getirmeleri, işte bu soykırım stratejisi ile daha iyi anlaşılabilir. Mücadele tarihimiz boyunca temel bir saldırı biçimi, gerilla cenazelerine karşı olmuştur. '90'lı yıllarda dağdaki gerillanın, özellikle de kadın gerillaların cenazeleri parçalanmış, işkence edilmiş, kadın kimliğini aşağılama amacıyla korkunç saldırılar gerçekleştirilmiştir. Bu vahşeti ve çirkinliği kendileri fotoğraflamışlar ancak açıktan basına, kamuoyuna o zamanlar vermemişlerdir, saklamaya çalışmışlardır. 2016 yılında Özyönetim Direnişi sürecinin başladığı süreçte, Şehîd Ekin Van arkadaşın çıplak bedeni fotoğraflanmış ve kendileri tarafından da medyaya servis edilmiştir. Yine Özyönetim Direniş sürecinde kadın ve erkek direnişçilerin cenazelerine aynı biçimde yaklaşmışlardır. Saldırmışlar, bu çirkin saldırıları da fotoğraflamış ya da kameraya çekmişler, sonra da medyaya servis ederek açıktan savunmuşlardır. Bir savaş ve insanlık suçunu kahramanlık olarak göstermek gibi bir alçaklığı sergilemekten zerre kadar utanmamışlardır. Ve en son TC sömürgeciliğinin Efrîn işgaline karşı büyük bir cesaretle, kararlılıkla ve iradeyle

savaşan YPJ savaşçısı Şehîd Barîn Kobanê'nin cenazesine de aynı vahşeti uygulamışlardır. Düşmanına karşı güçlü savaşan ve onu zorlayan YPJ savaşçılığını, Barîn arkadaşın cenazesine saldırarak kendi geri anlayışlarına göre sözde cezalandırmak, hatta yok etmek istemişlerdir. Özellikle de Şehîd Avesta Xabûr'un fedai eyleminin hemen ardından, O'nun yaratmış olduğu büyük etkiyi kırma, sindirme, korkutma amacıyla bu vahşi saldırıyı gerçekleştirmiştir.

Bu dönemin vahşi soykırım politikaları gizlenmeye bile gerek duyulmadan gerçekleştirilmektedir. Tüm kirliliği ile yer altından çıkarılıp medyada açıktan savunularak meşrulaştırılmaya çalışılmaktadır. Korku yayarak fethetmek, Türk ordu ve devlet geleneğinin temel taktiklerinden biridir. DAİŞ de böyleydi. Aslında DAİŞ'in Türk faşist menşeili olduğunu buradan bile ispat etmek mümkündür. DAİŞ, binlerce yılın Türk iktidar geleneğinin günümüze uyarlanmış halinden başka bir şey değildir. Nitekim ortaya çıkan büyük kadın kahramanlık ve fedai ruhunu, Barîn arkadaşımızın cenazesine günümüzün Türk faşist tarzı olan DAİŞ tarzı ile saldırarak kırabileceklerini düşünmüşlerdir. Ancak hesap etmedikleri; Kürtlerin ve Kürt kadınlarının bu korku duvarını çoktan aşmış olduklarıdır. Ve yine namusu bedende gören, özellikle de kadın bedeninde gören klasik anlayışı paramparça ettiklerini görmemişler ya da görmek istememişlerdir.

Türk devletinin Kürt düşmanlığı politikası, artık kendi sınırlarını aşarak Rojava Devrimi'ni tasfiye etme amacı ile Efrîn işgaline kadar varmıştır. Kendi sınırlarının içinde, dışında, yanında Kürt iradesine asla tahammül edemeyen bir tutum içerisindedir ve bu düşmanlığını da en amansız yöntemlerle ortaya koymaktan çekinmemektedir. Dünyanın gözü önünde her türlü kirli ittifakı da gerçekleştirerek bunu yapmaktadır. Zaten dünya egemenleri de buna ortaktır.

Saygı ve kutsallık toplumun olmazsa olmazlarıdır

Özellikle Bakurê Kurdistan'da daha yoğun geliştirilen toplumun ahlaki değerlerine saldırıp iradeyi kırma, soykırıma tabi tutma politikalarını biraz daha mercek altına alarak çözümlemek gerekir. Bunlar öyle sıradan, gelişigüzel olaylar, saldırılar değildir. Bilakis yeri, zamanı oldukça hesaplanmış ve uygulanmış saldırılardır. Bununla toplumun asli değerleri, kutsalları nasıl vuruluyor? Toplumun ahlakına, değerlerine bu büyük saygısızlık, hangi tarihi varoluş biçimini yok etmek için gerçekleştiriliyor? Toplumsallık, kutsallık ve saygı kavramlarını biraz daha açmaya, bunun ışığında ahlaki asimilasyonu, soykırımı anlatmaya çalışırsak; saygı kavramı, kutsallıktan yansıyan ya da kutsallığın izdüşümü olan bir kavramdır. İnsana saygı, topluma, toplumun kimliğine saygı, doğaya saygı, tarihe, kadına, erkeğe, çocuğa, yaşlıya saygı, kültüre, dile saygı. Yaşamın birçok alanına dair saygı duyulacak birçok husus belirtebiliriz. Ancak burada saygı kavramını doğuran ana kavramın kutsallık olduğunu görmek çok önemlidir. Saygı, kutsallıktan bir damladır, ondan süzülüp gelmiş toplumsal ilişkilere, zihniyetlere sızmış yerleşmiş bir ilkedir. Hayatın en anlamlı ve en güzel ilkelerinden biridir. Gücünü kutsallıktan alan saygı, bulunduğu yerde anlam yaratır, sevgi yaratır, güzellik yaratır. Saygının olmadığı yerde ise anlamsızlık, sevgisizlik, çirkinlik, zulüm ve sömürü vardır.

Kutsallığı biraz daha açarsak; toplumun temel bir özelliği kutsallarının olmasıdır. Toplumu kutsallık olmadan düşünmek mümkün değildir. İnsanlığın varoluşu esas olarak toplumsal karakterde olurken, toplumsallık da kutsallığın etrafında gelişmiş; maneviyat, insani değerleri kutsama, sevgi-saygı gibi en temel değerler bu biçimde kendini dışa vurmuştur. Dünyanın neresine gidersek gidelim, tarihin hangi dönemine bakarsak bakalım, bunu insan toplumlarının olduğu

her yerde çok net bir biçimde görüyoruz. İster dini inanç biçiminde olsun, isterse farklı inanış ve yaşam biçimlerinde olsun, toplum bir şekilde kendini böyle ifadelendirmiştir. Bu, toplumun toplum olmaktan kaynaklı olmazsa olmazı, vazgeçilmez bir ilkesidir.

İnsanın ilk insanlaşma sürecinin başından itibaren bu ilke var olmuştur. Arkeolojik kazılarda ortaya çıkan tarihi eserlere baktığımızda, on binlerce yıl önce insanların bir araya geldikleri, kutsal görüp etrafında toplandıkları kimi yapıtlar görürüz. Ki, bu yapıtlar o dönemin koşullarında olağanüstü bir emeği gerektirir. İnsanın sınırlı gücünü çok çok aşan ağırlıkta taşlar, çok uzak yerlerden getirilip mabetler inşa edilmiş, bu mabetlerin etrafında insanlar toplanmış ve ibadet etmişlerdir. Ve bu, toplumların genel maddi ve manevi üretim faaliyetiyle birlikte toplumsal hafızayı oluşturmuş, toplumun kimlikleşmesinde çok belirleyici bir rol oynamıştır.

İbadetlere dikkat edersek, her türlü ibadetin kendisinde büyük bir itina, özen, titizlik, saygı, ölçü vardır. Büyük bir ilkeyle kutsama eylemi gerçekleşir ibadette. Çünkü; kutsallıkta toplumu, toplum ilişkilerini birleştiren, kaynaştıran değerler bütünlüğü vardır. Burada asıl kutsanan, insanlığın yaşamına yol açan toplumsallığın kendisidir. İşte bunun toplumsal ilişkilere yansıması, yaşamın her anına süzülüp gelmesi saygı kavramına denk düşer. Bu nedenle kutsallıkla saygıyı birbiriyle bağlantılı ele almak, değerlendirmek çok ama çok önemlidir.

Kürdistan'da gerilla cenazeleri özgürlük hafızasıdır

Şimdi bunlar genel toplumsal değerler açısından birkaç hususun ortaya konulmasıdır. Peki Kürdistan'da uygulanan soykırım politikasıyla bunların nasıl bir ilişkisi olabilir? Kürdistan'da özellikle de PKK Hareketi'nin gelişimiyle birlikte dirilen, ayağa kalkan ve bugün büyük devrim yürüyüşünde öncülük eden Kürt halkının kutsalları nelerdir? PKK mücadelesi ile birlikte açığa çıkan hangi değerler, kendini bile inkar eden Kürt halkını böyle diriltti, ayaklandırdı ve sürekli yürütüyor? İşte bugün Efrîn'de tarihin en büyük destanı direnişine güç kaynağı nasıl oluyor? Bu güç nedir? Nereden geliyor?

Daha 1977 18 Mayıs'ında Haki Karer Yoldaş'la başlayan bir şehitler hakikati var. Rêber Apo, ilk şehidimizin yaşandığı günden başlayarak şehidin kutsallığını, bu kutsal değerin etrafında kenetlenmeyi ve mutlaka şehide layık olmak için tarihi adımlar atmayı esas almış, şehidin anısına büyük gelişmeler yaratmanın tarzını, yöntemini, diyalektiğini geliştirmiştir. Kendini inkar eden Kürt, yani toplumsallığını yitirmiş Kürt, PKK etrafında yepyeni özgür bir toplumsallığı yeniden yaşamaya başlarken, bunu Rêber Apo'nun ve şehitlerin etrafında kenetlenerek gerçekleştirmiştir. Şehitlerimiz bu anlamda Kürt toplumunun en büyük kutsalıdır. Bu kutsallık etrafında kendini yeniden yaratmıştır çünkü. Ve Kürtler, fırsatını buldukları ilk anda hemen şehitler için mezarlıklar inşa etmiş, bu kutsallığa saygısını böyle ortaya koymuştur. Bu şehit cenazelerini ziyaret etmek, dua okumak, çocuklarının kemiklerinin yakınında olduğunu bilmek, onunla etkileşime girmek, Kürt toplumu için bir ibadet gibidir. Şehitlerin kutsallığına saygı, kutsama böyle ifadesini buldu. Kürt toplumu, şehitlerine en güzel mezarlıklarını yaparken, sürekli ziyaret edip dua okurken, bir nevi kendi toplumsallığını da kutsamaktadır. Bu, büyük bir ahlaki, vicdani eylemdir. Bir varoluş biçimidir. Anlam yaratma ve anlamı sürekleştirme eylemidir. İbadet derken böyle anlamlandırmak önemlidir.

Evet, TC faşizmi şehit mezarlıklarına bir hırsız gibi girip, gece yarısı şehitlerimizin kemiklerini çalarken, aslında Kürt toplumunun kutsallığını, hafızasını, var olma biçimini çalmaya çalışmaktadır. Şehitlerimiz, Kürt toplumunun, ezilen insanlığın hafızasıdır. Kendilerince bu hafızayı ortadan kaldırmak, silmek, dirilen özgür Kürt iradesini yeniden öldürmek istemektedirler. Yoksa ölü, neden bir kez daha öldürülsün ki? Burada öldürülmek istenen toplumun kendisidir. Toplumun ahlaki ve vicdani duruşu, eylemselliğidir. Dikkat edersek, DAİŞ de Ortadoğu genelinde gittiği her yerde önce mezarlara, tarihi eserlere saldırmıştır. Toplumun yaşayanlarından önce mezarlarına saldırmıştır. Bu, Türk faşizminin ve onun eseri DAİŞ'in uyguladığı temel bir tarzdır. Geçmişi, tarihi böylelikle yok edecek, toplumun bir araya geldiği kutsal değerleri etkisizleştirecek ve böylelikle de toplumsallığı yok edecek. Esas plan, strateji budur. Kürdistan'da gerilla cenazeleri normal bir tarihi, normal bir hafızayı temsil etmemektedir; çok büyük direnmeyi, savaşmayı, cesareti, bilinci, kararlılığı, düşmana meydan okumayı ifade etmektedir. Bu nedenle özgürlük hafızasıdır. Türk soykırımcılığı işte bu özgürlük hafızasına düşmandır. Öyle ki, Kürt'ün dirisine de, ölüsüne de düşman olan bir soykırımcılıktır bu. Bunu çok iyi anlamalıyız. Özellikle de gençler bu gerçeği çok iyi kavramalıdır. Şehitliklerimize ve şehitlerimize saldırı, bu anlamda PKK ile birlikte gelişen özgür toplumsallığı hırsız gibi çalma, yerle bir etme, hafızalardan silme amacını taşımaktadır.

Parçaladığı her kadın şehit cenazesiyle toplumsallığı öldürmeyi amaçlamaktadır

Yine şehit cenazelerine, özellikle de kadın direnişçilerin cenazelerine yapılan cinsiyetçilik üzerinden saldırılar, cenazelerin parçalanması da çok büyük bir düşmanlığı ifade etmektedir. Bir muharebede güçler birbiri ile savaşırlar ve ölüp-öldürürler. Bu savaşın bir diyalektiğidir. Ancak ölen birinin cenazesini, organlarını parçalama, çıplak hale getirme, tecavüz etmek ne anlama gelir? Dikkat edersek burada verilen mesaj, geride kalanlaradır. Bir korku atmosferi oluşturarak, geride kalanları tehdit etme, sindirme, korkutmadır. "Bakın siz de mücadele ederseniz böyle yaparız, cenazelerinizi parçalarız, tecavüz ederiz…" gibi bir mesaj vermektedir. Özellikle de Ortadoğu toplumlarının kadın boyutunda yaşadığı namus kültürünü de esas alarak kadın şehitlerimize bunu yapmaktadırlar. Tabii erkek arkadaşlarımıza da bunu yapıyorlar.

Toplumun kutsallarından bahsetmiştik, bu kutsallardan biri de kadın gerçeğidir. Bu da Kürt toplumunda PKK mücadelesinin gelişimiyle, Kadın Özgürlük Mücadelesi'nin gelişimiyle birlikte yeniden dirilen bir hakikattir. Kürt toplumunun yeniden dirilişi, esasta kadın özgürlüğünü esas alan mücadele tarzı ile de çok yakından bağlantılıdır. Hatta temelidir. Özgür Kürt toplumu, özgürleşen Kürt kadını ile dirilmiş, ayağa kalkmış ve güçlenmiştir, güçlenmektedir. Türk faşizmi bu nedenle kadına yönelik çok daha özel bir savaş yürütmektedir. Gerek toplumdaki kadını yozluğa çekme, daha fazla sömürme, iradesizleştirme; gerekse de mücadele içindeki şehit kadın cenazelerine, yine zindanlarda mücadele eden kadın bedenlerine saldırma pratiklerini uygulamaktadır. Erkek egemenlikli cinsiyetçiliğin zirveleşmesi olan AKP-MHP iktidarı, tüm bunları bir devlet politikası olarak sistematik uygulamaktadır. Hangi biçimde olursa olsun, kadını kendi bedeni ile, bedensel farklılığı ile yeniden yeniden öldürmek istemektedir. Gözü doymayan bir biçimde kadın katliamları gerçekleştirmektedir. Her öldürdüğü kadınla, her cenazesini parçaladığı, soyup çıplak hale getirdiği kadın şehit cenazesiyle aslında toplumsallığı, toplumun ahlakını, vicdanını öldürmeyi amaçlamaktadır. Her kutsalın darbelenmesi, toplumsallığın, varoluşun darbelenmesidir; özgürlük hafızasının yeniden kölelik hafızasına dönüştürülmesini amaçlar.

Daha da açımlanabilir ancak soykırımcı faşist sistemin ne yapmak istediği çok açıktır. Net olarak kutsallarımıza saldırarak bizi maddi ve manevi olarak yeniden ve yeniden öldürmek istiyor. Soykırımcı sistem kendi yaşamını, özgür Kürt'ün, özgür kadının ölümünde görüyor; sadece ölümünde de değil parçalanmış, tahrip edilmiş, tecavüz edilmiş bir biçimde ölümünde görüyor. Toplumda geride kalıp yaşayanlara bir şok yaşatmak, şokları sürekli̇leştirip toplumu buna alıştırmak ve nihayetinde bu şokla, zihinlerde canlanan özgürlük bilinci, umudu ve sistemini unutturmak istiyor. Kutsalların çiğnenmesini normalleştirmeye, herkesi buna alıştırmaya çalışıyor.

Kutsalın zayıfladığı, giderek yok edildiği yerde toplum da zayıflar ve yok olur. Yine insan ilişkilerinde saygı da zayıflar ve yok olur. Gerisi soyun kırımıdır, kimliğin yitimidir, özün yok oluşudur. Toplumun da, bireyin de silinmesidir. Özgürlük hafızasının kaybedilmesidir. Bunu kabul mu edeceğiz? Asla!

Faşizme karşı elimizden ne geliyorsa onu yapmalıyız

Öyleyse buna karşı mücadelenin ilk adımı, bu saldırıları asla kabul etmemek ve asla alışmamaktır. Alışan bir beyin ve yürek mücadele edemez. Normal görmek ölmektir, yok olmaktır. Önder Apo daha önce bir kurbağa örneği vermişti. Ateş üstünde kaynayan bir tencerenin içine atılan kurbağa, önce soğuk suyun içindedir, adım adım su ısınır kurbağa da adım adım ısınan suya alışır, su kaynamaya doğru giderken de kurbağa ölür. Alışmak, adım adım alışmak ölümdür. Bunu kimse unutmamalıdır.

Soykırımcılığın türlü saldırı biçimleri var demiştik. İşte tüm bunları görerek, her biçimine karşı nasıl bir mücadele taktiği yürütebiliriz, buna karşı nasıl örgütlülükler geliştirebiliriz, buna yoğunlaşmalı ve hayata geçirmeliyiz. Özellikle her toplumun kutsalı olan cenazelere sahip çıkmak, buradan yola çıkarak bu soykırımcılığı teşhir etmek ve mücadeleyi yükseltmek çok önemli olmaktadır. Başta şehit aileleri bu konuda çok örgütlü olmalı, politikaları olmalıdır. Ve genel olarak Kürt toplumu da bu konuda sahiplenici, mücadeleyi güçlendirici bir yaklaşım içerisinde olmalıdır. Bundan daha meşru bir mücadele olabilir mi? Kızının veya oğlunun kemiklerinin nerede olduğunu bilmek, her anne babanın hakkıdır. Şehitlerinin nerede olduğunu bilmek, bir mezar sahibi olmak Kürt halkının en doğal hakkıdır. Sonuna kadar bu hakkın hesabı sorulmalıdır. Bir yandan bunu teşhir eden, sürekli gündemde tutan toplantılar, eğitimler serisi olmalı, sokaklarda, basında, her yerde bunun yüksek sesle dile getirilmesi olmalı, yine hukuki olarak da peşi asla bırakılmamalı, hesap sorulmalıdır.

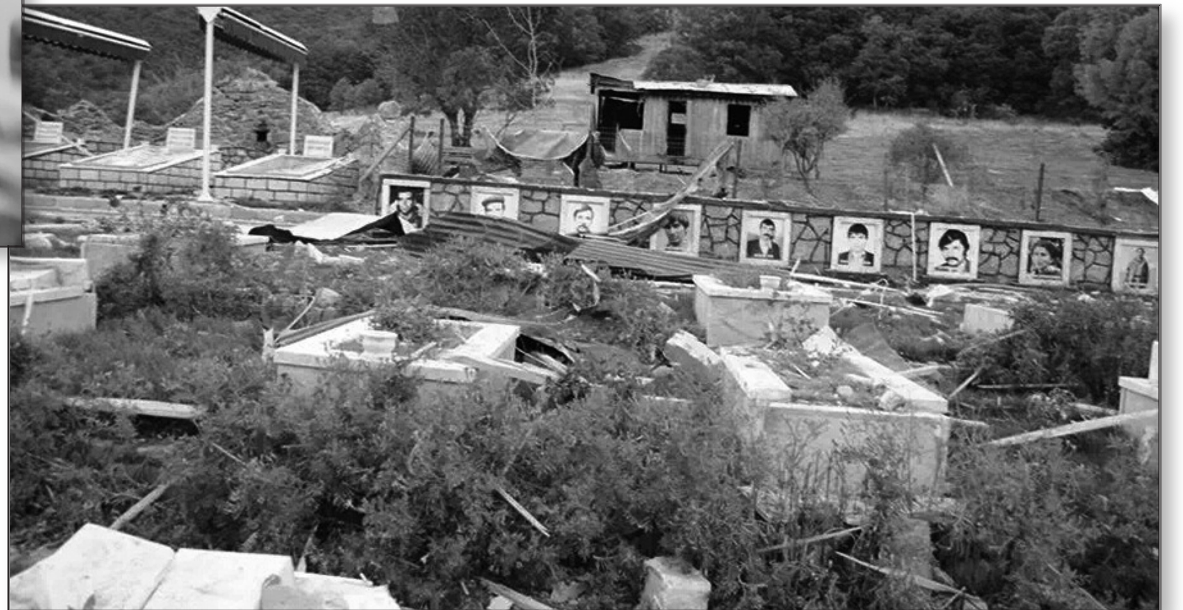
Kadın yoldaşlarımızın cenazelerine yönelik gelişen faşist erkek cinsiyetçisi saldırılara karşı da tüm toplum karşı çıkmalı, özellikle de kadınlar daha fazla karşı çıkmalıdır. Çünkü; her suskunlukla karşılama daha fazla kadının ölümü, toplumsallığın, ahlakın ve insanlığın ölümüdür. Tüm kadınlara nispet olsun diye böylesi çirkin saldırıları kadın bedenine karşı gerçekleştiriyorlar. O zaman hepimiz buna karşı mücadeleyi yükseltmeliyiz ki, buna son verilsin. Yine kavram olarak da kadın yoldaşlarımızın bedeninin 'teşhir' edilmesi kavramını doğru bulmuyoruz. Burada tamamen iradesi dışında, zorla çıplak hale getirilen kadın arkadaşımızın bedeni teşhir olmamaktadır. Asıl teşhir olan, insanlıktan soyunan, ahlaki ve vicdani olarak çırılçıplak olan Türk faşist ordusu, sistemi, zihniyetidir. Asıl teşhir olan bu faşist sürülerdir. Bu nedenle kelime olarak teşhir kelimesini kullanırken, buna da dikkat edilmelidir. Direnen kadının cenazesi kutsaldır, bu kutsallığı parçalayan, çıplak hale getiren teşhir olmuştur. İşte bu vahşi faşist erkek sürülerini alabildiğine teşhir etmeliyiz. Özellikle de kadın hareketleri olarak bunu güçlü yapmalıyız. Dün hepimiz Ekin Van'dık, bugün de hepimiz Barîn Kobanê olmalıyız. Ekinler, Barînler, Avestalar çoğaldıkça bu rezil faşist sürüler de, soykırımcı politikalar da son bulacaktır, tarihin çöp sepetine atılacaktır. Bu nedenle tabii ki asıl olarak faşizme karşı mücadeleyi büyütmeliyiz, yaygınlaştırmalıyız. Hiçbir uygulamasını kabul etmemeliyiz. Elimizden ne geliyorsa onu yapmayı esas almalıyız. Ama hiçbir biçimde susmamalıyız. Eğitim, örgütlenme, mücadele, sokağa çıkma, teşhir etme, hukuki mücadele, özsavunma yapma, kendi sistemini inşa etme, faşizme karşı özsavunma birimlerini oluşturma gibi her türlü mücadele biçimlerini geliştirme, esas görevimiz olmaktadır.

Bugün özellikle de Efrîn'de eşi görülmemiş büyüklükte kahramanca bir direniş yaşanırken ve bu direnişte kadın savaşçılardan, yetmiş yaşındaki analara, yedi yaşındaki kız çocuklarına kadar kadınlık büyük bir direniş halindeyken, kadınlar daha cesur ve daha eylemli olmalıdır. Efrîn'de kadınlar bize bu cesareti ve gücü veriyor. Burası bir toplumsal devrim mevzisidir, yine kadın devrim mevzisidir. Herkes, başta da kadınlar bu özgürlük mevzisini korumak için seferber olabilmelidir. Efrîn'de gelişen kadın özgürlük kimliği ve direnişi, Türk devletinin faşist ve eril kimliğini yenecek, başaracaktır.

Çağımızın bu büyük kutsallıklarına, şehitlerimize ancak başararak borcumuzu ödeyebiliriz. Onlar özgür bir yaşam, özgür bir toplum, özgür bir kadın ve özgür bir erkek için yaşamlarını verdiler. Tabii ki bu özgürlüğü inşa etmek ve zaferle taçlandırmak hepimizin esas görevidir. Onların kutsallığına saygı da ancak böyle yerini bulabilir.

■■■

Dün hepimiz Ekin Van'dık, bugün de hepimiz Barîn Kobanê olmalıyız. Bu nedenle tabii ki asıl olarak faşizme karşı mücadeleyi büyütmeliyiz, yaygınlaştırmalıyız. Elimizden ne geliyorsa onu yapmayı esas almalıyız. Ama hiçbir biçimde susmamalıyız. Eğitim, örgütlenme, mücadele, sokağa çıkma, teşhir etme, hukuki mücadele, özsavunma yapma, kendi sistemini inşa etme, faşizme karşı özsavunma birimlerini oluşturma gibi her türlü mücadele biçimlerini geliştirme, esas görevimiz olmaktadır.

Önder Apo'nun 2 Temmuz 1990 tarihli çözümlemesinden derlenmiştir

Özel savaşa karşı devrimci savaşı dayatacağız

Tam örgütlü, önderlikli bir uygulamayı derinliğine ve genişliğine bütün halkımıza uygularsak, çok kısa bir süre içinde devrimci savaş, öncelikle kitlelerin psikolojisinde korkuyu, teslimiyeti yerle bir eder ve teslim olmuş kişiyi direnme noktası haline getirir. Cizre ve Nusaybin'de olduğu gibi, korku duvarlarını aştırır, damla damla yayılır. Biraz daha örgütlülük, biraz daha önderlik dayatması, halkımızın, sömürgeciliği iliklerine kadar korkutan bir güce dönüşmesine yol açar.

Özel savaşın içinde bulunduğu durum ve son olarak bize dayattığı politikalar ve özel savaşın psikolojik boyutu karşısında gerek öncülük düzeyinde, gerekse halk ayaklanmaları düzeyinde yaşanan yetmezlikleri ele almak ve çözümlemek büyük önem taşıyor.

Bugüne kadar bizim sınırlı çabalarımız dışında, devrimci güçlerin konunun muazzam cahili olduğunu belirtmek gerekiyor. Bırakalım konunun bilincinde olmayı, çoğu objektif olarak özel savaşın propaganda kolu durumuna düşüyorlar. Maalesef özel savaşta polis ve istihbarat biriminin, solu işlemez kılmada, genelde muhalif güçleri işlevsiz kılmada çok usta olduğunu söylemek ve esasta bu temelde yönettiğini belirtmek fazla abartılı bir yaklaşım değildir.

Türk sisteminde, özellikle de Anadolu'da, Selçuklu ve Osmanlılarla birlikte gelişen merkezi feodal despotik sistemlerde denilebilir ki, devlet yaşamı bütünüyle özel savaş yaşamından ibarettir. Anadolu'da yoğunlaşan Türk gücünün, özellikle egemen sınıfların devletleşmesinde en çok geliştirilen savaş şekli; özel savaştır. Yeniçeriler kuruluşunun gelişimi, bu konuda örnektir. Yedi yaşından idibaren, çeşitli halklardan derlenen Hristiyan çocukları, öyle süzgeçlerden geçiriliyorlar ki, sultanlığın merkezi gücü haline getiriyorlar. Yine Osmanlı devletini yükseltmede ve yaşatmada yüzyıllarca süren en gerici, tutucu bir savaş gücü olduğunu biliyoruz. Bunu daha çok da sindirici etkisini halen yaşayan halkların korkularından anlamaktayız. Öyle bir terör ve korku yaymışlar ki, Balkan halkları, Anadolu halkları, bugün bile Türk barbarlığı deyince o dehşeti akla getirmektedirler. 'Vurun kellesini' sloganıyla, bir çırpıda istediklerini vurabilirler ve bu büyük bir dehşet salarlar. Başlı başına büyük bir psikolojik etki söz konusudur.

Burada karşımıza çıkan diğer bir olgu; Osmanlı sultanları kendi içinde öyle bir terör geliştiriyorlar ki, iktidar için gerektiğinde bütün kardeşler boğdurulabilmektedir. Ve bu normal görülmektedir. Bu büyük bir terör anlamına geliyor ve iktidarın yaşatılmasında neye dayanılmak istendiğini veya dayandığını açıkça gösteriyor. Halklara ve kendi içinde olası iktidar öğelerine karşı öyle dehşetli terör uygulanıyor ki, yüzyıllardır methedilen Osmanlı sistemi yürürlükte kalabiliyor. Hem halklar içinde hem de kendi içinde alternatiflerini yok etme, bu sistemin en belirgin özelliği olmaktadır.

Bu temelde yaratılan sahte bir Osmanlılık vardır. Sivil ve askeri kullardan veya çıkar grubundan oluşmuş bir güruhun, evrensel çapta bir terörist şebeke olarak, 'sultanlık' adı etrafında, her türlü cinayeti, talanı ve ahlaksızlığı sınırsız geliştirirken, ne iyi bir millet ne de yeni ve ilerici bir sınıf ortaya çıkarmaları söz konusudur. Bilakis, en kendini bilmez, en üretimden kopuk, en çapulcu, en cani, en eli kanlı ve insani hiçbir değerle alakası olmayan bir şebeke türüyor. Bu öyle bir kuvvet meydana getiriyor ki, hiçbir halka, hatta ilerici olma anlamında hiçbir sınıfa veya harekete nefes alma imkanı bırakmıyor. Demokratik gelişmeye, kültürel bir gelişmeye bile fırsat vermiyor. Sanatsal, ekonomik ve sosyal gelişmeyi tanımıyor. Anladığı tek şey; 'Vurun kellesini, alın ganimeti.' Bu temelde yükselen bir rejim, devlet ve ordu, tam anlamıyla özel savaş kategorisine girer.

Türk egemen sisteminin yürüttüğü özel savaşta psikolojik boyut da çok köklüdür.

TC özel savaş sistemini olduğu gibi Osmanlı'dan devralmıştır

Denilebilir ki, temelde değer gaspetme, bu özel savaş sistemine dayanmaktadır. Kitlelerin boyun eğdirilmesi, karşıt grupların oluşmaması, her türlü gelişmeden alıkonulma ve psikolojik etki çok önemli bir yer arzeder. Bu sistemi Türkiye Cumhuriyeti, Mustafa Kemal eliyle, olduğu gibi Osmanlı'dan devralmıştır. Cumhuriyet, adı değiştirilmiş, maskelenmiş Osmanlı kurumudur; Cumhuriyet'e temel teşkil eden devlet kalıntısı Osmanlı'dır. İdeoloji, politika ve uygulama tamamen Osmanlı'dan miras alınmıştır. Bizzat hayata geçirenler, Osmanlı paşaları ve bürokratlarıdır. Dolayısıyla Cumhuriyet'in oluşumundaki savaş mantığında, özel savaş büyük rol oynar. Daha sonra toplumun denetim altına alınmasında, psikolojik savaş boyutu en çok uygulanan sistem olur.

Mustafa Kemal'in bütün mahareti; sınırlı da olsa Yunan kuvvetlerine, onun müttefiklerine ve daha çok da iç rakiplerine karşı bu özel savaş sistemini çok iyi geliştirebilmesidir. Daha başlangıçta, Anadolu'da, gerçek anti emperyalist, anti feodal bir temelde geliştirilmek istenilen ve eğer M. Kemal'in özel savaşı olmasaydı, rahatlıkla gelişebilecek olan ilerici çıkışlar özel savaş yöntemleriyle bastırılmasaydı; günümüze doğru halk hareketlerinin gelişimi çok değişik olurdu. Tarih biraz daha derinliğine kavranıldığında, özellikle Cumhuriyet tarihinin kuruluş aşamasında görülecektir ki, M. Kemal'in komutanlığı öyle bağımsızlık savaşçılığı değildir. Anti emperyalizmi, anti feodalliği güdükleştirmede, işlemez kılmada, tam Osmanlı geleneğine yaraşır bir çıkar grubunun diktasını oluşturmada, adeta değişik bir hanedan geliştirmede kullandığı görülecektir.

Dikkat edilirse, M. Kemal, padişahın kendisine verdiği görevle müfettiş olarak Anadolu'ya çıkar. Anadolu'da halkçı hareketler, Mudafa-i Hukuk Cemiyetleri, komünist hareketler vardı. Güneydoğu'da Fransızlar'a karşı anti emperyalist hareketler başlamıştı ve Kürdistan'da da gelişme halindedir. M. Kemal bunları bastırmak için yola çıkar. Ordu müfettişliği görevi çok somuttur. Ama M. Kemal şunu görüyor; sultanlık tarihi, artık gerek dünya çapında, gerekse Anadolu'da yaşatılamayacak kadar çürümüş bir konumdadır. Dolayısıyla onun adına onu savunmak; yenilgiyi peşinen kabul etmek demektir. Birinci saptaması budur. İkinci saptaması ise; eğer kendisini etkili olarak devlet kalıntılarına, asker ve sivil kişi ve kuruluşlara dayandırarak örgütlemezse, Anadolu'daki halk hareketleri, Kürdistan'daki Kürt ve Ermeni hareketleri başarılı olabilir. Anadolu'da daha o zaman Bolşevizm istinadı gösteren, en azından demokratik bazı hareketler kendisini aşabilir. Dolayısıyla 'Emperyalizmle, Yunan'la, Rum'la, Ermeni'yle savaşıyorum' adı altında, Müslüman kitleyi, Kürtler'i, hatta komünistleri ve demokratları aldatması mümkündür. Halk savaşı biçimleri olan gerilla kuruluşlarını, 'sonuç alamazlar' diye, daha 1920'lerin başında tasfiye ederek, el altından emperyalizmle uzlaşmak için bütün gücünü gösterebilir; yine 'anti emperyalistim' adı altında, Bolşevikler'i aldatabilir. Bütün bunları göz önüne getirdiğimizde, yapılmakta olanın dört başı mamur bir özel savaş uygulaması olduğu görülmektedir.

Kaba bir işgalciliğin Anadolu'da tutmayacağı açıktır. Uzun vadede tehlikeli olan; gelişebilecek halk hareketleriydi, komünistlerin de açık olarak yer aldığı milli hareketlerdi. Bu hareketlere karşı daha çok savaşmıştır. O halde, asıl olan Mustafa Kemal'in emperyalist işgale karşı savaştığı değil; toplumsal ulusal muhalefete karşı savaştığıdır. Türk halkında alabildiğine gelişen demokratik muhalefete, Kürtler'in, Ermeniler'in ve diğer azınlıkların ulusal istemlerine karşı bir savaşı geliştirdiği gerçeğidir. Örtbas edilen de budur. Cumhuriyet tarihinin örtbas ettiği ve işin esas yönünün bu olduğu, bunun da bir özel savaş yöntemi olduğu açıktır. Yani halk hareketlerine karşı hiç savaş yürütmemiş gibi her şeyin üstü örtülmüştür.

Kürdistan'da yürütülen savaş Hitler'in yürüttüğü topyekun imha savaşına benziyor

Özel savaş kendini en çok da Kürdistan'daki tenkil hareketlerinde ele vermiştir. Bastırmadan imhaya kadar, Kürdistan'da yürütülen savaş, savaş adı altında, Hitler'in yürüttüğü topyekun imha savaşına benziyor. Elinde silah olanlara karşı yürütülen bir savaş değildir; bütün halka karşı yürütülen bir savaştır ve kitleyi imha karakterindedir. Dolayısıyla özel savaş kategorisine girer. Bir yandan acımasız olarak bastırırken, daha çok da bunun korkusunu, yani psikolojik boyutunu örgütlüyor.

Özel savaşta en çok darbe yiyen ve günümüzde tamamen boşaltılan yöreleri değerlendirdiğimizde göreceğiz ki; tenkil, imha ve bastırmayla birlikte, öyle bir psikolojik korku yayılmıştır ki, saflarımıza kadar savrulan ve bir daha kendine gelemeyen kişilikler bile söz konusudur. Cumhuriyet tarihi boyunca Kürdistan'da geliştirilen uygulamalar, tamamen özel savaş uygulamalarıdır. Terör, sindirme ve özellikle göçertme psikolojik savaşla tırmandırılmıştır.

Kemalistler'in, Kürdistan'ı imha seferberliğinde kültürel çelişkileri ve bunların sınıf temsilciliğini birbirlerine karşı nasıl kullandığını çok iyi biliyoruz. Hatta günümüzde bile etkileri oldukça fazladır ve toplumsal ulusal birlikteliği oldukça parçalamıştır. Özellikle Kürdistan'ın önemli bir bölümü kapsamlı bir Türkleştirmeyle birlikte, sürgüne tabi tutularak, tasfiye edilmiştir. Halklar adına olumlu değerler ortaya çıkacak olursa, tam bir özel savaş uygulaması dayattığı ve psikolojik terörü oldukça tırmandırdığı açıktır.

Kaba görünümüyle özel savaş; devrimci savaşımıza karşı geliştirilen sahte dinsel tarikatlar, korucu ve aşiret teşkilatlanması vb şekillerde geliştirilirken, burada daha çok üzerinde durmamız gereken, onun psikolojik sonuçları ve oluşan kişiliğin durumudur.

Ana hatlarıyla değindiğimiz, kısaca tarihsel temeline ve özelliklerine baktığımız özel savaş, günümüzde daha yoğun olarak yürütülmektedir. Aslında bir yandan Kemalizm'in okul sistemi, diğer yandan ekonomik çökertme yöntemleri; kişiliği oluşturmanın temelleridir. Okullarda, bütünüyle ulusal toplumsal değer yargılarından boşaltma, kendi tarihi değerlerinden uzaklaştırma söz konusudur. Onun yerine Kemalizm'in çarpıtmaları, "Kemalist ilkeler ve devrimler" (Atatürk ilkeleri ve inkılap tarihi) adı altında, toplumu baştan çıkarma ilkeleri egemen kılınıyor. İnsanlar vatansızlaştırılıyor, anti demokratlaştırılıyor. Bunları sonuna kadar empoze ediyorlar. Sonuçta kar-

şımıza çıkan tip; tam bir ucubedir! Hali hazırda Türkiye'de ve Kürdistan'da oluşan tip bambaşka özelliklere sahiptir.

Sağlıklı bir vatanseverlik gelişmiyor.

Avrupa'da, Türkiye'nin metropollerinde sadece erinmez, kaybolunur, sonuçta oranın köleleri olunur. Hem kölelik yapıyor hem de hizmetkarlık yapıyorlar. Asla özgür bireyler haline gelinemez. Bütünüyle tortu işler yapılıyor. Afrika'nın zencileri, üçyüz yıldır Amerika'da neyseler, Kürtler'in köleliği de Batı'da aynıdır. Bu statü yeni gelişiyor ama çok kötü gelişiyor. Öyle kolay yenilir, yutulur şeyler değildir. Müsebbibi kimdir? İflas etmiş bir çifçi, işinden kovulmuş bir işçi, memur ve günlük yaşam tutkunlarıdır. "Giderim denizi görürüm, sokaklarda sürterim" yaşam edebiyatına kanan gençliktir. Adeta sarhoş olmuş veya afyonlanmıştır. Kendisiyle birlikte bir tarihi götürdüğünün, bir ülkeyi inkar ettiğinin farkında bile değildir. Kapana kıstırılmış ve oyuna getirilmiştir. Geriye "Köyümüzün yarısı gitti, bölgemizin yarısı gitti" diyen yaşlılar kalıyor. Savaşarak mı gittiler? Hayır! Kendi kendilerine gittiler. Niçin? Daha iyi yaşam varmış, iş varmış! Gelen haberlere göre durumları da iyi değildir, çocukları perişan oluyorlar. İkinci kuşak, üçüncü kuşak farklı yetişiyor. İşte, emperyalizmin istediği kadar kullanabileceği insan böyle ortaya çıkıyor.

Koşarak yanına gittiğiniz Avrupalılar'ı, hatta Egeliler'i, Batı Anadolu insanını getirin Dersim'e, Kuzey Kürdistan'ın diğer yerlerine, valiler ve paşalar dışında bir tanesini bir hafta tutamazsınız. Peki biz niye oraya koşuyoruz, niye orada yaşıyoruz ve o kadar tutkunuz? Binlerce yıllık ata topraklarına bu kadar uzak düşmek ve bunu normal görmek kadar zillet tutkunluğu olmaz! Bu duruma gelmenin iyi olduğundan bahsedilebilir mi?

Binlerce yıllık vatan topraklarını, adeta kaçarcasına ve arkamıza bakmamacasına terk ediyoruz. Elimize bir pasaport veriyorlar, öteki taraftan da "gelin" diyorlar. Gidiyoruz ve oraya kapaklanıyoruz. Çok basit bir yaşam uğruna, bütün gelenek görenekleri, toprak sevgisini, bizzat toprağımızı ve toplum sevgisini kaybediyoruz. Bazıları, "Çok şükür, aileyi ve çocukları kurtardık" diyor. İçine düştükleri durum budur.

Biraz daha da güncel duruma gelirsek, 12 Eylül faşizminin başta basın, televizyon olmak üzere, biraz da tekniği hizmete koşturmasıyla daha da içinden çıkılmaz bir durum yarattığı, Türkiye'de kapitalizmin biraz gelişmesiyle birlikte daha da boyutlandırdığı bu psikolojik savaşı iyi yakalamamız gerekiyor. 12 Eylül için kısaca söylenecek olan şudur; bir kaç özel psikolojik savaş silahını iyi kullanıyor. Dini baştan itibaren toplumu uyutmada kullandı.

Kürdistan'da tarikatları bizzat devlet-MİT örgütlüyor

1980'lerin başından itibaren, Ortadoğu'nun gerici dinsel merkezlerinin yardımıyla, 12 Eylül faşizminin askeri siyasi yönden başı olan Evren ve sistemin ekonomik yürütücüsü Özal'ın tarikatları desteklemeleri ve bizzat tarikatlaşmalara önderlik etmeleri söz konusudur. Özellikle Kürdistan'da, MİT'in çok büyük bir çaba harcadığı şimdi daha iyi anlaşılmaktadır. Kendilerine göre çocuklar üzerinde uygulanacak on yıllık bir programı oluşturmuşlardır. Bu programa göre, "Bu çocuklar on yaşındaysa, on yıl sonra militan olabilirler. Militan olmalarını önlemek için, ya Nakşi yapmak lazım, ya Süleymancı yapmak lazım, ya da Nurcu yapmak lazım" yaklaşımı esastır. Aslında hepsi de MİT teşkilatlarıdır. Hangi tarikat uygunsa, bunları bölgelere göre ayrıştırırlar. Örneğin; Şafiilik'ten Nakşicilik gelişirse o bölgeye bu tarikatı, Dersim'de Alevicilik gelişiyorsa ona göre uygun bir tarikatı, Adıyaman'da Kadiri tarikatı uygunsa ona göre Kadiri tarikatı geliştirmişlerdir. Her yörenin durumuna göre tarikatlar oluşmuş, hepsini de MİT elemanları yönlendiriyor.

Diğer yandan İstanbul'da, burjuva çocuklarına Adnan Hoca tarikatı oluşturuldu. Süper MİT ajanı! Mükemmel çalışıyor. "Devrimciliğe ilgi duyacaklarına, Adnan Hoca tarikatına güvensinler" deniyor. Bizzat birçok subay, Nakşiciliğin çok çeşitli kollarını örgütlüyorlar, Süleymancı tarikatının örgütlüyorlar, Nurculuk çok çeşitli kollar halinde örgütlendiriliyor. Tarikatlar sayılmayacak kadar çoktur, gözle görülenleri saymaya kalksak, belki de Kürdistan'da kırk tane tarikat örgütlendirilmiştir. Her birisi elli bin çocuğu baştan çıkarırsa, Kürdistan'da çocuk kalmaz. Adeta aralarında parsellemişler. On yaşından itibaren kökenini unutturacaklar. Yeniçeri Ocağı da Bektaşi tarikatındaydı. Şimdi de aynı o dönemdeki devşirmeler gibi, bu çocukların hepsini tarikat ocaklarında eğitmişler, baştan çıkarmışlar. Toprağına yabancı, halkına yabancı, ulusuna yabancı hale getirilmişlerdir. Ortaçağ'dan daha geri ve tutucu ocaklar! Muazzam kitle temelimiz olması gereken gençlik de baştan çıkarılıyor. Din silahı vasıtasıyla bunlar geliştiriliyor.

Dinsiz oldukları halde, dini bu kadar kullanıyorlar. 12 Eylül faşistleri, dinle hiçbir alakaları olmadığı halde ama dini de iyi kullanarak bu tarikatları geliştiriyorlar. Bu yönüyle, bu silah, özellikle de Kürdistan'da mücadelemize karşı geliştirildi. Dini vaaz yoluyla, müftü ve vaazcıları camilerde her gün konuşturdular; "Bunlar teröristtirler, cenazelerinin namazı da kılınmaz" diyorlardı. Bütün bunlar, özel savaşın dinsel kılıflı olanı biçimleridir.

İdeolojik bombardımanla toplumun yüreği ve kafası adeta felç ediliyor

Diğer taraftan spor çok özenle geliştirildi. Özellikle kitle çelişkilerinin, tepkilerinin sahte bir şekilde boşalması için, futbola muazzam yatırım yapıldı. En popüler futbolcular yurt dışından getirildi. Güreş, halter dallarında yine öyle. Şimdiden stadyumlar neredeyse savaş alanına dönüştürülmüştür. Toplumsal çelişkilerin çözümlenmesi yerine; sporda futbol takımlarını tutma konusunda sahte bir çelişki yaratılarak, yüzbinlerin birbirlerine kin ve öfkeyle bağrışmaları, çatışmaları toplumsal muhalefeti çürütüyor. Bu silah da çok etkili olarak kullanıldı ve yüzbinleri toplumsal muhalefetin dışına çekti.

Bir de eğlence kültürü var.

Özellikle arabesk yaygınlaştırılıyor. Çok iyi hatırlarım, Parti'nin kuruluşu etkisini az çok etrafa yaymaya başladığında, bugün Özal'ın eşinin bile yanına almaktan eksik etmediği İbrahim Tatlıses, bir no'lu türkücü diye topluma sunuldu. Diyarbakır'da Emrah diye bir soytarı ortaya çıkarıldı. MİT'in hazırladığı bir tip olarak sunuldu. Aslında bunları önceden hazırlıyorlar ve birincilik ödülleri verdiriyor. Bunlar da sahte burjuva çığlıklarını konserlerinde konuşturuyorlar. Toplum ne kadar hayranmış, ne kadar seviliyorlarmış!... Bu tür propagandalarla, daha sonra bunları Kürdistan'a da yolluyorlar. "Hayran olmanız gereken büyük halk sanatkarları" diyorlar. Aslında bunlar, MİT'in toplumsal muhalefeti içinden boşaltmak için hazırladığı tiplerdir. Bunların söylediği türkülerde, en ufak bir halk direnişi veya sesi yoktur. Daha önce devrimci sanat etkinliği olan türküler oldukça bastırıldı. Onların yerine bu sahte tipler geniş bir propaganda temelinde etrafa yayıldı.

Toplumun kafasını, adeta ideolojik bombardımana tabi tutuyor, yüreği ve kafasını felç ediyorlar. Buna sinemayı da ekleyebiliriz. Günlük olarak televizyon hepsine yeterken, toplum bir de "sanat" adı altında, özel savaşın bombardımanına tabi tutuldu. Bu temelde dar psikolojiler, çığrından çıkan ve iliklerine kadar sahte istemler temelinde boşalan insanlar ortaya çıkıyor. Sonuçta bu insanların üzerinde istedikleri kadar baskı ve sömürüyü uygulasalar, bu insanlar seslerini bile çıkaramazlar. Özel savaş bu konuda tam başarıya ulaşmıştır.

Dinle uyuşturulanlar az mı sapıklaşıyorlar? Onlar da sapıklaştırılıyor. Dinle sarhoş olana din, müzikle sarhoş olana müzik, sporla sarhoş olana spor, cinsellikle sarhoş olmak istiyorsa cinsellik! Herkesi hangi konuda, hangi yöntemle sarhoş olmak istiyorsa, onunla sarhoş et! İşte özel savaşın yaklaşımı budur.

ABD'ye bile taş çıkartırcasına, 12 Eylül faşizmi, Kürdistan'da bu yöntemi uygulamada başarılı olmuştur. Bu konuda dağdaki çobandan İstanbul'daki entele kadar, mükemmel bir organizasyon uygulandı ve sonuç aldı. 12 Eylül faşizmi döneminde, derinliğine ve genişliğine bütün bireyleri kuşatan ideolojik bombardımanla teslim alınan kitlelerin psikolojisi ve kitlelere kadar indirgenmiş tipin teslim alınışı bundan ibarettir.

O halde, buna karşı görevimiz nedir?

Her şeyden önce, bu gerçekleri tarihsel temelde yakalamalı, güncellik içinde bu uygulamaların adım adım nasıl zenginleştirilerek uygulandığını teorik ve kavramsal düzeyde görebilmelisiniz. Ardından özel savaşın etkilerini benimsemeyi, özümsemeyi değil, tasfiye etmeyi gündemleştirin! Dayattığı yaşam biçimini ve istemlerini reddedin! Bugün Türkiye ve Kürdistan'da PKK neden alternatiftir? Çünkü; bu dayatılan yaşam biçimine karşı savaş ilan ettik.

Bize karşı yöneltilen eleştirilerden birisi de şudur; "Bunlar yaşamasını bilmiyor" diyorlar. Doğru, biz özel savaşın dayattığı yaşamı bilmiyoruz ve reddediyoruz. Bu reddi yapmadan, bu savaşın yalnız ideolojik boyutundan bile başınızı kaldıramazsınız. Sizi özel savaşın psikolojik etkilerine karşı koruma altına almasaydık, değil sizin bir eylem örgütünde bir araya gelmeniz, ayak takımı bile olmaktan çıkamazdınız. Eğer sizi halen kişiliğini bulmuş, kapsamlı ve çok yönlü olarak savaşa hakkını veren, bütün özel savaş yöntemlerini boşa çıkaran bir seviyeye ulaştıramamışsak, bunun nedeni; dayatılan özel savaşı, şahsınızda tam yenilgiye uğratamamışız olmanızdır.

Uygulanan özel savaşın, çok açık bir biçimde baskı ve sömürüye alabildiğine açık bir kitle yapısını ve kişiyi teslim aldığı açıktır. Bu kırılmadan, sıradan bir demokratik halk savaşımı bile verilemez. Bırakalım devrimi, kurtuluş savaşını, ekonomik ve demokratik bir savaşım bile kazanılamaz. Nitekim Türkiye işçi sınıfı kazanamıyor, üniversiteler demokratik savaşımda bir adım ileri gidemiyorlar. Çünkü, kendilerine dayatılan özel savaşı karşılarına almıyorlar. Çünkü, onların üzerinde özel savaş yürürlüktedir. PKK kısmen de olsa alternatif oluyor ve ilgi merkezi halindedir. Çünkü, özel savaşı kendi içinde ve sınırlı da olsa kendi halkı içinde tasfiye etmiştir. Eski kişilik, eski psikoloji düşürülmüştür. Eski kişilik tasfiye edildiği oranda yeniden canlanıyorsunuz, güç ve kuvvet kazanıyorsunuz. Eskinin etkisi altında kaldığınızda bodurlaşıyorsunuz, cüceleşiyorsunuz ve problem kaynağı oluyorsunuz. Bu, özel savaşın size dayattığı yaşamdır. Buna karşı, devrimci bir tarzda çıkamadığınız için öylesiniz.

Daha 1978'lerde, "Tespitimize uygun görevler yerine getirilirse, toplum olduğu gibi devrime kazanılabilir" diyorduk. Özellikle 12 Eylül faşizminin iliklerine kadar çözdüğü ve bireyde tam teslimiyete yol açan özel savaş ve onun psikolojik boyutuna karşı; bizim de sloganımız, toplumsal çıkar ve bireyin direnişi temelindedir. "Ya yürüyeceksin, ya da yaşamdan hiçbir beklentin olamaz!" Bunu militanca yapın! Teknik hazırlıklarını da ihmal etmeyin! Teknik düzenlemeyi gerektiği gibi yaptığınızda yani anlatım, biraz da otorite gücünü oluşturduğunuzda, onun gereklerine göre örgütlenmesi, uygulaması ve üslubunu da ortaya çıkardıktan sonra, tek bir yerde başarısızlığa uğrayamazsınız. Aile, köy, şehir, mahalle bir bütün olarak nereye bu emirle girerseniz girin, orayı kısa bir çalışmayla kazanabilirsiniz.

12 Eylül faşizmine karşı, PKK'nin sınırlı olarak yaptığı bu temelde güç sağlama çabaları eğer tam bir uygulama ustalığına kavuşturulursa, bu özel savaşı boşa çıkarabiliriz. Kürdistan'da kısmen boşa çıkarmışız ama tam değil. Onun yarattığı teslimiyetçi psikolojiyi kısmen aştık. Bazı yerlerde çok aştık, bazı yerlerde halen etkilidir. Sınırlı düzeyde bir PKK uygulaması buna yol açıyor. Tam örgütlü, önderlikli bir uygulamayı derinliğine ve genişliğine bütün halkımıza uygularsak, çok kısa bir süre içinde devrimci savaş, öncelikle kitlelerin psikolojisinde korkuyu, teslimiyeti yerle bir eder ve teslim olmuş kişiyi direnme noktası haline getirir. Cizre ve Nusaybin'de olduğu gibi, korku duvarlarını aştırır, damla damla yayılır. Biraz daha örgütlülük, biraz daha önderlik dayatması, halkımızın, sömürgeciliği iliklerine kadar korkutan bir güce dönüşmesine yol açar. Bu temelde yenmeye çalışan birey, sınırsız bir düşürülmüşlüğün vermiş olduğu öfke ve kinle, düzen güçlerine saldırıp dayatılan özel savaş psikolojisine karşı savaşır. Böylelikle teslim alınan bireyin yerine, her türlü kahramanlığa kalkışmış bireyin oluşumu ortaya çıkar. Buna ulaşmış bir devrimci, savaş ve devrim de zafer demektir.

PKK, bugün kendisini düzene karşı eşsiz bir alternatif durumuna getirmiştir

Şimdiye kadar sınırlı olarak geliştirdiğimiz tarih çözümlemeleri, yine Türk özel savaş sistemine karşı geliştirdiğimiz çözümlemeler; daha kapsamlı bir biçimde mevcut gelişmeleri izah ediyor. İçine düşürülen durumun kendiliğinden oluşmadığını, çok sistemli gerici bir tarih ve emperyalizmin beyin yıkama yöntemleriyle iç içe, Türkiye somutuna ve Kürdistan gençliğine dayatılmasıyla oluştuğunu biliyorsunuz. Anlaşılır nedenleri vardır ve bir kader de değildir. "Kaderdir" diyenler, dayatılan özel savaşı iliklerine kadar yaşayanlar ve özel savaşa teslim olanlardır. Türkiye'de baskı ve sömürünün sınırsız gelişimine neden cevap verilemiyor? Bu anlayışın çok köklü olmasındandır. PKK neden biraz itibar ve güç kazanıyor? Çünkü; bu anlayışa karşı duruyor.

Özel savaşın tarihsel ve güncel temellerini ortaya koyduğumuz gibi, böylesi bir savaşı dayatanların da, bu savaşı çıkarlarına dayalı geliştirdiğini belirttik. Ama en önemlisi de bu gerçeğin değiştirilebileceğini; bu temelde örgütlenmesine, eylemine önderlik edilirse, dünyada eşine ender rastlanılan kölelik ve düşürülmüşlük statüsünün parçalanabileceğini net bir şekilde ortaya koyduk. Bunu ısrarla ve en zor koşullarda geliştirdik. 12 Eylül faşizminin kendini en başarılı hissettiği bir dönemde bile bunu koruduk. Çok kapsamlı olmasa bile, bunun bilincine ulaşmaya çalıştık. Bununla yetinilmediği gibi, eylemine de cesaret edildi. Günümüze doğru geldiğimizde ise özel savaşın, hem de hiç akla gelmeyecek alanlarda paramparça edilebileceğini gösterdik. Eşi görülmemiş bireysel kahramanlıklardan tutalım her türlü örgütlülüğün geliştirilebileceğini kanıtladık. Eğer özel savaşın psikolojik boyutuna karşı ısrarla devrimci savaşın psikolojik boyutu başarıyla yürütülürse, tarih önünde haklı olanın gelişmesini de kaçınılmaz olarak belirleyebiliriz. Bunun da önderlik ettiğimiz savaş cephesinde kazanılacağı açıktır.

Sınırlı bir kavrayış ve uygulama bile, PKK'yi TC karşısında alternatif yapmıştır. Daha kapsamlı, daha usta kavrama ve uygulama, şüphesiz sadece alternatif kılmakla kalmaz, zafere gidişi de belirler. O halde, önümüzdeki dönemin en temel görevleri; genelde özel savaşı bütün boyutlarıyla kavramak ve ona göre bir devrimci savaşı yürütmektir. Günümüzde en çok üzerinde durduğumuz kırsal alanda gerilla savaşı, kentsel alanda halk gösterilerini geliştirmektir. Şehirlere dayatılan pasifikasyona karşı şehir ayaklanmaları; kırsal alana dayatılan ve kapsamlı yürütülmeye çalışılan özel savaş birliklerine karşı da devrimci savaş birliklerinin, gerilla birliklerinin nitelikçe ve nicelikçe geliştirilmesi gerekir. Bu konuda belirlenen görevlere büyük fedakarlıkla ulaşılması gerektiğinin bilincinde olmak kadar daha da yetkinleştirilmesinin mutlaka yerine getirilmesi gereken bir görev olduğu bilinerek önderlik edilmesi önem taşıyor. Bu temelde halkımızın savaş psikolojisi içine çekilmesi, yani korku duvarını her alanda paramparça etmesi ve halk ayaklanmaları silahının iyi konuşturulması kaçınılmazdır.

PKK çizgisi, başından günümüze kadar bu temelde hazırlanan, geliştirilen ve uygulanan bir çizgidir. PKK militanlığı, özde bu temelde kazanılan, geliştirilen ve yetkinleştirilen militanlıktır. Oldukça kanıtlanmıştır ki, PKK'nin devrimci savaşım silahı Türkiye ve Kürdistan'da, hatta Ortadoğu'da tek doğru savaşan ve sonuç alan silahtır. Halklar adına en yüce özgürlük tutkuları, eşitlik ve adalet adına kullanılan bir silahtır.

Muazzam çabaların ürünü olan PKK, bugün kendisini düzene karşı eşsiz bir alternatif durumuna getirmiştir. Bunun kıymeti iyi bilinmelidir. Bu işte sonuna kadar kendine güvenenlere yardımcı olunmalı ve savaşımımızın bütün önemli görev sahalarına getirilmelidirler.

Halk saflarında, halk ayaklanmalarının gerçekleşmesini temel görev olarak önüne koymuş, sağlam kitle bağları ve halkın kaldırabileceği eylem biçimlerini daha şimdiden adım adım gerçekleştirebilmiş, bu konuda olası bütün gelişmelere kendini hazırlamış Parti çekirdeklerinin; özellikle kent alanlarında örgütlenmeyi gerçekleştirebilmesi gerekmektedir. Yurt dışının, bu temelde bütünüyle ülkedeki mücadeleye göre seferber edilmesi önemlidir.

Bu temelde hazırlanmış Parti öncülüğüne ve bu öncülüğün bütün savaşım alanlarına katılım sağlayın! Hepinizin yüce arzusu olan, kendi kurtuluşunuzun da ayrılmaz bir gereği olan halk kurtuluş hareketinde yerinizi almayı bilin! Tarihin bu döneminde sadece Partimiz'in önderlik ettiği Ulusal Kurtuluş Savaşımı, imha etmekle yetinmeyecek, ardısıra toplumsal köleliği bir daha aşılmaz boyutlarda gerçekleştirmek isteyen, hem tarihte hem de günümüzde eşine ender rastlanan bir düşmana karşı, sadece Parti'nin varlığına, önderlik ettiği ulusal kurtuluşu geliştirmekle kalmayacak; temelde ulusal varlığın ve hatta insani özelliklerin ancak bu yolla, PKK silahıyla savaşmakla kazanılacağını da gösterecektir.

Bu savaşa yüklenmek, bu savaşta gerilla olmak ve böylesine bir savaşta düşmana karşı acımasız olduğu kadar, halk için de büyük çoşku ve ilham kaynağı olabilmek, Parti kadroları ve savaşçıları içinde usta bir taktik önderliğe ulaşmak ve yürekten savaşmak bize tek yaraşır olanıdır. Bizi başarıya götürecek olan tek tutum budur. Öyle inanıyorum ki, şimdiye kadar bütün gelişmeleri borçlu olduğumuz bu tutuma, bundan sonra daha fazla sarılacak ve görevlerinizi mutlaka başarıyla yerine getireceksiniz.

■■■

Devletlerarası Komplo'nun amacı Kürt soykırımını tamamlamaktı

Önder Apo, Avrupa'ya giderken Kürt sorunun demokratik çözümü için bir fırsat sunarken, bir anlamda tarihsel olarak işledikleri suçları düzeltmeleri için onlara fırsat vermeyi de öngörüyordu. Fakat o sistem bu sorumluluğu gösteremedi. Gücü, inisiyatifi, iddiayı gösteremedi. Her türlü insan hakları, demokrasi sözlerinin, söylemlerinin birer boş laf olduğu, aslında kendilerinin maddi dünyalarını güçlendirmek için yürüttükleri sömürünün üstünü örten bir asma yaprağı olarak rol oynadığını ortaya koydu.

Duran Kalkan

Tarihi 15 Şubat Devletlerarası Komplosu'nun ve Komplo'ya karşı Özgürlük Direnişi'nin 20. yılına giriyoruz. 19 yıldır İmralı İşkence Sistemi içerisinde gerçekten de tarihin en büyük özgürlük duruşu, özgür insan direnişi gerçekleşti. Tarihte benzer olaylar var, derisi yüzülen özgürlük önderleri var. Kuyulara atılan özgür yaşam arayışçıları var. İmralı İşkence Sistemi'nin de bunların devamı ve son halkası olduğu tartışma götürmez bir gerçekliktir.

Önder Apo, 15 Şubat'ı, "Kürt Soykırım Günü" olarak tanımladı. Böyle bir günde hem düşman gerçeğini, soykırım gerçeğini, inkar ve imha gerçeğini doğru, yeterli, derinlikli anlama ihtiyacı her zamankinden fazla var hem de bu saldırılara karşı özgür yaşamda ısrar eden, yaşamı var eden her türlü zorluğu yenen büyük direniş gerçeğini, ruhunu, bilincini, iradesini, iddiasını, direncini doğru ve yeterli anlama ihtiyacı vardır.

15 Şubat Devletlerarası Komplosu'nu gerçekleştirenler, "Bu iş bitti" demişlerdi. Düşmanlar, "Bu işi bitirdik" diye bayram ederken, toplum büyük bir öfke, tepki içindeydi, yas ve karamsarlık içerisindeydi. Şimdi komplonun bu 20. yılına girerken durumun bunun tersi olduğunu görüyoruz. Çok açık bir biçimde çıplak gözle görülebilen bir gerçektir. Komplocular korku, telaş, karamsarlık içindeler. Kürt halkı, yurtseverleri, dostları, demokratik güçler büyük bir coşku ve heyecan içindeler. Gelecek arayışları, tutkuları, çabaları bilinç ve inançları her zamankinden çok daha güçlüdür. Dünyanın dört bir yanında, tüm Kürdistan'da Devletlerarası Komplo'ya karşı başta gençler ve kadınlar olmak üzere tüm halkları etkileyen bir özgürlük coşkusunun, heyecanının temsilciliğini yapıyorlar. Mücadele halindeler ve büyük cesaret ve fedakarlıkla her türlü bedeli göğüsleyerek tarihin en büyük özgürlük yürüyüşünü gerçekleştiriyorlar.

Bu mücadele ile 19 yılda nelerin olduğunu, 19 yıllık İmralı direnişinin nelere yol açtığını, nereden nereye bir dönüşümü, gelişmeyi sağladığını gösteren açık bir durumdur. Komplo gerçekleştiğinde, komployu değerlendirenler bize hareket olarak 6 ay ömür biçiyorlardı. 15 Şubat Komplosu'nu gerçekleştirenlerin hükmü böyleydi. Yaşama; komplocuların gözüyle, bilinciyle bakanların anlama durumları böyleydi. Fakat şimdi 19 yıl geçti, kompoya umut bağlayan, komplo çizgisinde varlık arayan birçok güç yok olup gitti. Fakat Önder Apo, düşüncesiyle, eylemiyle dimdik ayaktadır.

Önder Apo özgürlüğün yolunu aydınlatan evrensel bir Önderliktir

PKK değil tasfiye olmak, en büyük teorik-pratik gelişimini bu 19 yılda yaşadı. Kürdistan'ın dört bir yanı özgürlük devrimine kalkar hale geldi. Bugün Kürdistan Özgürlük Devrimi, DAİŞ-AKP-MHP faşizmine karşı mücadelenin öncüsü olarak, Demokratik Ortadoğu Devrimi'ni yürüten, özgür insanlığa büyük coşku, heyecan veren, yol gösteren, öncülük eden bir konum kazandı. Altı ayda PKK'nin biteceğini, dolayısıyla Kürt halkının son özgürlük umudunun ve iradesinin de söneceğini sananlar kendileri yok olup gittiler ya da büyük çıkmazlar içerisine girdiler. Gelişme sağlayan, var olan ise PKK oldu. Önder Apo'nun düşünceleri ve eylemi oldu. Kürt halkının varlık ve özgürlük mücadelesi oldu. Önder Apo, 'Üçüncü Önderliksel Doğuşu' böyle zorlu bir mücadele içerisinde gerçekleştirerek, Kürdistan'dan bütün dünyayı aydınlatan, tüm ezilenlere, başta kadınlar ve gençler olmak üzere, özgürlüğün ve kurtuluşun yolunu aydınlatan evrensel bir Önderlik haline geldi.

Bu 19 yılda büyük acılar ve zorluklar yaşandı, ağır bedeller ödendi. Tarihin en büyük kahramanlıkları gerçekleşti. Toplum durmadı, dinlenmedi, varını yoğunu kompoya karşı varlık ve özgürlük mücadelesine adadı. Tarihin en uzun süreli durmayan, dinmeyen, özgürlük yürüyüşünü gerçekleştirdi. Dikkat edilirse hiçbirisi boşa gitmedi. Hepsi özgür yaşam inancını, iradesini, özürlük arayışını, tutkusunu daha fazla geliştirdi, güçlendirdi. Bütün insanlığa daha çok yaydı. Gerçekten de Önder Apo'nun ifade ettiği gibi en büyük kanun olan Özgür Yaşam Kanunu'nu iktidarcı devletçi sistemlerin her türlü köreltmesine ve bastırmasına karşın yeniden temel yaşam kanunu olarak diriltti, canlandırdı. Özgür yaşam arayışını, günümüz insanının en güçlü erdemi haline yeniden getirdi.

Kapitalist modernitenin her türlü köreltici, ayartıcı, maddi yaşam tutkularıyla köleleştirici çabalarına ve medya üzerinden geliştirdiği ağır bombardımanına karşın Kürdistan'dan gelişen Özgürlük Mücadelesi, en büyük değerin özgürlük olduğunu, en büyük hakikatin özgür yaşam gerçeği olduğunu, dolayısıyla insanlığın vazgeçilmez mücadelesinin özgürlük mücadelesi olduğunu bir kez daha ve çok güçlü bir biçimde geliştirip insanlığın önüne koydu. İnsanlığı yeniden düşünmeye, araştırmaya, kendini yeniden yaratmaya yöneltecek kadar büyük bir gücü, etkinliği ortaya çıkardı.

Bugün bunu dünyanın dört bir yanında DAİŞ faşizmine karşı geliştirilen mücadelenin yarattığı heyecanda görüyoruz. Büyük Efrîn Direnişi'nin oluşturduğu, ortaya çıkardığı etkide görüyoruz. Yine 1 Kasım Dünya Kobanê Günü'nde çok yaygın ve etkili bir biçimde gördük. Bugün Cizîr'den Sûr'a, Nisêbîn'den Gewer'e, Efrîn'e, Başûr'a, Rojhilat'a kadar tüm Kürdistan'a yayılan büyük bir özgürlük direnişinde görüyoruz.

15 Şubat Komplosu'yla Kürt soykırımının başarıya gideceğini sananlar, bugün tam olmazsa da yanıldıklarını her zamankinden daha fazla anlamış durumdadırlar. Üçüncü Dünya Savaşı adı altında Ortadoğu'da yaşanan savaş gerçeğinin birçok boyutu bize bunu gösteriyor. Savaş içerisinde olan birçok gücün duruşu, tutumu, izlediği politikalar bu gerçekliği önemli ölçüde ortaya koyuyor.

Evet, 15 Şubat Komplosu'na karşı 19 yıllık tarihi İmralı direnişinin Kürdistan'da ortaya çıkardığı gelişmeler ve dünyayı etkileme düzeyi kesinlikle böyle oldu. Komployla birlikte Kürt soykırımının başarıya gideceğini sananlar, ya büyük çöküşler yaşadılar ya da derin çözümsüzlük ve çıkmaz içinde debelenip duruyorlar. Komployla birlikte artık Kürt varlığının ve özgür yaşam arayışının ortadan kalkacağını sananların aksine, şimdi yeni dünya arayışının temelinde özgür yaşam gerçeği var ve bunun da merkezi Kürdistan oluyor.

Kürdistan'da toplumsal ekolojiye ve kadın özgürlüğüne dayalı gelişen Demokratik Özerklik, Demokratik Konfederalizm, Demokratik Toplum mücadelesi bütün insanlığa gerçek yaşamın ne olduğunu açık bir biçimde gösteriyor. Gerçekten de bu oldukça etkileyici bir durumdur. Tarihi bir gelişmedir.

Önder Apo savunmalarında, "Kapitalist modernitenin insanı insan olmaktan çıkartan ve bitiren gerçeğine karşı, Kürdistan Özgürlük Mücadelesi özgür yaşam tutkusunu, demokratik toplum çizgisinde kadın özgürlüğüne bağlı olarak net bir biçimde ortaya çıkarmıştır" dedi. Hakikat; özgür Kürt varlığı, özgür yaşam gerçeği olmuştur. Özgür yaşam arayışı insanın tarihten beri gelen temel arayışı olarak bugüne de damgasını vuran bir gerçeklik haline yeniden gelmiştir.

Komplocu zihniyetin maskesi düşürülerek suçüstü yakalanmıştır

Mevcut gelişmeler, bundan sonraki mücadelenin durumu ne olursa olsun etkisi yüzlerce yıla yayılacak kadar güçlü bir yapı kazanmıştır. Öyle artık altı ayla, altı yılla bitirilecek bir gelişme olmaktan kendisini güçlü bir biçimde çıkartmıştır. Hiç kimse artık Özgürlük Mücadelesi'ne öyle bir hüküm biçemez. Nitekim 15 Şubat Komplosu'nu düzenleyen, örgütleyip yürüten güçler bunun artık mümkün olmadığını çok büyük oranda kabul etmiş durumdalar. Daha somut, daha gerçekçi bir tutum, düşünce arayışı içerisine girmeye yöneliyorlar. Geride gerçekten de çok hastalıklı, ırkçı, şoven, milliyetçi savaşçı ve soykırımcı faşist zihniyet kalıyor. Yüzyıldır insanlığın başına bela olmuş faşizm, bugün Kürdistan'daki mücadeleyle adeta suçüstü yakalanmış, kıstırılmış bir konumdadır. Tüm maskeleri düşürülmüş, gerçek yüzü açığa çıkartılmış haldedir.

Buradan ölümünü görüyor ve bu durumu değiştirmek için Kürdistan'daki soykırım saldırılarını daha fazla arttırarak dünya gerçeğine kendini hakim kılmak istiyor. Adeta histerik saldırılar yapıyor, çığlıklar atıyor. İnsan kanıyla beslenen vampirler gibi, kan emiciler gibi savaş çığlıkları atıyor. Saldırılar yürütüyor, katliamlar gerçekleştiriyor.

20. yüzyılın son çeyreğinde Önder Apo'nun çıkışı, PKK'nin kuruluşu ve 15 Ağustos Gerilla Atılımı'nın gerçekleştirilmesi önemli gelişmeleri de beraberinde getirdi. Bakur'da yaratılan gelişmelerin Kürdistan'ın diğer parçalarını da etkisi altına almaya başladığı bir süreçte, faşist zihniyet ve siyaset ciddi bir yıkılma tehlikesiyle yüz yüze gelebileceğini gördü. İşte o zaman, Devletlerarası Komplo dediğimiz saldırı ortaya çıkartıldı.

Onunla beslenerek ayakta kalmaya çalışıyor. Bu temelde ayakta kalabileceğini sanıyor. Fakat kendisi, geleceğini böyle bir soykırımda ve katliamda görebilir ama sanıları boştur. Artık eskisi kadar güçlü olmak bir yana, gerçekten de yıkımın eşiğindedir. Dünyadan ve insanlıktan tecrit olmuş durumundadır. Beyni yıkanmış böyle kan emici ruhla doldurulmuş bir saldırgan topluluk dışında herkesten tecrit olmuş bir durumu yaşıyor.

Önder Apo, herkes için kurtuluş yolunu gösterdi

Bugün AKP-MHP yönetimi altında ortaya çıkartılan topluluk duruşu kesinlikle bunu ifade ediyor. Böyle ölümden beslenen, kandan beslenen, kan emmek için çığlık atan bir konuma getirilmiş bulunuyor. Böyle bir topluluk, komployu sürdürmeye çalışıyor. Vahşidirler, saldırgandırlar, katliamcıdırlar. Öfkeyle her tarafa saldırıyorlar, herkese hakaret ediyorlar. Adeta bir çılgınlık alameti yaşıyorlar. Çünkü; artık kendileri de sonlarını görmüş durumdalar. Nasıl bir çıkmaz ve çözümsüzlük içinde olduklarını görüyorlar. Artık bu gidişin bir çöküş olacağını kendileri de çok iyi biliyor. Tabii yüzyıldır işledikleri büyük insanlık suçu var. Sorgulanacaklar, yargılanacaklar, hesap vermek zorunda kalacaklar. Onun verdiği dehşet ve korkuyla şimdi her tarafa, herkese saldırmaya çalışıyorlar. Böyle bir saldırganlıkla ayakta kalabileceklerini sanıyorlar. Bu sefer boştur.

19 sene önce 15 Şubat Komplosu'nu ortaya çıkartan zihniyet ve siyaset ki; bu Kürt karşıtıydı, Kürt'ü inkar ve imhayı öngörüyordu. Sömürgeci ve soykırımcıydı. Bu zihniyet ve siyaset şimdi her türlü maskesi düşürülerek suçüstü yakalanmış durumdadır. Tüm insanlıktan tecrit edilmiş, gerçek yüzünün ne olduğu herkese gösterilmiş durumdadır. Bunun için de büyük bir korku ve telaş içinde saldırıyor. İçine düştüğü yalnızlığı gidermek ve bu temelde ayakta kalmak için her şeyini ortaya koyuyor, pazarlıyor, satıyor. Kürdistan'da her türlü saldırıyı, katliamı, terörü uyguluyor. Fakat bütün bu oyunların sonuna gelinmiştir. Faşizmin gerçek yüzü açığa çıkmıştır.

20. yüzyılın ortalarında Almanya'da, İtalya'da, Ortadoğu'da, Asya'da, Amerika'da faşist diktatörlükler olarak tanımlanan, zihniyet ve siyaset olarak üzerlerine gidip yıkılan bütün o diktatörlüklerin esas özünün nerede olduğu, nereden başlayıp neyi temsil ettiği şimdi daha iyi açığa çıkıyor. Bütün bunların aslında küçük birer pratik olduğu, gerçeğin ise yüzyıldır Ortadoğu'da 'Türk milliyetçiliği' adı altında geliştirilen bir zihniyet ve siyaset tarafından temsil edildiği daha net açığa çıkmış bulunuyor. Aslında faşizmin tanımı da yeniden daha açık, net yapılabilir durumdadır. Faşist gerçeklik, zihniyet ve siyaset olarak daha iyi görülebilir durumdadır. İnsanlığın bu yüzyıllık faşist zihniyet ve siyaset belasından kurtarılması için çok önemli bir noktaya gelinmiş bulunmaktadır. Bugün geldiğimiz nokta bu çerçevededir.

Dolayısıyla herkes biraz daha gerçeği görür hale geldi. 20. yüzyılın birçok yanılgısı açığa çıkartılıp düzeltildi, giderildi. Kürdistan'daki varlık ve özgürlük mücadelesi taşların yeniden doğru dizilmesini getirdi. Gerçekleri daha net açığa çıkardı, bütün yanlışları ve yanılgıları bir bir ortadan kaldırdı. O nedenle artık ne kadar çılgınca bağırıp çağırsalar da faşist şefler Tayyip Erdoğan ve Devlet Bahçeli, sadece bağırtılarıyla kendi korkularını yenmeye çalışabilirler. Onun dışında kimseyi korkutamıyorlar, aldatamıyorlar, yanıltamıyorlar, hiç kimsenin üzerinde etkinlik kuramıyorlar. Tersine herkes bu saldırganlığın neyi ifade ettiğini, nasıl bir insanlık düşmanı ve karşıtlığı olduğunu görüyor ve anlıyor.

Önder Apo; bu kadar baskıya, zulme, haksızlığa rağmen herkes için kurtuluş yolunu gösterdi. Sadece ezilenler, sömürülenler içen değil; ezenler ve sömürenlerin, içinde bulundukları konumdan kurtulmaları için hem şans verdi hem de aydınlatıcı oldu hem de fırsat sunarak içinde bulundukları yanlışlardan kurtulmalarını sağlatmaya çalıştı. Bu kadar açık ağır zulüm uygulamalarına rağmen, bu zulme en çok uğrayan kişi olarak, 'Kendi zulümlerinde boğulsunlar' demedi. Aslında onlara da çıkış ve kurtuluş yolunu gösterdi. İçinde bulundukları kötülüklerden çıkabilmeleri için yardımcı olmaya çalıştı. Bu konuda yıllara dayalı büyük bir sabırla insanüstü bir çaba içinde oldu.

Birçok insan gerçeğinin anlamadığı hatta acze düştüğü, rahatsızlık belirttiği durumlara rağmen Önder Apo, büyük bir sabır ve iradeyle böyle bir değişimin gerçekleşmesi için en büyük çabayı harcadı. Fakat bu çabalara değer vermeyenler zalimlerin kendileri oldu. Önder Apo'nun tutumunu, gösterdiği çabaları bir zayıflık olarak değerlendirdiler. Oradan yararlanarak zulümlerini daha fazla artırabileceklerini sandılar. O kurtarıcı gerçeklik üzerinde hesap yapmaya, oyun oynamaya, ona dayanarak kendi zulüm sistemlerini daha fazla geliştirmenin yol yöntemlerini arayıp bulmaya çalıştılar. Çıkmazdan kendilerini kurtarma sürecine girmediler, tersine daha fazla batağa saplanmak, zulüm makinalarını daha fazla inceltmek, derinleştirmek ve dolayısıyla zulmü daha çok artırarak kendilerini yaşatabileceklerini sandılar.

Gerçekten de TC sistemi, AKP gerçekliği bunu ifade ediyor. Kendini kurnaz, Önderlik gerçeğimizi, Kürt halkının duruşunu, Özgürlük Hareketimizi ise oyuna getirilebilecek düzeyde sandılar. Yanıldıkları ortadadır. Bu konuda da Önderlik, Parti ve halk duruşumuz rahattır. Bir insani hareket olarak zalimler karşısında bile nasıl davranılması gerektiği konusunda en zengin bir davranışı göstermenin rahatlığı içerisindedirler. Kendisini değiştirmek, düzeltmek isteyenler için her türlü fırsatı, imkanı hem de en ağır zulme karşın sunmuşlardır. Fakat buna girmeyen zalimlerin kendileri oldu. Şimdi kendi tercihlerinde ve yaptıklarında boğuluyorlar. Dolayısıyla, hiç kimseye söyleyebilecekleri bir şeyleri yoktur. Bu çöküşte Önder Apo ve hareketimizin sorumluluğu yoktur. Böyle olmaması için o kadar çaba harcandı fakat bunu kendileri tercih ettiler. O halde kendi tercihleri içinde boğulacaklar, yok olacaklar. Bunun başka türlü sonuçlanması mümkün değildir.

Evet, insan düşünen bir varlıktır. Düşünce, doğruları bulmaya vesile olduğu gibi yanılgıya da açık bir olaydır. Dolayısıyla insanlar yanılabilir. Bütün yanılgı payına rağmen bir insanlık gerçeği de vardır. Buradan doğan bütün zulme, baskıya, teröre, katliama rağmen, gerçekten bir insanlık duruşu, insanlık gerçeği de vardır. Bu kötülüklerle birlikte büyük güzellikleri, erdemi içeren bir duruş söz konusudur. Bu da tartışmasız bir gerçekliktir. Bu bakımdan insanlık en olumsuz ortamlarda, zorluklar altında da doğru yolu bulmak, özgür yaşamı yaratma iradesini gösterebiliyor.

Nitekim şimdi de içine girilen süreç böyle bir süreç oluyor. Kürdistan'da gelişen Özgürlük Mücadelesi insanlığı yeniden bir çıkışa çağırıyor. Kötülüklerden, küfürden, haramdan uzaklaşan; doğruya, toplumsallığa, paylaşıma, dayanışmaya ulaşan bir yürüyüşü gerçekleştiriyor. Gerçekten de cehaletten, kötülüklerden; doğruluğa, güzelliğe, iyiliğe çıkış yaptırtıyor. Tarih içerisindeki yürüyüşün bir benzeri şimdi burada oluyor. Bu temelde insanlık doğruları bulacaktır. Bu, acılarla da olsa, kayıplarla da olsa, ağır bedeller de ödese, doğruyu bulacak bir güce sahiptir. Hem özgür birey olarak hem de toplumsal bir gerçeklik olarak böyle bir karakteri vardır. İnsanlığın başka çaresi de yoktur. Var olabilmesi, yaşayabilmesi, bir tür olarak ayakta kalabilmesi, böyle çıkışlar yapabilmesine bağlıdır. Tarih bize bunu öğretiyor. İnsanlık yürüyüşü böyle olmuştur. Bugün de yaşadıklarımız tarihle uyumludur. İnsanlığın, çok zor ve tehlikeli bir ortamda da olsa çıkış yapma gücüne sahip olduğunu bize bir kere daha gösteriyor.

Önder Apo böyle bir çıkışın ruhu, duygusu, düşüncesi, davranışı oluyor; öncülüğünü ve önderliğini yapıyor. Böyle bir çıkışı bütün insanlığa gösteriyor. Bunu önleyebilmek için şimdiye kadar sömürgeci, soykırımcı zihniyet ve siyasetin yaptığı bütün saldırıları boşa çıkartarak en uzun süreli bir Önderliksel yürüyüşü gerçekleştirmiş bulunuyor. Bu artık bir somut gerçekliktir. Bunu kimse yok sayamaz, ortadan kaldıramaz, değiştiremez. Dolayısıyla tarihin bu kesitinde insanlığa yön veren bir gerçeklik olmayı sağlamış durumdadır.

Küresel kapitalist sistem Kürt toplumsallığını yok etmek isteyen bir sistemdir

Devletlerarası Komplo saldırısının, Birinci Dünya Savaşı içerisinde ortaya çıkartılan Kürdistan'ı bölme, Kürt toplumunu yok sayma ve yok etme zihniyet ve siyasetinin en son planlı ve örgütlü saldırısı olduğunu biliyoruz. Buna, 'inkar ve imha sistemi', 'sömürgeci ve soykırımcı sistem' de diyoruz. 5 bin yıllık iktidarcı-devletçi sistem, Kürt toplumsallığını yok etmek, özgür Kürt varlığını ortadan kaldırmak için tarih içerisinde sayısız işgal ve istila saldırısı geliştirdi. Zulüm ve katliam uyguladı. Bunu hem Kürtlere karşı hem de başka özgür topluluklara karşı yaptı. Bütün bunlar tarihsel olarak bilinen bir gerçektir.

Ancak bugün "Kürt Sorunu" olarak tanımladığımız, anlamaya çalıştığımız sorunun, Birinci Dünya Savaşı içinde ve sonrasında çeşitli çıkar ilişkileri, tartışmaları, pazarlıkları sonucunda ortaya çıkartılan bir zihniyet ve siyaset olduğunu biliyoruz. Bunu "Soykırımcılık" olarak tanımlıyoruz. Bu zihniyetin oluşumunda kuşkusuz kapitalist-emperyalist güçlerin payı oldu. Onlar arasındaki çıkar mücadelesi, Ortadoğu'yu egemenlik altında tutan Osmanlı merkezi sistemi içerisinde odaklandı ve orada bu faşist soykırımcı zihniyet oluşturuldu.

İttihat ve Terakki Cemiyeti adıyla iktidar yapılan gücün, Birinci Dünya Savaşı içerisinde ulaştığı sonucun bu olduğunu da biliyoruz. Buradan Türk milliyetçiliği diye bir düşünce oluşturuldu. Bu da devlet ulus çizgisinde onlarca dilin, kültürün, ulusal varlığın yok edilerek devlet zoruyla yeni bir büyük ulus yaratılması zihniyeti ve siyaseti olarak ortaya çıktı. Ermeni Soykırımı, Rum katliamları, Asuri-Süryani Soykırımı, Kürt Soykırımı bu biçimde gündeme geldi. Halklar karşısında soykırım olarak hayat bulurken, daha çok küçülmüş, azalmış dil ve kültürlerin tümüyle asimile edilerek, devlet uyrukluğunda, devlet vatandaşlığında yeni bir millet yaratılmaya çalışıldı. Aslında tarihsel olarak var olan Türklük de, bu biçimde bir soykırımdan geçirildi. Türkmen geleneği, Türkmen toplumsallığı da asimile edilerek, soykırımdan geçirilerek her şeyini devletin yarattığı, devlete bağlı bir Türk milleti, Türk milliyetçiliğini ortaya çıkardı.

"Kürt Sorunu" böyle bir sistemin yarattığı sorundur. Burada esas olan ulus devlet milliyetçiliğidir. Bu en bariz biçimde kendini Türk milliyetçiliğinde ortaya koyuyor ama Ortadoğu'ya yöneltilen, ihraç edilen ulus devlet milliyetçiliğinin hepsi aynısını ifade etti. Fars milliyetçiliği de, Arap milliyetçiliği de, hatta bazı dönemlerde geliştirmek istedikleri Kürt milliyetçiliğine de o özü vermeye çalıştılar. Esas hastalıklı durum buradadır. Toplumsallığın çeşitli kabile, aşiret, aile, yöre, dil ve kültürlerde olan bir toplumsallığı yeniden ulusal toplumsallık içerisinde eritme yerine; Türk milliyetçiliği, devlet egemenliğine dayanarak bütün bunları tek bir dil ve kültürel potada eritip ortaya yeni bir millet çıkartmayı öngören bir zihniyet ve siyaset oldu.

Soykırımcılık, faşist ve ırkçı bir zihniyet yapılanması bu temelde Türkiye'de açığa çıkartıldı. İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin yönetimi bunun zemini oldu. Fakat bunu sadece Osmanlı sistemi ortaya çıkarmadı, aslında dünyada iktidarcı ve devletçi sistemin son modernitesi olan kapitalist modernitenin kendi iç çelişki ve çatışmaları ortaya çıkardı. Kapitalist modernite, Ortadoğu'da egemenlik kurup, küresel hegemon bir güç haline gelişini, böyle bir Türk ulus devlet milliyetçiliğinin ortaya çıkartılmasıyla sağlandı. Yine bölgede kapitalizmin küresel hegemonik bir sistem haline gelmesi Kürt'ün inkar ve imhasına dayandı. Dolayısıyla öyle sadece Türkiye'ye, Ortadoğu'ya özgü bir durum da değildir. Küresel bir sistemdir. Bu sistem, söz konusu zihniyet ve siyaseti ortaya çıkardı ve Ortadoğu'ya da bunu dayattı.

Yüzyıldır bu zihniyet ve siyaset hüküm sürüyor. Sayısız katliam yaptılar, halkları tehcir ettiler. Demografik değişiklikler yaparak, asimilasyonu her boyutta uyguladılar. Türkiye Cumhuriyeti devleti olarak şekillendirilen bu yapıyı Ortadoğu'da birçok güç, devlet örnek aldı. İran devleti, Şahlık ve arkasından İslam devrimi bunu örnek almaya çalıştı. Arabistan'da geliştirilen devletçikler bunu örnek almaya çalıştılar.

İngiltere ve daha sonra ABD öncülüğündeki küresel kapitalist sistem bunun arkasında oldu. Aslında, "Ona karşı mücadele ediyorum" diyen güçler de arkasında oldu. Örneğin, Ekim Devrimi'nin yarattığı sistem de bir yerde buna dayandı ve arkasında oldu. Dolayısıyla bu soykırım zihniyet ve siyasetine karşı çıkacağına, onun destekleyen ve arkasında olan bir yapı kazandı. Reel sosyalizmin en büyük iç çelişkisi, zayıflığı bu noktadaydı. Sosyalist ilkelerden uzaklaşarak, devletçi hegemonyaya dönüşmesi de buradan kaynaklandı. Aslında reel sosyalizmi çöküşe de, bu durum götürdü. Bunların

hepsi tarihsel olarak 20. yüzyılda yaşadığımız gerçeklikler oluyor.

Devletlerarası Komplo böyle bir sistemin en son planlı, örgütlü, saldırısı oluyor. Bu sistem, öncesinden de saldırdı. Kürt'ü yok sayan, yok etmek isteyen bir sistemdi. Başka yerlerde de söz konusu ulus devletler benzer soykırımcı zihniyet ve siyaset uyguladılar. Kürdistan'da ise Kürt varlığı ve özgürlüğü adına ortaya ne çıktıysa bu zihniyet ve siyaset saldırdı. Katliamlar yaptı, idam sehpaları kurdu, Bakur'da, Rojhilat'ta, Başûr'da ağır katliamlar yaptı. Tehcirler yaptı, toplumu sürdü, demografyayı değiştirdi. Değişik alanlardan insanları getirerek Kürdistan'a yerleştirmeye çalıştı, dahası asimilasyonu en ileri düzeyde uyguladı. Kürt varlığını, dil, kültür, tarih olarak yasaklayıp Kürt toplumunu Türkleştirmeyi esas alan çok yönlü bir saldırı yürüttü. Planlı örgütlü bir saldırı oldu.

Komplo, Washington'da planlandı

20. yüzyılın son çeyreğinde Önder Apo'nun çıkışı, PKK'nin kuruluşu ve 15 Ağustos Gerilla Atılımı'nın gerçekleştirilmesi önemli gelişmeleri de beraberinde getirdi. Bakur'da yaratılan gelişmelerin Kürdistan'ın diğer parçalarını da etkisi altına almaya başladığı bir süreçte, faşist zihniyet ve siyaset ciddi bir yıkılma tehlikesiyle yüz yüze gelebileceğini gördü. İşte o zaman, Devletlerarası Komplo dediğimiz saldırı ortaya çıkartıldı.

Amacı; Kürt varlığını ve özgürlüğünü öngören gelişmeleri yok etmek, ortadan kaldırmaktı. Duygu, düşünce, örgüt, eylem olarak bütün bunları geliştiren gerçeklik Önder Apo gerçekliğiydi. Dolayısıyla Önder Apo'yu imha etmeyi hedefledi. Önder Apo'nun düşüncesinin örgüte ve eyleme dönüştüğü alan PKK'ydi. PKK'yi tasfiye etmek istedi. Devletlerarası Komplo dediğimiz saldırının amacı aslında Kürt Soykırımı'nı tamamlamaktı, sonuca götürmekti. Bu da Kürt'ü inkar ve imha sisteminin yeni bir saldırısı olma özelliğini taşıyordu.

Bu noktada amaçlarına ulaşmaya çalışan güçleri ve o güçlerin gelişim şeklini biliyor ve anlıyoruz. Amaçlarının Kürt Soykırımı'nı tamamlamak olduğu ortadadır. Onun için de Kürt varlığını ve özgürlüğünü geliştiren, Kürt halkını yeniden eğitip birleştiren, yeni bir yaşama çeken parti öncülüğünün, gerillanın ezilmesi, yok edilmesi gerekiyordu. PKK'nin tasfiyesi gerekiyordu. PKK'yi tasfiye etmek için de uzun süre, 1985'ten itibaren Parti ve gerillaya karşı çok yoğun saldırılar yaptılar. Bunu Bakurê Kurdistan'da yaptılar, Ortadoğu genelinde yaptılar, küresel düzeyde yaptılar. Başarılı olamadılar. Ne kadar saldırıp katliam yaptılarsa gerillayı ezemediler. PKK'yi tasfiye edemediler. Önder Apo'nun varlığının her şeyi yeniden yaratmaya muktedir olduğunu gördükten sonra saldırının bütün oklarını Önder Apo'ya yönelttiler. PKK'yi tasfiye etmek için Önder Apo'nun imhasını gerekli gördüler.

Bunun sonucunda Devletlerarası Komplo'yla Önder Apo'nun imhasına dayanarak PKK'yi tasfiye etmeyi, PKK'nin tasfiyesine dayanarak da Kürt Soykırımı'nı tamamlamayı hedefleyen bir stratejik planlama dahilinde saldırıya geçtiler. Kuşkusuz bunu yapan, Kürt'ü inkar ve imha etmek isteyen zihniyet ve siyasetini ortaya çıkartan, Kürdistan'ı bölen, Kürt Soykırımı'nı öngören güçlerdi. Küresel kapitalist modernite sistemiydi. Sistem adına ona öncülük edenler bu kararı aldılar, planlamayı geliştirdiler, pratiğini uyguladılar. ABD, İngiltere, İsrail öncülüğü çok barizdir. Komplo, Washington'da planlandı. Bill Clinton yönetimi tarafından uygulamaya konuldu. Artık bunlar belgelerle açık ve sabittir.

Bu öncülük, ulus devlet sistemi içerisinde herkesi kullandı. Hafız Esad yönetimini ağır baskı altına aldılar, TC'yi bir saldırı gücü olarak ona karşı kullandılar. Mısır'ı, Hüsnü Mübarek yönetimini Hafız Esad'ı ikna etmede kullandılar. İran'ı sürekli bir tehdit olarak ayakta tuttular. Sonuçta, 9 Ekim 1998 Komplosu'nu ortaya çıkardılar. Yunanistan'ı sözde dost, davetkar hale getirerek bir planı uygulamaya koydular. Sömürgeci soykırımcı sistem ihtiyaç duyduğu herkesi kendi konumuna göre bu komploda kullandı. Herkesin bir rolü oldu. ABD Dışişleri Bakanlığı doğrudan bu saldırıyı koordine etti. Kimisini baskı, tehdit olarak kullandı; kimisini ikna edici güç olarak kullandı. Kimisini davetkar dost olarak kullandı; kimisine karar aldırttı. 17 Eylül 1998 Washington Anlaşması gibi, Barzani ve Talabani'ye de komplonun düğmesine bastırdılar. Kürt işbirlikçiliğini de en açık bir biçimde bu saldırı kullandı.

Kürt toplumunda, PKK içindeki zayıflıklara dayandı. Önder Apo buna, "Yetersiz yoldaşlığa dayanarak gerçekleşti" dedi. Yeterince örgüt olamama, gerillacılığı güçlü bir biçimde geliştirememe, ortaya çıkan fırsat ve imkanları zamanında büyük devrimci zaferler temelinde kullanamama, böyle bir saldırıya zemin sundu.

Gerçekten de Yunanistan kötü kullanıldı. İçindeki çeşitli kesimleriyle birlikte devlet yönetimi de kullanıldı. Sözde ne olabilirdi ki! Bunu baştan değerlendirmeliydik" dedi. Rusya yönetimi, para karşılığında bu komplonun en tehlikeli pratik uygulayıcısı oldu. Türkiye'den 'Mavi Akım Projesini' aldılar. Açık maddi para karşılığında satıldılar. Maddi pazarlıkla siyaseti yürütmeye kalktılar.

Almanya, Fransa gibi güçler, Kürt sorununun çözümünde inisiyatif almaktan korkarak Önder Apo'nun kendilerine sunduğu Demokratik Çözüm Projesi'ni reddederek komploya dahil oldular. Halbuki Kürt sorununu ortaya çıkaranlar kendileriydi. Kürt sorunu Birinci Dünya Savaşı içerisinde ortaya çıktı. Bu savaş aslında bir Almanya-İngiltere savaşıydı. Dünyaya Almanya'nın mı, İngiltere'nin mi hakim olacağı savaşıydı. Sonuçta İngiltere hakim oldu ama Kürt sorununun ortaya çıkartılmasında, söz konusu hastalıklı Türk milliyetçiliğinin zihniyet ve siyaset bakımından geliştirilmesinde, Alman milliyetçiliğinin önemli bir rolü oldu. Bunlar aslında böyle bir faşist zihniyet ve siyasetin geliştirilmesinden sorumluydular.

Fransa, İngiltere'nin en yakın dostuydu. Ortadoğu'daki sistemi İngiltere, Fransa birlikte çizdiler; hem de haritayı cetvelle oluşturarak yaptılar. Buna rağmen Kürt sorunun çözümünde rol üstlenmediler. Sistemde, ABD'ye karşı rol üstlenecek bir inisiyatif gösteremediler. Demokrasilerinin altında yatan gerçekliğin ise maddi olarak kendilerini güçlendirme olduğu ortaya çıktı. Lenin buna, "Ticaret özgürlüğü adı altında dünyayı soyup soğana çevirdiler" dedi. Bunu Avrupa kapitalizmi yaptı. Öyle ki, bunu hakları, demokrasi sözlerinin, söylemlerinin birer boş laf olduğu, aslında kendilerinin maddi dünyalarını güçlendirmek için yürüttükleri sömürünün üstünü örten bir asma yaprağı olarak rol oynadığını ortaya koydu.

Sonuç olarak; 15 Şubat Komplosu'nu ortaya çıkardı. Önder Apo'nun imhayı önlemesinin ardından, Tayyip Erdoğan yönetimini görevlendirdiler. İslam ümmetçiliğini, kardeşliğini öne sürerek, Kürt toplumunu etkileyerek, Önder Apo'yu halk tabanından yoksun kılmak istediler. Böylelikle bugün dünyanın başına bela olan Erdoğan rejimini ortaya çıkardılar. O da başarılı olamayınca topyekun özel savaş saldırganlığı 2005 Ağustos'undan itibaren yeniden gündeme kondu.

12-13 yıldır bu temelde, çok çeşitli biçimlerde saldırı yürütülüyor. Topyekun özel savaş saldırısı altında PKK yok edilmek, tasfiye edilmek isteniyor. Bu temelde bir saldırı yürütülüyor. Bu topyekun özel savaşın da çok boyutlu olduğunu, kaba baskı, terör, katliam, saldırıları yanında en ince saldırı biçimlerini, ekonomik olarak satın almayı, asimilasyonu, psikolojik savaşı çok etkili bir biçimde kullandığını biliyoruz. Her türlü siyasi çözüm oyunlarından ezip yok etme, kök kazıma saldırılarına kadar hepsini Tayyip Erdoğan yönetimi geçtiğimiz 13 yıl içerisinde uygulamaya koydu. Başta güya buna karşıydı fakat giderek sistemle uzlaştı. Onu da satın aldılar, kazandılar, rol biçtiler. Nasıl Demirel'e 1990'lı yıllarda rol oynattılarsa şimdi Tayyip Erdoğan kişiliğine aynı lüyor. Devletlerarası Komplo'ya karşı mücadele, bu faşist diktatörlüğün zihniyet ve siyasetine karşı mücadele oluyor. Öyle ki, artık gerçekten de Kürt varlığı ve özgürlüğüyle Türk faşist soykırımcı diktatörlük her bakımdan karşı karşıya gelmiş bulunuyor. Ya biri ya diğeri var olacak, öbürü olmayacaktır. Bu kesindir. Böyle bir varlık-yokluk mücadelesi en üst düzeyde, en keskin bir biçimde günümüzde Ortadoğu'nun her tarafında yaşanıyor. Sadece Türkiye sınırları içerisinde, Bakurê Kurdistan'da değil, tüm Kürdistan'da, Başûr'da, Rojava'da, Rojhilat'ta, bütün Ortadoğu'da hatta tüm dünyada yaşanıyor.

Aslında Üçüncü Dünya Savaşı bir yerde faşist sömürgeci-soykırımcı TC diktatörlüğü ile Kürt varlık ve özgürlük mücadelesi arasındaki bir savaşa indirgenmiş, kilitlenmiş bulunuyor. Evet, küresel sermaye güçleriyle ulus devlet statükoculuğu arasında bir mücadele var. Mezhep çelişki ve çatışmaları var. Ortadoğu'da yaşanan Üçüncü Dünya Savaşı içerisinde birçok çelişki ve çatışma rol oynuyor. Dünya savaşını esas olarak ortaya çıkartan çelişki; küresel sistemle bölgenin ulus devlet statükoculuğu arasındaki mücadeledir. Bütün bunları fiili olarak yönlendiren, etkileyen, birincil plana geçen ise faşist sömürgeci-soykırımcı TC diktatörlüğü ile Kürdistan Özgürlük Mücadelesi arasındaki çatışma oluyor. İdeolojik, politik olarak da böyledir. Günümüzde askeri olarak da böyledir. En son Kobanê Direnişi, DAİŞ faşizmine karşı Rojava ve Başûrê Kurdistan'daki mücadele

Ortadoğu'da yaşanan Üçüncü Dünya Savaşı içerisinde birçok çelişki ve çatışma rol oynuyor. Dünya savaşını esas olarak ortaya çıkartan çelişki; küresel sistemle bölgenin ulus devlet statükoculuğu arasındaki mücadeledir. Bütün bunları fiili olarak yönlendiren, etkileyen, birincil plana geçen ise faşist sömürgeci-soykırımcı TC diktatörlüğü ile Kürdistan Özgürlük Mücadelesi arasındaki çatışma oluyor. İdeolojik, politik olarak da böyledir. Günümüzde askeri olarak da böyledir. En son Kobanê Direnişi, DAİŞ faşizmine karşı Rojava ve Başûrê Kurdistan'daki mücadele bunu bir düzeyde ortaya çıkartmıştı.

dost görünüp ama arkadan kuyu kazan oldu. Amerika bunu özellikle yaptı. NATO'nun güneydoğu kanadını sözde güçlendirecekti. Önder Apo'ya yönelik saldırıyı Yunanistan üzerinden yaparak Türk-Yunan çelişkisini çözüme götürecek, NATO'yu sağlamlaştıracaktı.

Rusya kötü kullanıldı; Boris Yeltsin yönetimi, reel sosyalizmi yerle bir eden yönetimdi. Önder Apo, "Kendi sistemini koruyamayanların bize verebilecekleri yaparken işlediği suçları görüp onları giderme sorumluluğunu bile gösteremeyen bir sistem olarak karşımıza çıktı.

Önder Apo, Avrupa'ya giderken Kürt sorunun demokratik çözümü için bir çözüm fırsat sunarken, bir anlamda tarihsel olarak işledikleri suçları düzeltmeleri için onlara fırsat vermeyi de öngörüyordu. Fakat o sistem bu sorumluluğu gösteremedi. Gücü, inisiyatifi, iddiayı gösteremedi. Her türlü insan biçimde rol oynatıyorlar. Önünü açtılar, imkan, fırsat sundular. Gördüler ki gerçekten de diktatörlüğü açık, çok egoist bir kişiliktir. Çok bencil, kendisi için her şeyi yapmaya açık biridir. Böyle bir kişiliğe devlet imkanlarını sunarak, İttihat ve Terakki'yle başlayan faşist zihniyet ve siyaseti Erdoğan-Bahçeli diktatörlüğünde zirveye çıkardılar.

Bugün Devletlerarası Komplo böyle bir faşist diktatörlük tarafından yürütü- bunu bir düzeyde ortaya çıkartmıştı.

Şimdi Efrîn Direnişi'nde bunu çok daha somut ve net olarak görüyoruz. DAİŞ faşizmi ile Kürdistan Özgürlük Hareketi arasındaki mücadele biraz dolaylı olarak bu gerçekliği ortaya çıkartıyordu. Şimdi Efrîn savaşı bütün aracıları ortadan kaldırarak esas güçleri karşı karşıya getirmiş durumdadır.

■■■

Serkeftina Efrînê wê azadiya gelê me û Rêber Apo misoger bike

Xalîde Engîzek

Gelên bindest, tevgerên rizgarî û yên şoreşger, ên çepgir hemû bêhêvî bûn û di nava sîstema modernîteya kapîtalîst de heliyan. Lê têkoşîn û berxwedana gelan li Rojava û Bakurê Sûriyê xwe sipartin ezmûna Tevgera Apoyî ya 40 salî û ew hêvî careke din zindî kir û cara yekemîn li derdora Berxwedana Kobanê tevahî gelên cîhanê kom bûn û deng û hêza xwe kirin yek û rabûn ser piyan. Îro jî, li dora Efrînê gelê Kurdistanê û Cîhanê rabûne ser piyan û dengê xwe bilind dikin. Serkeftina Berxwedana Efrînê jî wê dagirkeriya li ser Kurdistanê bişkîne û azadiya gelê me û Serokê me misoger bike.

Hêja di salên 80'an de gelê Efrînê Tevgera Azadiya Kurdistanê ango Tevgera Apoyî naskiriye û bi welatpareziyeke bê hempa, bi têgihîştineke bîrdozî û xwerêxistinkirineke li gorî serdemê re bûye yek û jiyana xwe li gorî berxwedanê ava kiriye. Di wan salan de bi keç û xortên xwe ên giranbiha ên mîna Seydo, Rifet, Rûken, Fîdan, Cahîde, Êrîwan û Ezîmeyan îro jî bi Silava, Avesta û Arînan pêşengên xwe derxistine û beşdarî nava refên gerîla kirine. Dîsa ciwan, pîr û kal mil dane hev û beşdarî têkoşînê bûne. Ev zanebûna welatparêzî û têgihêştina bîrdoziyê ya li ser xeta bîrdozî û felsefeya Rêber Apo ye ku ji gelê me yê Efrînê re riya dudilî û gumanan nehiştiye. Vî gelî ji wê demê ve, azadiya xwe di sosyalîzma demokratîk û xeta rizgariya netewî de dît û valatî di jiyana xwe ya siyasî de nehişt ku ti fikrên din di nava wan de xwe rêxistin bikin.

Ji aliyê jiyana civakî ve jî hîn ji berê de gelê li Efrînê ji silsila çiyayên Emenûsan hatine û li ser vê axa bi bereket bi cih bûne û xwe sipartine xwedîkirina sewalan û çandiniyê. Hem axa wê pir bi bereket e, hewaya wê li gorî çandiniyê ye, çiyayên wê hem asê ne, hem jî bi dar û gulên cihêreng, bi çem, rûbar û kaniyên xwe mîna parçeyekî bihûştê ye, darên wê yên zeytûnan bi bedewî û dewlemendiya xwe di rih û hestên mirovên wê axê de bedewî, heskirin, parvekirin û xweşbînî daye avakirin. Ji bo wê bi gelên Ermenî, Ereb û Çerkez re wekî xwişk û bira jiyane. Ji perestgehên xwe yên weke Kela Semanê, Perestgeha Endarê ku tê gotin ya xwedawend Star e ku weke Kela Nebî Horî jî tê zanîn diyar e ka Efrîn çiqas kevnare û berdewamiya çanda xwedawenda ye. Jixwe ewqas ne teseduf e jinên azad, berxwedêr û wêrek ewqas ji vî warî derdikevin û mohra xwe li Berxwedana Serdemê didin. Di demeke ku şer li Kobanê giran bû û her kesî digot "Wê Kobanê bikevê" de, Arîn a berdewama xwedawend Star û Zîlana Dêrsimê ye, bedena xwe kir bombe û xwe bi dijmin de teqand û di tevahiya cîhanê de bû sembola jinên azadîxwez û cîhan tev li dora berxwedana Kobanê bûn yek. Di encamê de Kobanê rizgar bû. Dîsa di dema ku dewleta Tirk a hêza duyem e di NATO de bi çeteyên xwe ve bi hişmetikî bi ser Efrînê de çû û bawer dikir wê derbasî xaka Efrînê bibe, hevala Avesta bi bedena xwe çû ser tangên dewleta faşîst a Tirkiyê û xwe pê de teqand tirsek xist dilê faşîzmê de. Dîsa Silava di berxwedana şerê Şêrewa de bû şehîda yekemîn ya YPJ'ê. Ji jinên Rojavayî yên şehîd a yekemîn jî hevala Rûken e ku di sala 1989'an de li Bêşebabê şehîd bûye. Ji vê jî em dizanin çanda xwedawend Star bi felsefeya Rêber Apo ya azadiyê xwe gurç û pêç kirî û mîna aşiqên jiyana azad têkoşîn û berxwedana xwe li hemberî zulmê û dagirkeriyê didomînin. Çawa xwedawend Star, ME'yên xwe ji xwedayê Qûrnaz Enkî re nehiştin, jinên ku îro di şopa wê de ne jî azadiya xwe ji sîstema desthilatdariya mêr re nahêlin. Hem weke gel, hem jî weke jin li ser vê axê ku ji kok û çanda xwe ya ji xwedawendan girtine qut nebûne û bi felsefeya jiyana azad ve xwe bi rêxistin kirine. Li hemberî hemû zordarî û êrîşan zanebûna xweparastinê di wan de pêşket û xwe dispêrin vê felsefê û li ber xwe didin. Gotinek bi nav û deng heye dibêje; "Ger gelekê bixwaze rojekê azad jiyan bike île wê rojekê qeder berê xwe bidê wan." Niha gelê me jiyana azad dixwaze û ji bo jiyana azad, di bihayê canê xwe de. Lewma jî wê di dawiya dawî de bi ser bikeve. Em bala xwe bidinê, dema êrîşên li ser Efrînê dest pê kir, gel yek dirugme derxist pêş: Berxwedan jiyan e! Ev gotina hevrê Mazlûm Doğan e ku li hemberî faşîzma Tirkiyê di Zîndana Amedê de bilind kiribu. Îro li Efrînê zarokên ku di sala 1982'an de hatine dinê û navê wan kirine Mazlûm şer dikin û di eniyên pêş de ne. Ciwanên vî nifşî, hemû navên wan Xeyrî ne, Kemal, Ocalan, Rûken, Ezîme û Fîdan in. Ango berdewamiya çanda berxwedanê ne. Bêguman gelê Efrînê îlham û hêza xwe ji berxwedana Zîndanê ya bi Kemal û Mazlûman dest pê kirî û îro di kesayeta Rêber Apo de didomê digire. Dîsa gelê Efrînê hêza xwe, ji berxwedaniya Kobanê, ya Surê, Nisêbîn û Cizîra Botan digirê. Di aliyê rihî, zanebûn û xwerêxistinkirinê de jî, îro gelê Efrînê gihaye wê zanabûnê ku heke xwe li gorî şer û berxwedanê rêxistin neke, şansê wî yê jiyanê di nava van lewîhathanên cîhanî de nîne. Dibe ku hêza gelekî di aliyê madî û çekan de, bi qasî ya hêzên dagirker tine ye, lê belê dema ku gelek jiyana xwe li gorî şer rêxistin bike û li gorî wê hêza xwe amede bike û li ber xwe bide, ti hêz nikare li pêşiya hêza wî gelî bisekinê. Gelê me yê Efrînê jî guh da rexneyên Rêber Apo ku got "Li şûna hûn atolyeyên cilan çêdikin, atolyeyên çekan çêkin." Dîsa got "Hejmara hêza xwe ya parastinê bigihînin sed hezarî, ji ber ku şerekî mezin li pêşiya we ye." Ji bo wê gelê Efrînê guh da rexne û perspektîfên Rêber Apo û xwe amede kir. Jixwe ezmûna Kobanê jî hebû, gelê me fêm kiribû ku çawa Kobanê di şerikî giran re derbas bû, wê Efrîn jî wiha bikeve şer. Li gorî wê jiyana xwe li gorî şer rêxistin kirin. Waye em encamên wê dibînin, di roja 28'an de jî hîn yek mirov ji xaka xwe koçber nebûye û her tim peyama "Em ji erdê xwe dernakevin" didin û bi hemû hêza xwe di eniyên berxwedanê de cî digirin.

Berxwedana xeta sêyemîn

Ev şerê hegemonyayê, li ser asta herêmê û cîhanê ye. Hêzên ku niha vî şerî dimeşînin jî hêzên hegemonîk ên cîhanî û herêmî ne. Piştî pêvajoya Şerê Sar û hilweşîna Sovyetê, êdî sîstema du kampî ji holê rabû û Dewletên Yekbûyî yên Emerîkayê (DYE) xwest bi sîstema global bibe împaratora cîhanê. Bi hêzên hegemonîk ên cîhanî re li hevdu kir û ji bo hegemonyaya xwe li tevahiya cîhanê ava bike, dest li hemû aliyên cîhanê werda. Ya herî zehmet ji bo wan Rojhilata Navîn bû ku bikari be li ser wê hegemonyaya xwe ava bike. Li gorî wê Projeya Rojhilata Navîn a Mezin çêkir û bi vê projeyê destwerdana herêma Rojhilata Navîn pêk anî. Di bin vê destwerdanê de ji nû ve dîzaynkirina Rojhilata Navîn heye. Ji bo wê nakokiyên di Rojhilata Navîn de hene yên weke nakokiyên etnîkî, mezhebî û yên cinsî kûr dike, gelan berî hev dide û ji bo xwe zemînê destwerdanê ava dike û ev pêk jî anî. Armanca wan ew e ku herêmên enerjî ango wizeyê bi taybet pêtrol û avê bixe bin kontrola xwe, li wan herêman sîstemên sîxur ên girêdayî xwe ava bike û bi vî rengî dewlet netewên ku piştî Şerê Cîhanê yê Duyemîn hatine avakirin û weke dewletên mezin in, di Rojhilata Navîn de wan parçe bike, dewletokên piçûk çêbike û wan weke sîxur bi xwe ve girê bide. Ji ber êdî ew dewlet netewên berê hatine avakirin êdî bihêz bûne û mîna zarokên şûm ên li bavê xwe guhdar nakin, sîstemên xwe bi xwe avakirine û statukoperest in û êdî dixwazin bi xwe jî bibin dewletên hegemonîk. Bi taybet jî Îran û Tirkiyê, de guhertin çêbikin. Xala din ya girîng jî ew e ku pergala modernîteya kapîtalîst a cîhanî îro di nava qeyraneke mezin de ye. Ev wek ew îddia dikin, krîza aborî nîn e û bidestxistina enerjiya zêde ev krîz wê derbas bibe. Berovajî wê, ev krîz bi temamî ya sîstemê ye. Êdî gel, civak, jin û ciwan di bin banê sîstema modernîteya kapîtalîst a yek tîpî û tê de ekolojî xirabûye, jin kole ye û mirovahî li ber lingan diçê de, naxwazin bijîn. Gel û civak naxwazin di bin banê sîstema dewlet netewê de jî bijîn. Ji bo wê civak li jiyaneke alternetîf digerin. Her çiqasî ji destpêka dîrokê û vir ve, weke çemekî li kêleka sîstema navendî û desthilatdarî ya mêr, civakan etnîsîteyan, mezeheban, jinan, ciwanan, karker, cotkar û gundiyan li ber xwe dabin û heya roja me ya îro nirxên mirovahî û demokrasiyê parastibin jî, nekarîn bi tevahî bidin rûniştandin û bikin sîstemeke ku mirovahî ji rewşa heyî rizgar bikin.

Bihara Gelan

Ji bo wê, gelan berdêlên mezin dane û di dawî de bi trajediyên mezin re rûbirû mane. Bi destwerdana Rojhilata Navîn, Şerê Cîhanê yê Sêyemîn dest pê kiriye. Lê hêzên ku vî şerî bi rêve dibin, ti projeyên wan ên çareseriyê tinene. Gelek derdoran demekê gotin, "Bihara Ereban" lê, Rêber Apo got "Ev Bihara Gelên Rojhilata Navîn e û navenda wê jî Kurdistan e." Ji ber hêzên dagirker ên cîhanî çawa dest werdan herêma Rojhilata Navîn, li pêşiya xwe rêber Apo û Tevgera Azadiyê weke asteng dîtin û pêşî xwestin vê astengê ji holê rakin. Di serî de Rêber Apo bi komployeke navdewletî girtin û radestî Tirkiyeyê kirin û paşê jî dest werdan nava Tevgera Azadiyê û xwestin tasfiye bikin. Armanca wan ew bû ku tevger nikaribe rola xwe ya pêşengiyê, di herêmê de bilîzê. Lê belê Rêber Apo di pêvajoya Komploya Navdewletî de û bi taybet jî di pêvajoya li Îmraliyê de, rastiya sîstema modernîteya kapîtalîst û dewletên statukoperest baş derxist zanebûnê û ji bo ku bikaribê hem komployê vala derxînê û li şûna wê pergaleke alternatîf ava bike, ket nava lêhûrbuneke mezin. Bi parezname û Nexşerêyên ku li Îmralî'yê nivîsî de, pergala Modernîteya Demokratîk weke alternatîf pêşkêş kir û di hêla polîtîk de jî xeta sêyemîn pêşniyar kir. Modernîteya Demokratîk weke şêwazeke jiyana nû, jiyana demokratîk, ekolojîk û azadîxwaziya jinê xêz kir. Bi modêla KCK'ê ku xwe dispêrê kongreyên gel û rêveberiya gelên herêmî, ji bo jiyana civakê di aliyê aborî, çandî, parastin, tenduristî, perwerdehî, civakî û siyasî de bê rêxisitinkirin, ev jiyan bi temamî xwe dispêrê jiyana komunal û nirxên wê yên dîrokî.

Kurd bi zanebûn hewl didin kû bê statu nemînin

Di vê pergalê de, hevjiyana azad li ser hîmê jineolojiyê da rûniştandin û pergala hevserokatiyê xwe dispêre tevlîbûna wekhev û temsîliyeta wekhev. Bedena wê ya siyasî jî xwe dispêrê welatê hevbeş û jiyana hevbeş ya xwişk-xwişk-biratiya gelan. Di demeke ku Rojhilata Navîn li ser navê mezhebgirî û mîlliyetgeriyê gel ketine pêxîra hev… Li ser navê pîrozbûna netewperestî û olperestiyê hevdu tine dikin. Şerên ûcûbe tên meşandin, mirov tên serjêkirin û dilê wan ji bedena wan tê derxistin û bi xavî dixwin. Dîsa di demeke ku zayendperestiya civakî ya ewqas kûr bûye û jin weke amûr tê talankirin û dibêjin "xenîmeta şer e" de, li Kurdistanê bi giştî û bi taybet jî li Rojavayê Kurdistanê, li ser hîmê welatê hevbeş, xwişk-biratiya gelan pergaleke demokratîk hat hûnandin û di vê pergalê de çanda hemû gelan, nirxên dewlemend ên demokrasiyê tên dîtin. Gel hevdu hembêz dikin û jiyana xwe bi hevdu re parve dikin, di vê pergalê de, jin û ciwan bi îrade dibin û pêşengiya înşaya vê pergalê dikin. Di vê pergalê de ekolojî tê parastin û li şûnwaran xwedî tê derketin ku ew weke nirxên dîroka mirovahiyê tên dîtin. Li ser vê fikir û felsefê, li Rojava bi gelên li wir dijîn re dostanî û tifaq hatin pêşxistin. Destpêkê di Xweseriya Demokratîk ya kantonan û niha jî di pergala Federasyona Bakurê Sûriyê de gelê Kurd, Ereb, Asûrî-Suryanî, Tirkmen, Çerkes û Ermenî li ser hîmê xwişk-biratiya gelan û welatê hevbeş de yekîtiya xwe çêkirine û şêwazekî jiyanê yê nû derketî holê. Bi vê sîstema hatî avakirin hemû gel, çand û bawerî xwe di nava ewlehiyê de dibînin û bi kêfxweşî bi hevdu re dijîn. Gel ji jêr ber bi jor ve xwe bi awayê komîn meclîs,

koperetîfên aborî û akademiyên civaka demokratîk bi rêxistin kirine, ew neh rehendên Neteweya Demokratîk jî, di hûndurê komînê de heya asta kanton û herêman, bi awayê komîte û meclîsan xwe bi rêxistin kirine. Têkiliya rehend û meclîsan bi awayê berwarî û tîkane bi hevdu re di nava têkiliyê de ne. Bi temamî pergaleke demokrasiya raste rast e. Pergal wisa hatiye hûnandin ku yek ferdekî civakê derveyî komînan nemaye, hemû di konmînan de, dibin hemwelatiyên federesyona Bakurê Suriyê. Li gorî van rehendan, di civakê de, zanistiya xwe parastinê, zanebûna çanda demokratîk ku li beramberî hevdu xweşbîn bin, zanebûna her miletekî bi zimanê dayîka xwe fêr bibe û di jiyanê de xwe îfade bike, heye. Zanebûna bi tenduristî jiyîn, zanebûna aboriya komunal ya civakî, zanebûna dîplomasiya di navbera civakan de tê pêşxistin. Di wateya rastî de, civakeke politîk û exlaqî pêş dikeve. Ev li aliyekî din ê cîhanê jî pêk were, ji bo mirovahiyê destkeftiyeke mezin e û dibe hêviyek ji bo hemû gelên bindest, kedkar û tevgerên şoreşger.

Her wiha êdî di vî şerê hegemonyayê yê cîhanî de, Kurd bi zanebûn hewl didin kû bê statu nemînin. Jixwe bi vê pergala ku li Rojavayê Kurdistanê û Bakurê Sûriyê hatî avakirin ve, gelan statuyeke siyasî bi dest xistine. Ji ber li ser vê politîka xeta sêyemîn û înşaya jiyana azad li ser hîmê Neteweya Demokratîk, ji bo gelên Rojhilata Navîn û cîhanê bûye hêvî, model û alternatîf. Ev bi temamî xetek politîk ya nû ye, ji bo wê, dibe hêviya gelan. Ji ber ku piştî hilweşîna Sovyetê û bi propagandayên modernîteya kapîtalîst digot "Dema şoreşan û bîrdoziyan derbas bûye, êdî kî qala sosyalîzmê, şoreşan û çepgirî her wiha demokrasiye bike, dogmatîk e, paşketî ye, dema van têgehan derbas bûye." Hemû nirxên mirovahiyê yên weke demokrasî, azadî û wekheviyê bi têgehên biriqandî kirin malê xwe û weke ku ew ji xwe van pêk tînin, pêwîst nake kesek jiyana birûmet bixwaze. Ji ber wê, gelên bindest, tevgerên rizgarî û yên şoreşger, ên çepgir hemû bêhêvî bûn û di nava sîstema modernîteya kapîtalîst de heliyan. Lê têkoşîn û berxwedana gelan li Rojava û Bakurê Sûriyê xwe sipartin ezmûna Tevgera Apoyî ya 40 salî û ew hêvî careke din zindî kir û cara yekemîn li derdora Berxwedana Kobanê tevahî gelên cîhanê kom bûn û deng û hêza xwe kirin yek û rabûn ser piyan. Mîna dema Şerê Cîhanê yê Yekemîn li dijî faşîzmê hemû çepgir û şoreşgerên cîhanê bûn yek û dengê xwe bilind kirin, di dema Berxwedana Kobanê de jî, gelan li ber xwe dan û Roja Cîhanê ya Kobanê di 1'ê Mijdarê de ragihandin. Îro jî, li dora Efrînê gelê Kurdistanê û Cîhanê rabûne ser piyan û dengê xwe bilind dikin. Wê demê, xala em jê encam derbixin ev e, dema gelek bi xwe bawer be, xwe zane bike, pişta xwe bidê hêza xwe ya cewherî, siyaseta xwe û pergala xwe ava bike, li hemberî hemû êrîşên bi ser de werin li ber xwe bide, wê demê wê cîhan tev piştgiriya wan bike. Tenê gelên zana dikarin jiyana xwe li gorî şer ava bikin û li beramberî hemû cureyên teknîk û êrîşên çekên giran û teknîka herî pêşketî li ber xwe bidin. Şerê li Efrînê, berxwedana li Efrînê bi temamî jî Şerê Gelê Şoreşgerî ye.

Mîrateya Egîd û Bêrîtanan

Weke tê zanîn helwest û berxwedana ku îro gelê me li Efrînê raber dike, me nekarî li Kobanê derxînin holê, ji bo wê şervan di Kobanê de bi tenê man. Ev ne sûcê gel bû, amedekarî û rêxistinkirina civakê li gorî şer nehatibû kirin. Ji bo wê li hemberî êrîşa DAÎŞ'ê gelê me nekarî li ber xwe bide. Lê belê îro Berxwedana Efrînê pir cûda ye, ji ber wê, navê wê Berxwedana Serdemê ye. Şêwazikî şer û jiyanê yê nû ye. Ji milekî ve, hêzeke profesyonel a QSD'ê heye ku pêşengiya wê YPG û YPJ'ê dikin, bi taktîk û teknîkên nû li ber xwe dide. Ev hêz di eniyên şer de, destanên qehremaniyê yên di vê serdemê de qet nebûne dinivisînin. Ev hêz bi temamî xwe dispêrê hêza xwe ya cewherî û baweriya xwe ya bi felsefa azadiyê. Çawa Ho Chî Mînh gotî, "Tişteke ji serxwebûn û azadiyê birûmetir tine ye." Çawa ku şehîda mezin Gulnaz Karataş (Bêrîtan) jî gotî, "Ya şer dike azad dibe, ya azad dibe bedew dibe, ya bedew dibe tê heskirin." Îro li Efrînê şervanên azadiyê di zanebûna vê yekê de ne. Ger tu şer nekin, xwe neparêzin azadî û rûmeta wan tineye. Van şervanên dil ji pola, mejî û dilê xwe bi gotinên Rêberê Mezin neqişandine. Weke Rêber Apo dibêje, "Ger hêza me têra hemû cîhanê bike, em êrîşî kesekê/î nakin, lê cîhan tev jî bi ser me de werê em ê li ber xwe bidin. Wan şervanan dilê xwe bi van gotina neqişandine: "Ey milîtan tu zarokê miletekî wisa hatî terorîze kirin ku, her der tê şewitandin, hemû jiyana te hatiye qedexekirin û hatiye wêrankirin. Mafê te yê çand, ziman û jiyanê ji destê te hatiye derxistin. Lê tu bizanibe, ger tu xwe bi çeka partiyê bi çek bikî, tîmeke ji du kesan dikare ji vî milê bajêr de têkevê, di aliyê din de derkeve. Tu yê biçî gundekî, kolanekî wê karê te fetih be, ka em binêrin tu yê çawa dijmin tarûmar bikî, ka em binêrin tu yê bikevî dafikê an tu yê dijmin bixî dafikê û wan tarûmar bikî." Niha şervanên me li Efrînê bi van fikir û bi vî rihî, li ber xwe didin. Ji ber vê qehremanên mîna Rojhatan, Avestayan û Barînan der dikevin. Ew şervan bi zembîla ji ezmanan nehatine xwarê. Ev mîrasa Egîdan, Bêrîvan û Bêrîtanan e. Mîrasa Seydoyan, Rifet, Rûken û Arîn Mîrkanan wer girtine. Wan ev yek baş fêmkirine û fêmkirin azadî ye. Cehalet, nezanî û bêrêxistinî, koletî û tirs e. Jinên YPJ'ê û hemû jinên Kurd û bi taybet jî jinên Efrînê ev yek baş fêmkirine, lewre jî dibêjin, "Em ne milkê kesî ne, em ne namûsa kesîne", ew bi temamî xwediyê îrade û bedena xwe ne. Roja wan çek girtiye destê xwe, baş dizanin ku gengaz e wê şehîd bibin. Dibe ku cenazê wan jî bikeve destê dijmin û bedena wan tazî bikin û teşhîr bikin. Wan dizanî ew fedayî ne ew ê xwe perçe bikin, dibe ku perçeyek ji laşê wan nemîne, ji bo bispêrin axê. Lê ew, vê yekê baş dizanin navê wan, kenê li ser lêva wan, dengê guleya wan û dengê tilîliyên wan wê li ser lêvên her zarokekê/î, her jineke û her ciwanekê/î be, ew ê bibin destan û nifşên nû wê wan bi bîr bînin. Ew jin baş dizanin ger li ber xwe nedin wê mîna jinên Şengalê, Reqa, Minbicê û Mûsilê wê di bazara koleyan de bên kirîn û firotan. Ger jiyana azad û qadên azad yên jiyanê tinebin, jiyan tineye. Ji bo wê, ew jinên leheng li ber xwe didin û bûne hêviya hemû jinên cîhanê.

Bi ezmûna 40 salî şer dikin

Di aliyê taktîk û rih de bi temamî demek nû ye. Berê Kurdan tenê heta mirinê şer dikirin, li ber xwe didan û xwe feda dikirin. Niha feraseta Kurdan hatiye guhertin, berxwedan ne heta azadiyê heta mirinê ye. Di navbera mirin û azadiyê de, pir ferqek mezin heye. Şervanên îro li Efrînê şer dikin, ji ezmûna 40 salî, ji şerê Kobanê û şerê Berxwedana Xweseriyê ders derxistine. Ew êdî şerê kozikan nakin. Ew bi taktîkên nû bi rihê fethê şer dikin. Ji bo wê, di dîroka şerê me de, rûpeleke nû vebûye. Ji cîhanê re ev yek îspat kirin. Ger te biryara berxwedanê bi zanebûn dabe, tu yê li hemberî 'artêşa duyemîn ya NATO' û hemû teknîka wê, bi ser kevî. Di vê wateyê de, bi gel û şervanên walatên din re, tirsa şerê bi dewletan re şikandin. Dîsa îspat kirin ku di vê cîhanê de hevalên însanê lewaz tine ne, tu xurt bî hevalên te wê hebin. Tu li ber xwe bidî, wê wîjdana mirovahiyê bikeve dewrê. Vaye ji mehekê zêdetir e, li Efrînê şervanên me destanên qehremaniyê dinvisînin.

Peyamên gelê Efrînê

Gelê Efrînê… Em ji bo wan çi bêjin kêm dimîne. Ji ber ku her tiştî ew bi xwe dibêjin. Hemû dayîk, bav û zarokên me, tiştên pêwîst bi xwe dibêjin. Dayîkek vê dibêje, "Zarokên me şehîd dibin, dilê me dêşe, lê belê em dikarin bê ewlad bin, lê em bê rûmet û Efrîn nabin." Bavê şehîd Dilpak dibêjê "Ew zarokên me ne, ji bo em azad bijîn xwe feda kirin, divê em di şopa wan de bimeşin" û strana "navê te şehîd şîn dibe, namire dibêjê." Bavek di bin cenazê kurê xwe de dimeşe û dibêje "Em ê şopa wan bidomînin." Zarokên Efrînê dibêjin "va ye balefir li ser me difirin, lêdidin lê Erdogan tu bizanibe em ji te natirsin." Wê demê ev gel her tiştî bi xwe dibêje. Em ji bo wan dikarin vê bêjin; ew gelekî ku bi felsefeya azadiyê xwe zanekirî ye. Ji bo herkesî peyama vî gelî heye. Ji bo me kadroyan peyama wan ev e; "ey milîtanên Rêber Apo, binêrin we hinekî Rêbertî fêmkir, we em hinekî bi rêxistin kirin û hinekî pergala Neteweya Demokratîk ava kir, em ewqasî li ber xwe didin. Lê hûn hîn baş tevli Rêbertiyê bibin, hûn çiqas zêde Rêbertiyê fêm bikin, hûn çiqas jiyana xwe bi pîvanên azadiyê gurçûpêç bikin, hûn ê hîn baştir me bi rêxistin bikin û em ê jî hîn baştir li ber xwe bidin." Ango me dawetî fêmkirin û tevlîbûna Rêbertiyê dikin.

Ji bo Kurdan dibêje, "Ey Kurdino bibin yek, yekîtiya xwe ava bikin, Kongreya Neteweyî li darxin, hêza xwe bikin yek. Pişta xwe nedin tu hêzan, pişta xwe bidin gelê xwe, vaye rewşa Kerkûk û Şengalê li ber çavan e. Hêza xwe ya leşkerî bikin yek, dîplomasiya xwe bikin yek û li her perçeyekî Kurdistanê cûda siyaset û dîplomasiyê nekin, ji bo gotina we yek be, bila dijmin jî we cidî bigire.

Peyama vî gelî ji bo Rojhilata Navîn jî ev e, êdî dema dewlet netewê derbas bûye vê sîstemê îflas kiriye. Modernîteya kapîtalîst jî, ne li gorî nirxên me yên civakî, aborî û çandî ye, werin li ser hîmê Neteweya Demokratîk beşdarî xwerêxistinkirinê bibin. Gelê li Sûriyê, werin Federesyona Bakurê Sûriyê ji bo xwe bikin mînak. Ger em ne bi hevdu re bûna. Me nedikarî em Minbîc, Tepqa, Girê Spî, Reqa û Dêra Zorê ji DAÎŞê paqij bikin. Em di jiyana hevbeş û welatê hev beş de, îsrar bikin.

Peyama vî gelî ji bo hêzên cîhanî jî ev e. Çawa di Lozanê we mafê gelên Kurd, Asûrî Suryanî, Ermenî û Turkmenan înkar kir, we bîryara qirkirinê ji bo wan gelan da, we bi provakasyonan ew gel terorîze kirin û bi dewlet netewê di ser wan de çûn, we ev gel di komkujiyan û qirkirinên fîzikî re derbas kirin, Kurd hîn jî di bin pençên qirkirinê de ne, ji vê politîkaya xwe gav paş de bavêjin. Ger di dîzayna nû ya herêmê de, hûn me nas nekin em ê jî we nas nekin. Heta dawî em ê li ber xwe bidin. Em ê teslîmî politîkayên we yên dagirkeriyê û hegemonyayê nebin. Em ê bi xwe qadên xwe yên jiyana azad ava bikin û li ser birûmet bijîn.

Têkoşîna gelê Efrînê maskeyan dadixîne

Ev peyamên dîrokî ne. Ev ne tenê peyvan tê ziman. Vaye ji mehekê zêdetir e, di bin êrîşên balefirên şer, yên keşfê, tanq, top û obûsan de heya niha ji gelê me kesek ji herêmê koçber nebûye. Ne tenê gelê Efrînê, ew penaberên ku ji herêmên cûda yên Sûriyê hatine Efrînê jî, li ber xwe didin û dernakevin. Ev rihekî mezin e û pir nû ye. Bêguman vê berxwedanê li Kurdistanê û derveyî welat eniyeke berxwedanê ya demokratîk û şoreşger derxist holê. Niha li Ewrûpayê, gelê me û dostên me ji roja yekemîn ve li ser piyane, hem piştgiriyê dikin, hem jî wê berxwedanê û wê sîstema hatî ava kirin ji xwe û welatê xwe re, dikin mînak. Rabûna gelan li Ewrûpayê, vê yekê îspat dike, siyaset, demokrasî, hiqûq û zagonên Ewrûpayê, nirxên xwe yên ku li ser hatî ava kirin wenda kirine. Maskeyên li ser rûyê dewletên Ewrûpayê dadixînin ku rûyê wan yê kirêt derkevê holê, ji hemû gelên cîhanê re eşkere kirin ku ew dewletên Ewrûpayê ku xwe demokrat û hûqûqnas dibîne, ji bo çekên xwe tang û topên xwe bifroşin Tirkiyê li ser vê wehşeta faşîzma AKP û MHP dike, bêdeng bûn. Bazarên bi qirêj dikin. Ev têkoşîn rûyê Emerîka û Rûsyayê jî aşkere dike.

Li Rojhilatê Firatê Emerîka, û li Rojavayê Firatê jî Rusya yê bi QSD û YPG'ê re tifaq kirine. Lê li gorî berjewendiyên xwe, dixwazin Kurdan û gelan bikar bînin. Plana wan ew bû ku ev berxwedan li hemberî faşîzma AKP û MHP'ê di nava çend rojan de biqede û wê Kurdên Efrînê hemûyan ji cî û warên wan derxin, wê derê bikin "Herêmeke bi ewle" ji bo Tirkiyê da ku koçberan lê bi cî bikin. Bi vî rengî Ewrûpa wê ji pirsgirêka koçberan xilas bibe, Rûsya wê qadên rêjîmê zêde bike û hegemonya xwe xurt bike. Emerîka jî hem Kurdan hem Tirkan îdare bike û plana wan ew e qaşo wê alîkarî bide Kurdan ku hemû gelê me yê Efrînê bînin Rojhilatê Firatê, vê jî weke minetekî bi ser Kurdan bixe. Yanê bi berxwedanê, maskeya her kesî hat daxistin. Berxwedana ku li perçên din ên Kurdistanê bi taybetî jî, li Başûrê Kurdistanê bêhempa ye. Ev berxwedan, xwedîderketina deskeftiyên gelê Kurdistanê yên li çar perçên Kurdistanê ye. Mijara dagirkerî, berxwedan û berdêldayînê herî baş gelê me yê Başûrê Kurdistanê dizane. Hîn duh bû li ser Başûrê Kurdistanê tevgereke dagirkeriyê hat kirin û ev bi hevkariya hikumeta herêmê ya ku xwe sipart hêzên derve, pêk hat. Niha gelê me yê Başûr vê ferqê baş dibînê, ger gel rêxsitinkirî be û jiyana xwe li gorî şer avakiribe dikare mîna Efrînê li ber xwe bide. Ji bo ku li Başûr gelê me, ewlehî û rêveberiya ku xwe spart hêzên desthilatdar, di encamê de li ser xwîna bi hezaran pêşmergeyên welatparêz bazar kirin û rê ji dagirkeriyê re vekirin, baş nas kir. Tenê ji bo desthilatdariya xwe ya malbatî bidomînin ev kirin. Niha gelê me yê Başûr wê ji vê ezmûnê dersan derxînê û mîna gelê me yê Efrînê xwe bi rêve bibe û xwe biparize. Bêguman li kîjan parçê Kurdistanê têkoşîn xurt bibe, dema Bakurê Kurdistanê bê deng be dilê me rihet nabe. Niha gelê me di bin zilm û faşîzma AKP û MHP'ê de, di bin şert û mercên rewşa awerte de, her roj êşkence, girtin û wêrankirinê dijî. Em bi gelê xwe yê Bakur bawer in, ew niha di hidurê xwe de dikelin ku nikarin ji bo Efrîn mîna Kobanê bikin. Lê dersên gelê me yê Bakur jî derxînê hene. Siyaseta legal li Bakur pir zêde xwe spart pêvajoya çareseriyê û gelê me jî xwe li gorî wê eyar kir. Rast e, di berxwedaniya xweseryê de, gelê me hêzeke mezin nîşan da, her tiştê xwe dan. Lê belê hêza xwe ya cewherî dernexist holê, ji 7 salî heta 70 salî xwe li gorî komun û meclîsan rêxistin nekir, pir xwe spart saziyên legal, di dema berxwedana bajaran de, zemînê ku binîmin û li ber xwe bidin lewaz ma. Bêguman lîderên mîna Mehmed Tunc, Asya, Pakîze û Sêvêyan jî, vî gelî û vê berxwedanê derxistin. Lê belê, di rastiya dijmin rast dîtin û dagirkeriya Tirk baş fêmkirinê de kêm man. Niha em bawer in, gelê me êşa wîjdanê dikişînê, ji ber ku me meydan ji faşîzmê re hişt, ew jî mîna nêçîrê ketin nava gelê me û niha gelê me bi qirkirinê re rû bi rû ye. Faşîzm li ba xwe dibêje min di bajaran de qedandin, di çiyan de lewaz kirin, niha dora Efrînê ye, ger Efrîn jî bikeve, ew ê li ser Herêmên Parastinê yên Medyayê operesyonan bikin û li ba dilê xwe dibêjin pirsgirêka Kurd namîne û ew ê desthiladariya xwe heya dawî bidomînin û li Rojhilata Navîn xeyalên xwe yên osmaniyan bixin pratîkê. Lê em dîroka gelê xwe yê Bakur baş dizanin, ev 200 sal in di serhildan û berxwedanê de ne. Berxwedana li Efrînê kela dilê Bakur e. Berxwedana Efrînê wê faşîzmê hilweşîne û pozê Erdogan li erdê bide. Şikandina faşîzmê tê wateya misogeriya statuya siyasî ya gelê me li Bakurê Sûriyê. Şikandina faşîzmê tê wateya pûçkirina hemû planên AKP-MHP û hêzên hevkarên wan ên li ser parçên din ên Kurdistanê. Çawa bi rizgarkirina Reqa'yê, hemû kevirên siyasî ji ciyê xwe leqiyan, şerê bi wekalet xilas bû, êdî hêzên dagirkerên herêmî û cîhanî bi xwe ketin nava şer, ev jî bi destên me Kurdan pêk hat. Serkeftina Berxwedana Efrînê jî wê dagirkeriya li ser Kurdistanê bişkîne û azadiya gelê me û Serokê me misoger bike.

Em ji xwe dest pê bikin

Lê belê divê gelên li Bakurê Sûriyê, gelê Kurd li her çar aliyê Kurdistanê û bitaybet milîtanên me yên PKKê, vê yekê baş bizanibin. Em nebêjin "Vaye gel û YPG-YPJ li ber xwe dide wê Efrîn nekeve." Ev berxwedan wer nehêsan e. Divê em bi şev û roj ranezên û têbikoşin. Her kes karê xwe bizanibe û di çarçoveya karê xwe de tenê ji bo têkbirina faşîzmê kar bike. Çapemenî mîna artêşekê kar bike. Dîplomasî li deriyê her kesî bixe û bi delîlan bi dosyayan kar bike. Kapîtalîzmê çavên her kesî bi peran kor kiriye. Em ê jî dilê her kesî bi berxwedana dayik, bav û zarokên xwe yên li Efrînê germ bikin da ku çavên xwe baş vekin. Em ê hemû gelan li dora têkoşîna xwe ya mafdar bicivînin û rihê sosyalîzma demokratîk vegerînin, rihê enternasyonalîzmê geş bikin. Weke kadro û milîtanên Apoyî divê em bizanibin, Rêber Apo bixwestek û safbûna dilê me azad nabe. Rêbertî ji me şoreşê dixwaze, şoreş jî di kêliyê de tê jiyîn û tê lidarxistin. Em ê pêşî înşaya Neteweya Demokratîk di kesayeta xwe de ava bikin paşê jî mîna moristana kar bikin. Çawa Rêbertiyê got "Dema ez ji vê zîndanê derkevim wê bi hezaran karên ez bikim hebin. Li gundekî qûntara çiyayê Cûdî, li Agirî, li Amedê, li Efrînê, li Qamişloyê, li Silêmaniyê, li Hewlêrê, li Mihabadê, ez ê ji komunekî dest pê bikim. Ez ê koperetîfan ava bikim, ez ê gel li ser hîmê jiyana komunal perwerde bikim." Em ê jî weke milîtanên Rêber Apo jiyana komun di nava xwe de, ji xwe bidin dest pê kirin, paşê bi şev û roj ji bo wê kar bikin. Ji ber azadiya Rêber Apo ya fîzîkî encaq bi Kurdistana azad dikare pêk were. Em hemû dizanin, kê ji me, ji Rêbertiyê xatir xwest û berê xwe da çiya Rêbertiyê ji me re ev yeka got; "Min ji bo we hemûyan cî çêkir lê kesî ji we, ji bo min ciyekî azad çênekir." Ev tê wê wateyê ku ger qadên me yên azad nebin ferqa derve û hindûr nîn e. Ger rizgariya demokratîk û jiyana azad pêk neyê, ferqa hindûr û derve nîn e. Ji bo wê dilê me û nefesa me wê tenê ji bo tiştekî lê bide. Ew jî rizgarkirina Kurdistan û şikandina faşîzmê ye. Wê demê li her çar perçan wê statuya gelê me misoger bibe û Rêber Apo jî bi fîzîkî wê azad bibe.

■■■

Jineoloji'yle kadın rönesansına doğru

Kadın bilincinin gelişme ve örgütlenme düzeyi, Demokratik Modernite ve Demokratik Sosyalizm'in esas kaynağını oluşturuyor. Jineoloji, gelişen bu bilinç ve örgütlenmeden aldığı güçle, kadın, toplum ve yaşam bilimini geliştirmeye adım atmış bulunuyor. Kadın kavram, kuram ve örgütlerinin oluşmasına önemli katkısı olan feminizmin ortaya çıkardığı düşünsel, politik ve eylemsel kazanımları sahiplenmekle birlikte, feminizmi de kapsayan ancak modernite sınırlarını düşünsel, yaşamsal ve politik anlamda aşamamasını eleştiren bir yaklaşımı esas alıyor.

Hêja Zerya

Jineoloji; kadın bilimi olarak kendini tanımlama ve bu tanımın gereklerini yerine getirme arayışı içinde çağın toplum ve yaşam bilimi olarak gelişiyor. Çağ olarak, devlet ve iktidar biriktiren uygarlık karşıtı, toplumsallık ve kadın değerlerini yaşatan demokratik uygarlık çağından bahsediyoruz. 21. yüzyılın kadın yüzyılı olduğu tespitini yürekten sahiplenen, varlık ve özgürlük gerekçesi yapan Kürdistan kadını, özgürlük mücadelesinde yol alışını, Jineoloji ile yeni bir boyuta taşıdı. İktidarcı pozitif bilimciliğe karşı Jineoloji, toplum bilimini özgür kadın zihni, bakışıyla gerçekleştirmeyi amaçlıyor. İlk kez Önder Apo'nun 2008 yılında Özgürlük Sosyolojisi Savunması'nda tanımlanan Jineoloji, özgürlük ve oluşum anı'nın bilimi, birikimi ve anlam dünyası olarak ifade edilebilir. Aydınlanan kadın gerçeğinin, tüm hakikati aydınlatacağından yola çıkıyor. En karanlıkta kalanın, en fazla çarpıtılanın, düşürülmek istenenin; aydınlanma, doğrultu kazanma, yücelme ve kendi olma arayışı ve bununla aydınlanan toplum, özgürlük ruhu ve bilincini ifade ediyor.

Özgür eş yaşamın ve demokratik uygarlığın bilimi olarak kendini tanımlayan ve gelişmekte olan Jineoloji, direniş kültüründe derinleştikçe, tarihten süzülen bir anlam bilimi olarak, varlık kazanıyor. Bu adımların başlangıcında olmasına rağmen, binlerce yıllık anatanrıça kültürünün köklerine, yarım yüzyıla yaklaşan Kürdistan ve Kürt kadınının özgürlük mücadelesine, tüm kadınların direniş geleneğinin sentezine dayanıyor. Bu anlamda tarih bilinci, toplum bilinci, özgürlük ruhu ve bilinci Jineoloji'nin esas kaynağını oluşturuyor. Yazılmayan kadın tarihini, aydınlatma; devlete bağlanmış toplumu, toplumsal özüyle buluşturma; bütün köleliklerin, mülkiyet ilişkilerinin kaynağını kendinde ve kadın-erkek ilişkilerinde çözümleyerek, özgür eş yaşamı örmenin öz bilgisi, bilimi ve bakışı olma iddiasını taşıyor.

Kadın gerçeğini tanıma, kendini bilme, anlama ve gerçekleştirme arayışına dayanan Jineoloji, toplumsallığı tutsaklık, gerilik, bireyin kendini geliştirmesinin önündeki esas engel olarak gösteren, liberalizmin çığırından çıkmış bireyciliğine karşı duruyor. Toplumsallığın özgürlük potansiyeli yüksek enerjisini, ahlaki ve politik özünü, etik ve estetik uyumunu yakalama, yaşama ve yaşatmanın özgür kişiliğini, zihniyet dünyasını oluşturmayı, zenginleştirmeyi amaçlıyor. Erkek egemenliğinin inşa biçimlerini, kavram, kuram ve sistemini çözme; cinsiyetçi ideolojileri çözümleme, mitolojiyi, dini, felsefeyi, bilimi kadın gözüyle ruhuyla ve bilimiyle yeniden yorumlamanın, tarihsel toplum bilincini esas alıyor. Kadın dünyası üzerinde yaratılan tahribatın, toplum ve doğa tahribatına dönüşmesini, bilimsel ve güncel yoruma kavuşturmanın bağlantılarını daha güçlü kurmanın yoğunlaşmaları, çabası içinde şekilleniyor.

Cinsiyetçi toplum inşasının kadının toplumsal yaşam alanlarından koparılarak gerçekleştirildiği temel bilincinden yola çıktığımızda hem bu alanlarda hem kadında hem toplumda yaratılan tahribatı görme ve gidermede Jineoloji temelli yaklaşım önem kazanıyor. Bugüne kadar değişik biçimlerde, coğrafyalarda, parça parça açığa çıkarılmış bu gerçeğin, sentezini oluşturma, ileriye taşıma ve zihinsel aydınlanmaya, yenilenmeye, demokratik toplumsallığa yol açma temel bir görev olarak Jineoloji'nin yoğunlaşma alanlarını somutlaştırıyor. Başta ekonomi, politika, demografya, etik-estetik olmak üzere, tarih, ekoloji, sağlık, eğitim Jineoloji'nin temel yoğunlaşma, inceleme ve zihinsel dönüşüme yol açacağı alanları oluşturuyor. Kadın emeği üzerine kurulu toplumsallığın esas alanları olan bu alanlar, bugün devletleştirilmiş, iktidarlaştırılmış, erkek egemenliğinin inşa edildiği temel alanları oluşturuyor. Her alan başlı başına bir incelemeyi, kadının bu alanlardan dışlanmasıyla yaşanan doğal ve toplumsal felaketlerin aydınlatılmasını gerektiriyor. Kadının ekonomiden dışlanmasıyla günümüzde küreselleşen tekelciliğin, tüm değerleri yutan madiyatçılığın; politikadan dışlanmasıyla tahrip edilen özgür eş yaşamın; etikestetik dünyanın ayrıştırılması ve bozulmasıyla kapitalist egemenliğe en çok kapı aralayan kölelik dünyalarının inşasının; toplumsallığı sürdürme bilgisine el konulmasıyla inşa edilen demografyanın cinselliği ve cinsiyetçiliği kışkırtan, besleyen, kadını tüketen gerçeğinin; tarihten silinmek istenmesi ile tüm karanlık ve kötülüklerin kaynağına dönüştürülme zulmünün; eğitimden dışlanması ile tüm toplumsal değerlere düşman bireyciliğin yükseltilen temel değer haline getirilmesinin; sağlıktan dışlanması ile toplumsal krizin kaynağına dönüşen yapısal kanserojen hastalıkların; ekolojiden dışlanmasıyla doğal ve toplumsal yıkım ve felaketlerin irdelenmesi, bağlantılarının kurulması, çözülmesi ve aşılması için yeni kavram, kuram ve sistemlerle dönüşüme tabi tutulması, kadın bilimi olarak Jineoloji'nin varlık gerekçesini oluşturuyor.

Kadın sistemi; erkek zihniyetinin demokratik dönüşümünde temel bir role sahip

Kürdistan Kadın Özgürlük Mücadelesi'nde düşünsel anlamda alınan yol, toplumsal devrim içinde gerçekleşen kadın devrimi, kadınının kendini tanıma, bilme, toplumsal cinsiyetçiliği aşma ve xwebûn (kendi olma) olma yolunda önemli aşamalardan geçti, önemli kazanımlara yol açtı. Başta Ortadoğu olmak üzere, dünya kadın mücadelesini etkiledi. Kadını erkekten ve erkek zihniyetinden koparmanın düşünsel, yaşamsal, politik, örgütsel ve eylemsel düzeyi gelişti. Özgün ve özerk örgütlenmelerle kadına dair yaşamsal kararların kadınlar tarafından alınması, toplumsal yaşamın her alanında kadınla ilgili konuların kadınlar tarafından değerlendirilerek planlamaya kavuşturulması, pratikleştirilmesi gerçekleşti. Özgür eş yaşamı geliştirmeye dönük adımlar, kendini örgütlü, iradeli, mücadeleci kılan kadın öncülüğünde atıldı. Kadının köleci bağları, dünyaları ve kişiliği aşmadığı her noktanın demokratik, özgür toplumsallığı geliştirmede engel oluşturduğu görüldü ve aşmanın ideolojik zemini 'kopuş teorisi', 'Kadın Kurtuluş İdeolojisi', 'cins mücadelesi', 'sonsuz boşanma' kuramları ile oluştu. Örgütsel zemini hem kadın zemininde hem genel toplumsal örgütlenmelerde, özgün örgütlenme ve kadın konfederal örgütlenmesiyle oluşturuldu. Politik boyutu, gücünü özerk örgütlenmelerden alan eşit temsiliyet ve eşbaşkanlık sistemi ile örüldü. Yaşamsal bütün alanlarda öz güç, öz irade, öz bilinçle toplumsal çalışmaların yürütülmesinde kadın sistem ve yapılanmaları; erkeğin ve erkek zihniyetinin demokratik dönüşümünde temel bir role sahip. Bu anlamda kadın ordulaşması, partileşmesi, Demokratik Ulus boyutlarına göre temel yaşamsal alanlarda konfederal örgütlenme sistemi, bu öncülüğün güçlendirilmesi ve güvenceye alınması anlamına geliyor.

Kadın bilincinin gelişme ve örgütlenme düzeyi, Demokratik Modernite ve Demokratik Sosyalizm'in esas kaynağını oluşturuyor. Jineoloji, gelişen bu bilinç ve örgütlenmeden aldığı güçle, kadın, toplum ve yaşam bilimini geliştirmeye adım atmış bulunuyor. Kadın kavram, kuram ve örgütlerinin oluşmasına önemli katkısı olan feminizmin ortaya çıkardığı düşünsel, politik ve eylemsel kazanımları sahiplenmekle birlikte, feminizmi de kapsayan ancak modernite sınırlarını düşünsel, yaşamsal ve politik anlamda aşamamasını eleştiren bir yaklaşımı esas alıyor. Feminizmin kavramsal, kuramsal zenginliğinden yararlanmak, bu zenginliği radikal demokrasi ve demokratik modernitenin toplumsallığıyla, özgürlük perspektifiyle buluşturarak, liberalizmin tuzaklarından kurtulmasına katkı sunmak istiyor. İki yüz yıllık Batı kadın mücadele ve düşünce birikiminin Doğu'nun doğal toplum ve kadın özgürlük geleneğiyle buluşmasından ortaya çıkan sentezle ahlaki ve politik toplumsallığın geliştirilmesine büyük bir katkı sunmak mümkündür. Bu anlamda oryantalist bakış açısını aşmak, çağın Doğu-Batı sentezini kadın öncülüğünde gerçekleştirmeye her düzeyde açık olmak ve demokratik uygarlığın rönesansına öncülük eden kadın aydınlanmasından güç almak önem taşıyor. Jineoloji, bu köprüyü kurmada ve dünyanın dört bir yanında kadın mücadelesinin biriktirdiği enerjiyi demokratik toplumsal bir güce, yaşama ve kızkardeşlik kültürüne dönüştürmede, stratejik bir yere ve öneme sahip.

Teorik anlamda yoğunlaşmalar pratikleşmeye dönük önemli açılımlara dönüştü

Bu anlamda Jineoloji, Doğu toplumsallığının, kadın kültürünün köklerine ulaştığı, yorumladığı, toplumsal dönüşümde etkili bir zihniyet devrimine yol açtığı oranda, Afrika'daki, Latin Amerika'daki doğal toplum ve kadın kültürüyle, yine Batı kadın mücadele değerleriyle buluşma, ortaklaşma ve ileri sentezlere ulaşmayı sağlayacak. On yıla yaklaşan çalışmalar sonucunda; tanım, amaç ve kapsamı somutlaşan Jineoloji, Kürt kadınlarının olduğu kadar, bütün dünya kadınlarının bilimidir. Kadın özgürlük değerlerinin, tarihinin bilimsel, toplumsal yorumu ve hakikatine ulaşmanın; çelişkinin ilk çıktığı yerde, Kürdistan ve Ortadoğu'da somutlaşmış olması tesadüfi değildir. Demokratik Modernite Paradigması ve Önder Apo'nun "İlk sınıf, ilk ve son sömürge ulus" tanımlamaları bu gerçeğe işaret etmekte, kadın kurtuluşu ile sınıflaşma, egemenlik ve sömürgecilikten kurtulmanın zihniyet çalışmaları esas çalışmalar olmaktadır. Erkek egemen zihniyetten kopuş ve açılan her gedik, kadın kurtuluşu, aydınlanması ve toplumsallığın esas kaynağına doğru adım adım ilerlemektedir. Jineoloji; ahlaki, politik, düşünsel, örgütsel ve eylemsel anlamda açılan bu gediğin, bilimsel bir toplumsallığa kavuşmasının çalışmalarına yoğunlaşmış durumda.

2011'li yıllardan bu yana, teorik anlamda yoğunlaşmalar pratikleşmeye dönük önemli açılımlara dönüştü. Pozitif bilimciliğin eleştirisi temelinde gelişen Jineoloji, mekanla sınırlandırılmış öğrenme ve bilme biçimlerini, bilimin toplumdan ve kadından koparılarak iktidarlaştırılmasını, devlet ve iktidarın yeniden yeniden kendini üretmenin temel kaynağına dönüştürülmesini aşma hedefiyle yola çıktı. Pozitif bilim laboratuvarları olarak tanımladığımız ilkokullardan, hatta anaokullarından başlayarak üniversite ve tüm eğitim-öğretim mekanlarının, iktidarın hizmetinde zihinler yarattığı bilinen bir gerçeklik. Ataerkillik, cinsiyetçilik, dincilik, milliyetçilikle donatılan liberal ideolojinin kuşattığı beyinlerin, kadın ve toplum lehine düşünce üretmesini beklememek gerekir, zaten mümkün de değildir. Bu anlamda Jineoloji'nin ilk örgütlenme ve çıkış mekanının özgürlük mekanları, dağlar olması önemlidir. Hakikatin özünün, ruhunun, düşüncesinin sarmaladığı, kölelik ve egemenlik dünyalarıyla mücadelenin günlük olarak yaşandığı, bu dünyalardan kopuşun en çetin mücadelesinin verildiği bu alanlar, kadının düşünsel ve yaşamsal özgürlük alanlarını sonsuz ve sınırsız kılmaktadır. Bütün duvarların, sınırların işlevsizleştiği, iktidar ve devletleşmiş ilişki, düşünme ve örgütlenme biçimleriyle somut mücadelenin adım adım ilerlediği, bireyin (kadın-erkek) kendini ideolojik, politik, bilimsel, etik-estetik değerler bütünlüğü içinde çoğalttığı, yeniden ve yeniden doğurduğu xwebun olmanın en sade mekanları bir ağaç dibi, bir su kenarı, bir dağ başı, bir şikeft oluyor.

Düşünsel yoğunlaşmaların, akademi zeminlerinde yürütülen eğitimlerin, yaygın tartışma görüş ve önerilerin ışığında Jineoloji tartışmaları belli bir derinlik kazandı. 2011 yılından itibaren çalışmalar bir komite olarak örgütlense de bir akademi sistemi olarak yoğunlaşma, düşünsel üretime dönüştürmeyi esas alan çalışmalar yapıldı. Broşür, kitap çalışmaları, tarihsel toplum içinde kadın aydınlanmasına yol açacak en küçük bir bilgi, bir sözcük, bir söz biriktirilmeye çalışıldı. Toplumsal bilginin, kadın bilgisinin yitirildiği zamanlara, mekanlara geriye doğru düşünsel yolculuklar yapıldı. Bu gasp zamanlarının şifreleri

çözülmeye, erkek egemen zihniyetin yapılanma aşamalarına karşı kadın direnişini bilimsel, toplumsal yoruma kavuşturmanın heyecan verici çalışmalarıyla varlık ve özgürlük alanları keşfedilmeye, çoğaltılmaya çalışıldı. Önderlik paradigması anlaşılmaya, yapılan tespitler derinleştirilmeye, toplumsal mücadele alanlarıyla buluşturulmaya çalışıldı. Kadın aydınlanmasına katkı sunan değerlendirmeleri Özgürlük Tezleri olarak, kölelik ve egemenlik inşalarını çözme ve aşmanın derlemeleri olarak kitaplaştırıldı. Özgürlük Ahlakında Kadın kitabıyla, özgürlük alanlarını yeniden tanımlayan, keşfeden kadının ahlaki duruşu ve demokratik toplumsallığın öncülüğüne götüren özgür yaşam ilkeleri irdelendi. Tarih, toplum, kadın, kültür, ahlak, politika, savunma, etik-estetik, ekonomi, demografya, sağlık, eğitim, ekoloji, özgür eş yaşam yoğunlaşmaları, özgürlük mekanı dağlar başta olmak üzere, Jineoloji'nin duyulduğu her yerde ve toplumsal alanda ilgi merkezi oldu.

> **Eğitim ve örgütlenme çalışmalarının birlikte yürütülmesi, biriken enerjinin form kazanmasına hizmet etmektedir. Zihniyet çalışmaları ve akademi sistemini oluşturma çalışmaları, anlam ve yaşamın, duygu ve düşüncenin, düşünce ve eylemin buluşma çalışmaları olarak şekilleniyor. Kendini tanıma, bilme mekanları akademilerin tarihten günümüze özüne en uygun oluşum süreci gelişiyor.**

1. Jineoloji Konferansı 2015 yılında gerçekleştirildi

2015 yılında özgürlük mekanları dağlarda gerçekleştirilen 1. Jineoloji Konferansı, yürüttüğü çalışmaları daha ileri bir aşamaya taşımanın önemli bir adımı oldu. Bu konferansta, çalışmanın kapsamı, alanları, akademi sistemine dayalı örgütlenme, bilim kurulları oluşturularak toplumsal bilgide derinleşmeyi, devrim ve kadın özgürlük bilincine, kültürüne katmayı esas alan önemli tartışmalar yapılarak, perspektif belirlendi. Jineoloji'yi tanımlama düzeyine derinlik kazandırdı, bilimsel çabaların nasıl toplumsallaşabileceğinin, elit bilgi ve bilmelerden kurtarılabileceğinin pratikleşme zemini oldu. Hakikatin toplumda ve kadında -tahrip edilmiş olsa da saklı olduğunun derin bilgisine inancını tarihsel, toplumsal, bilimsel verileriyle ortaya koydu, yeniden tazeledi. Jineoloji'ye Giriş kitabı bu tartışmalar ve konferans yoğunlaşmalarının sonucu tamamlandı. Gelinen aşamada, Jineoloji'nin önemli oranda bir tanıma, çerçeveye kavuştuğu, ulaşılan düzeyin toplumsallaşmasının önemi görüldü. Bilgiyi üretme değil, toplumsal hafızada taşınan kadın ve yaşam bilgisinin canlandırılması, yeniden özgür yaşamı kurmanın temeline dönüştürülmesi gereğini bir kez daha keşfetti.

Bu süreçten sonra yürüyen çalışmalar, Kürdistan'ın dört bir yanından Ortadoğu'ya, Latin Amerika'ya, Avrupa'ya değişik biçimlerde birbirini tamamlayan boyutlar kazandı. Jineoloji yoğunlaşmalarının derinleştiği dergi, kitap, yayın, tercüme, site çalışmaları, toplumsal yaşam alanlarında yaygın eğitim ve tanıtım çalışmaları, atölyeler, seminerler, kürsü tartışmaları, paneller, araştırma merkezine dayalı akademi sistemini oluşturma, örgütleme çalışmaları, kadın köyü çalışması, Şengal ve Rojava kadınına dönük sosyolojik araştırmalar yapıldı. DAİŞ gibi faşizmin kara yüzünü, erkek egemen zihniyetin cinsiyetçi, milliyetçi, dinci karakteri, vahşetiyle sentezleyen saldırganlığının nedenlerini, Rojava kadın devriminin tarihsel ve güncel gerçeğini çözümlemeye dönük sosyolojik araştırmalar yapıldı. Aynı kökten beslenen, doğal toplum, inanç ve Star Ana kültürünü yüreğinin üstünde taşıyan Êzidî kadınlara dönük saldırganlığı çözümlemek kadar, bu kültürün köklerine ve yaratıcı özüne, hala kadın ve toplumları besleyen karakterine, gücüne ulaşmak, sırrı çözmek önemli ve heyecanı dorukta yaşatan çalışmalardı. Deneye, kanıta, olguya, determinizme dayanan, kaba, düz, ruhsuz, paramparça edilmiş laboratuvar bilgisi yerine; toplumun, kadının, toprağın bağrında saklı, doğal, sezgili, duygu yüklü, tamlık duygusu ve düşüncesinin kapısını aralayan bilginin farkını görmek önemli bir sonuçtu.

Toplum mühendisliğinin, reel sosyalizmin, kaba materyalizmin duygu ve düşüncelerimize ket vuran modernite hastalıkları olarak bizi ne kadar bizden, toplumsallığımızdan, kadınlığımızdan uzaklaştırdığının derin bilgisine yeniden ulaştık. Kapsamlı sosyolojik, bilimsel çözümlemeler için, daha çok bilmek, öğrenmek, sadeleşerek toplumsallaşmak, kapitalist modernite bilimi ve bilgisinden uzaklaşmak gerektiğini öğrendik. "Toplum için ve toplum adına" yola çıkmanın, özünde toplumu küçümseyen devletçi ve iktidarcı bakış açısına tekabül ettiği, "Toplumsal gen ve hafıza" denilen gerçeğin özünü yeterince keşfedemeyen, toplumdan, kadından öğrenmenin nice devrimsel dönüşümleri gerektirdiğini görerek, reel sosyalizm adına yola çıkış biçiminin de özünde toplum mühendisliği olduğu gerçeğiyle yeniden yeniden karşılaştık. Bu yönüyle devletçi sistem ve uygarlığın, hala tortu biçiminde bile kalsa, demokratik uygarlık değerlerine, kadın özgürlük değerlerine ne büyük kin beslediğini, yok etmek için her türlü vahşet, tecavüz, boyun eğdirme, katliam, savaş yol ve yöntemlerini tarihsel kirli ittifaklarını tazeleyerek yinelediğini son olarak Efrîn'e dönük saldırganlıkta gördük. Toplumsal direngenliğin, kadın kahramanlığı ve devrimci direnişinin bu kirliliği, küresel egemenlik hesaplarını deşifre ettiğine, boşa çıkardığına da tanıklık ettik. üç günde demir yığınlarının tarihi, toprağı, neolitik köyleri, kültürleri, halkları, kadınları ve çocuklarını ateşe veren, yerle bir etmek, yok etmek, ele geçirmek isteyen hesabın direnişle boşa çıkarıldığını, katliam hesabının zamana yayıldığını gördük. Bütün bunlar, Jineoloji'nin özsavunmadan, özgür eş yaşam arayışından, ikinci kadın devriminin etik-estetik değerlerle halklar devrimi ve yaşamına öz ve biçim kazandırmasından uzak olamayacağını, bu toplumsallıkla buluşma, bu toplumsal çaba içinde yoğrulma ile şekilleneceğini gösteriyor.

Tarih canlı ve 'şimdi'dir

Bu yüzden de Jineoloji çalışmalarının derinlik kazandığı, yaygın eğitimlerle devrimin zihniyet ve kültürünü oluşturmaya hizmet ettiği alan Rojava ve Kuzey Suriye oldu. Bilinen doğrular, teorik bilgiler, kadın ve toplum bilgisiyle yeniden yoğruldu, gerçeklik kazandı, esneklik kazandı. Kuru, yazılan sayfalarla sınırlı bilgi olmanın ötesine geçti. "Tarihin canlı ve şimdi olduğu" gerçeği, devrimde kanıtlandığı kadar, Jineolojik araştırma, çalışma ve toplumla, kadınla buluşma zeminlerinde yaşam buldu, kanıtlandı. Her bir karışı, her bir tepesi, köyü, şehri tarih, toplum ve kadın gerçeğinin izini taşıyan bu toprakların, bu kadar saldırıya maruz kalması anlaşılırdı. En çok korkulan, erkek iktidarı ve egemenliğinin üzerine basarak, çiğneyerek, ezerek yükseldiği neolitik değerlerin izlerinin silinememesi, yeniden toplum ve kadın devrimine beşiklik etmesi, en büyük cezalandırmayı gerektiriyordu! Bu devrimin dalga dalga tüm kadınlara ve insanlığa yayılacağından duyulan korkuyu, devlet ve iktidar genlerini çözümlemek kadar, her fırsat bulduğunda bu iktidarı tanımayan, anlamsızlaştıran, aşan kadın ve halklar gerçeğinin anlam dünyasının çözümlenmesi, yeni anlamlar ve özgürlük dünyasıyla buluşturulmasında anlam bilimi Jineoloji'ye önemli bir rol düşüyor. Savaş ve yaşam gerçeği içinde, bu karşıt ve ikili gerçeği çözümleme, daha hayati bir önem taşıyor. Jineolojik bakışla, bilme, değerlendirme, çözüm ve yaşam gücüne kavuşturma; yeni zihniyet dünyasının, Demokratik Sosyalizm'in özgürlük sosyolojisini oluşturuyor.

Eğitim ve örgütlenme çalışmalarının birlikte yürütülmesi, biriken enerjinin form kazanmasına hizmet etmektedir. Zihniyet çalışmaları ve akademi sistemini oluşturma çalışmaları, anlam ve yaşamın, duygu ve düşüncenin, düşünce ve eylemin buluşma çalışmaları olarak şekilleniyor. Kendini tanıma, bilme mekanları akademilerin tarihten günümüze özüne en uygun oluşum süreci gelişiyor. Tarihte gerçekleşenler, gerçeğin hep bir yanını hem de özünü oluşturan kadın yanını inkar ve ihmal üzerine gelişti. Jineoloji akademileşmeleri, Kürdistan'da ve dünyanın değişik yerlerinde, "Hakikat bütündür" tanımlamasına uygun yoğunlaşmalar, çalışmaları geliştirmenin merkezleri olarak, kadın ve toplum bilgisinin sıcak, duygulu, sevgili ve yaşam dolu mekanları olarak şekillenecek. Akademileşmenin somut çalışmaları, Kuzey Suriye deneyiminde somutlaştı. Kadın devrim ve kültürünün kapitalist modernite kültürü, bilimi ve yaşamına alternatif yaşam, düşünce ve bilim yerleri olarak pratikleşiyor. Yaşanan yerde, toplumun, kadının kendi çalışmasında, örgütlenmesinde, özgür eş yaşam mücadelesinde güncellediği ve yeniden ürettiği bilginin bilimsel değerinin görünür kılınması, paylaşılması, yorumlanması için esas çalışmalar, yaşanan yere dayanıyor. Yerel birimler, çalışma grupları ihtiyaç duyulan konu ve alanlara göre, Jineoloji Araştırma Merkezleri'ne bağlı çalışmaları üstleniyor. Bu alanlar Jineoloji'nin temel alanları veya Demokratik Ulus'un boyutlarına dayanan örgütlenme alanları olarak, kadını ve toplumu ilgilendiren yaşam alanlarını içeriyor.

> **Jineoloji çalışmaları, kadın mücadelesine ilgili tüm kesimler için çekim merkezi. Rojava'da yürütülen en önemli çalışmalardan biri de kadın devriminden, Kobanê Direnişi'nden etkilenerek gelen ve gelmeye devam eden enternasyonallere dönük çalışmalar. Jineoloji eğitim ve tartışmaları, Jineoloji eksenli düşünsel, bilimsel paylaşım ve bağların kurulmasına dönük enternasyonal çalışmaları giderek daha fazla önem kazanıyor.**

Ortadoğu rönesansına kadın rönesansı ile öncülük ediliyor

Efrîn, Minbic, Dêrik'te oluşturulan, Kobanê'de oluşum hazırlıkları süren bu merkezler, toplumsal ve kadına dönük araştırmaların, çalışmaların yürütülmesini örgütlüyor. Somut olarak, Rojava kadını sosyolojik araştırmasının bu merkezlere dayalı yürütülmesi bunun ilk örneğini oluşturuyor. Bu araştırma; doğal toplum kültürü, ana kadın kültürü, yaşayan neolitik değerlerin tespiti, devletli sistemin kadın ve topluma dönük uyguladığı tahripkar politikaların irdelenmesi, ikinci kadın devriminin kadında ve toplumsal yaşamda yarattığı dönüşüm ve geleceğe dönük özgür eş yaşamda kadının oynamak istediği rol ve nasıl bir yaşam kurgusuna sahip olduğunu ele alıyor. Onlarca köy ve 300'e yakın kadınla Cizîrê, Efrîn, Kobanê, Minbic'te Kürt, Arap, Asuri-Süryani kadınlarıyla yapılan görüşmeleri içeriyor. Bir sosyolojik analize dönüştürülecek bu çalışma ile hem belli yaşamsal tespitlere ulaşma hem yeni çalışmaları ve yaşamsal projeleri oluşturma alanlarını belirleme temelinde genel kadın örgütlenmesi Kongra Star'ın çalışmalarına katkı sunmayı amaçlıyor.

Jineoloji Akademisi'nin, kadının direniş geleneğinin erkek egemen sisteme karşı canlandığı, yeniden yaşam bulduğu bu coğrafyada yer almasının ayrı bir anlamı var. Arîn Mîrkan'da somutlaşan fedailiğin, varlığını ve özgürlüğünü koruma refleksi ve iradesinin, özgür kadın ve toplumsallığının yaşamsal, zihinsel düzeyde gerçekleşme ihtiyacına dayanıyor. Rojava ve ikinci kadın devriminin Ortadoğu'ya açılan kapısı, ulaşan bilgisi, bilinci ve devrim ihtiyacının mekanı olma iddiasını taşıyor. Kadına dayalı aydınlanmanın, heyecan verici çalışmalarının tartışıldığı, planlandığı, örgütlendiği ve yaşama geçirildiği mekanlar olmayı amaçlıyor. Ortadoğu rönesansına kadın rönesansı ile öncülük etmenin bilinci, devrimci iradesi ve mücadeleci ruhuna dayanıyor.

12-13 Ocak 2018 tarihinde gerçekleşen 1. Kuzey Suriye Jineoloji Konferansı, üç yıla dayanan çalışmalarını değerlendirerek, temel stratejisini belirledi. Akademi sistemini bölgelerde araştırma merkezleri, yerellerde çalışma grupları ve birimleri oluşturarak örgütleme, var olanların daha zengin çalışmalar yürütmesi ve sistemini oturtmasını kararlaştırdı. Yeni bir deneyim olması, bilim gibi iddialı bir alanda hem de modernite bilimciliğinin eleştirisi üzerine geliştirilen Jineoloji çalışmaları, pratikte yol ve yöntem bulmaya çalışıyor. Kapsamlı bir tarih ve toplum çözümlemesine sahip bir Önderlik ve Özgürlük Hareketi'nden besleniyor olmak, en büyük avantajını oluşturuyor. Bu anlamda konferans; as-

Jineoloji Akademisi'nin, kadının direniş geleneğinin erkek egemen sisteme karşı canlandığı, yeniden yaşam bulduğu bu coğrafyada yer almasının ayrı bir anlamı var. Arîn Mîrkan'da somutlaşan fedailiğin, varlığını ve özgürlüğünü koruma refleksi ve iradesinin, özgür kadın ve toplumsallığının yaşamsal, zihinsel düzeyde gerçekleşme ihtiyacına dayanıyor. Rojava ve ikinci kadın devriminin Ortadoğu'ya açılan kapısı, ulaşan bilgisi, bilinci ve devrim ihtiyacının mekanı olma iddiasını taşıyor.

keri akademiler başta olmak üzere, Demokratik Ulus'un boyutlarına dönük oluşturulan temel akademilerde yoğun Jineoloji eğitimleriyle genel bir bilinç, Jineolojik bakış ve bilme tarzını kazanmada ulaşılan sonuçların önemini değerlendirdi. Genel bir tanıma ve anlama düzeyine ulaşan bu eğitimlerin daha sistemli kılınması, yoğunlaşan akademi sisteminden beslenmesi ve özgürlük sosyolojisinin inşasında, devrim kültürünün yaşamsallaşmasında daha etkili kılınmasının yollarına yoğunlaştı.

Özel mülkiyetçi zihniyete karşı Jinwar kadın köyü

Jineoloji'nin örgütlenmesinde ilklerin yaşandığı Rojava ve Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu'nda önemli bir deneyim de ilk kez açılan Rojava Üniversitesi'ne bağlı Jineoloji Fakültesi oldu. Modernitenin bilim merkezi üniversitelere alternatif olarak oluşturulan üniversite bünyesinde, kadın bilimiyle ilgili bir fakültenin oluşturulması, erkek egemen sistemin mabedlerini yerle bir edecek bir anlama sahip. Erkek egemen ideolojilerin, iktidar biliminin üretim merkezi üniversitelerin, kadın bilimiyle aydınlatılması, kadın ideoloji ve bilimine hizmet eden bir içeriğe kavuşması, önemli etkileri olacak bir başlangıcı içeriyor. Hakikatin saptırıldığı mekanlar, hakikatine ulaşma; yabancılaşma, bireyciliğin değil, kendini bilme-bulma ve toplumsallaşmanın mekanlarına dönüşüyor. Çalınan bilginin, bilimin sahibine teslim edildiği tartışmalar, yoğunlaşmaların yapıldığı, tezlerin hazırlandığı toplumsal üretim alanlarını oluşturuyor.

Yine Jinwar kadın köyü, Jineoloji'nin de içinde yer aldığı Kadın Hareketi Kongra Star'ın bir çalışması olarak, erkek egemen zihniyet, politika ve cinsiyetçi toplum dayatmalarının dışında, kadınlara ait özgür bir yaşam alanı olarak inşa ediliyor. Toplumu kötülüklerden koruyan, binlerce yıl geçmesine rağmen hala kadın izlerini taşıyan tarihi neolitik tepelerin doruklarında yeşermeye devam eden xermilin tohumlarından yapılan üzerliği, sembol seçerek tarihsel bağını tazelemiş durumda. Kerpiçten yapılan evler, tarım, bahçecilik, fırın, dikim ve hayvancılıkla doğal toplumu ve komünal ekonomisi etrafında demokratik, paylaşımcı yaşamını örgütleyecek. Kadını doğal sağlık bilgisi, şifacılıkla yeniden buluşturmayı amaçlayan Jinwar'da doğal tıp çalışmaları yürütülecek. Kadın bilgisi, bilincini geliştirmeye, tarihsel toplum kökleriyle bağını kurmaya, özgür toplumsallığını örgütlemeye, sürdürmeye dönük eğitim çalışmalarının sürdürüldüğü kadın akademisi, çocukların özgür gelişim mekanı olarak, çocuk evi, bahçesi, köyün yeşile doyduğu, ortak üretip tükettiği ekolojik bir yaşamı olacak. Erkek egemen zihniyetin en yoğunlaşmış biçimi olan süren savaşta eşini, yakınını kaybeden kadınlar; böyle bir özgürlük mekanında kendini geliştirmek isteyen kadınlar, aynı zihniyetin ürettiği ailecilik ideolojisinin yönelimlerinden, etkilerinden kurtulmanın yeri olarak köyünü inşa edecek, çiçeklendirecek, yeşillendirecek, üretecek ve paylaşacak. Özel mülkiyetin olmayacağı bu yaşam yerinde, mülkiyetçilikten kaynağını alan duygu, düşünce ve yaşam alışkanlıklarıyla mücadele, kadın sevgisi ve toplumsallığını geliştirme önemli bir demokrasi konusu olacak.

Jineoloji çalışmaları, kadın mücadelesine ilgili tüm kesimler için çekim merkezi. Rojava'da yürütülen en önemli çalışmalardan biri de kadın devriminden, Kobanê Direnişi'nden etkilenerek gelen ve gelmeye devam eden enternasyonallere dönük çalışmalar. Jineoloji eğitim ve tartışmaları, Jineoloji eksenli düşünsel, bilimsel paylaşım ve bağların kurulmasına dönük enternasyonal çalışmaları giderek daha fazla önem kazanıyor. Feminizmin geldiği aşama, çözüm üretemediği noktalarda yeni arayışlar, sorular ve cevaplara ilişkin, yönün Jineoloji'ye dönük olması anlaşılır bir durum. Bu ilgiyi doğru yöne çekmek, kadın mücadelesinin, feminizmin kazanımlarını sahiplenmek, kaba, retçi yaklaşımları aşarak, ortak paydalarda buluşan düşünsel, yaşamsal mücadele ağları, alanları yaratmak önemli. Bu köprüyü kurmada Jineoloji önemli bir misyona sahip. Toplumsal ve düşüncel çalışmalarda kadının kendini gerçekleştirme düzeyi, toplumsallaşan gücünü nasıl bir düşünsel, bilimsel, toplumsal üretimden, mücadeleden aldığı, önemli bir merak konusu. Bireyciliğin sınırsız saldırganlığı, tüketiciliği altında, tortu biçiminde de kalsa, devrim mekanı ve kadın devrimine taşıyan, ulaştıran öz çok önemli. Bu yabancılaşma düzeyini, kadın sevgisini, emeğini, yaşama ve özgürlük değerlerine bağlılığını gördükçe, toplumsallığa koşan, merakla, mütevazı bir öğrenme duygusuyla yeni bir kişiliğe doğru yol almanın ilginç ve anlamlı hikayeleriyle örülü devrim ortamı. Bu anlamı yorumlama, derinleştirme ve yaşamı zenginleştirme, mücadele alanlarına dönüştürmenin bilme ve bilinç çabalarıyla Jineolojik buluşmalar yaşanıyor.

Jineoloji tüm kadınlar tarafından büyük bir ilgiyle izleniyor

Jineoloji Konferansı, bu anlam deryasının coşkun olduğu bir tabloyu ortaya koydu. Demokratik Ulus zenginliğini yansıtan Arap, Kürt, Türkmen, Asuri-Süryani, Ermeni kadınlarının ilgisi ve katılımı kadar, Alman, İngiliz, İtalyan, Fransız kökenli enternasyonalist ruh ve duygunun buluştuğu kadın hakikatini özetleyen bir buluşma oldu. Devletçi sistemin milliyetçilik, dincilik gibi suni çelişkileri ve sınırlarıyla uzaklaştırdığı, düşman kılmak istediği Hıristiyan, Müslüman, Êzidî farklı inanç ve halklardan kadınlar, bu sınırları anlamsızlaştırdı. Ortak bir geçmişe, bugüne ve geleceğe sahip olduklarını dillerinde, şarkılarında, katılımlarında ve yaşam projelerinde ortaya koydular.

Rojava kadar, dünyanın farklı yerlerinde, devlet ve iktidarı reddeden sistem karşıtı hareketlerin, bireylerin, toplumsal mücadele örgütlenmelerinin Jineoloji'ye ilgi duyması doğal bir sonuçtur. Birey ve toplumsal değerler adına tüketiciliğin son sınırında seyreden kadın ve toplum, kendi gerçeğine dönme ihtiyacı duymaktadır. Düşünce dünyalarında yeni ufuklar arayan, modernitenin kirlettiği bilgi ve bilme biçimlerini aşmak, kendine özgür düşünce ve yaşam alanları oluşturmak isteyen herkesin, her topluluğun, toplumun ve kadının yaşam bulduğu ve güç verdiği bir bilim Jineoloji.

Özgürlük mekanları dağ başları, vadi boyları, su kenarlarında gerçekleşen Jineoloji yoğunlaşmaları, başta devrimci mücadele içinde kendini yaratma peşinde olan kadınlar olmak üzere, feministler, demokratik, sol, sosyalist, anarşist, ekolojist, kültürel mücadele içindeki tüm kadınlar tarafından büyük bir ilgiyle izleniyor. Emekleme ve kendini oluşturma aşamasında olmasına rağmen; moral ve düşünce kaynağına, suni sınırları aşarak zengin buluşmalara, bu buluşmalardan yeni sentezlere ulaşma yollarını açıyor. Avrupa'da yürüyen Jineoloji çalışmaları, Kürt kadını kadar, Avrupalı kadınların ilgisini çekiyor. Yaygın eğitimler, seminer ve tanıtım çalışmaları, Doğu-Batı buluşmalarına, oryantalist bakış açısının sorgulanması ve kırılmasına etkide bulunuyor.

Kürdistan Özgürlük Mücadelesi ve Rojava kadın devriminin yarattığı etkileşim, düşünsel ve toplumsal mücadele alanlarında buluşmaya, ortaklaşmaya götürüyor. Avrupa'dan Latin Amerika'ya geniş bir yelpazede etkileşim ve buluşmalar, düşünsel paylaşımlar, zaman ve mekan farklılıklarını ortadan kaldırarak, anlama, yakınlaşma ve erkek egemen sisteme karşı aynı cephede mücadele etmenin moral ve gücünü çoğaltıyor. Meksika, Brezilya gibi sistem karşıtlığının köklü damarlarının bulunduğu doğal toplum, kadın ve toplumsal özgürlük mücadele geleneğinin canlı, süreklilik içinde olduğu ülkelerde anlamlı tartışmalar, buluşmalarla, düşünce ortaklığı ve toplumsallığın zenginleştiren, özgürleştiren yanlarından güç almanın yeni deneyimleri oluşuyor.

Kadın ve erkeği kapsayan özgürlük sosyolojisinin temellerini daha ciddi araştırma ihtiyacı var

Başta Kürdistan ve Ortadoğu olmak üzere, dünyanın değişik coğrafyalarından kadınların, kendini tanıma, bilme, tarihsel ve toplumsal gerçeğine ilgi duyma arayışı, Jineoloji'nin yoğunlaşma alanlarını genişletiyor. Erkek zihniyet dünyasının oluşturduğu kavram ve kuramları sorgulama, kadın mücadele değerlerini anlamlandırma, yeni kavram ve kuramlara ulaşma, kadın özgürlük dünyası ve özgür eş yaşam alanını anlamlandıracak tarihsel, toplumsal çözümlemeler yapma önem kazanıyor. Kadın özgürlük dünyası kadar, erkek dünyasını da egemenlik tuzaklarından kurtarma ve demokratik özgürlükçü dönüşümüne öncülük yapma ihtiyacı öne çıkıyor. Kadın kadar erkeğin de belki daha da fazla özgürleşme sorununu yaşadığı ve bu sorunun yeterince farkında olmamanın yarattığı tahribatlara dikkat çekme ve çözümleme önem taşıyor. Yürütülen Jineoloji eğitimleri ve tartışmaları içinde, erkeğin zilam-zalimzulümle özdeş ele alınmasından, bu gerçeğe karşı devrimci başkaldırı içinde olan erkeğin yiğitlik ve toplumsallık ölçülerinin aydınlatılmasına geçilmesi gerektiği yaygınca dile getiriliyor. Bu anlamda, kadın ve erkeği kapsayan özgürlük sosyolojisinin temellerini daha ciddi araştırma, çalışmalarla güçlendirme ihtiyacı var. Mitoloji, din, felsefe ve bilimin kadın bakış açısı ile yeniden yeniden irdelenmesi, buralarda formüle edilen egemenlik-kölelik ilişkilerinin, özne-nesne dünyasının çözümlenmesi ve aşılmasına dönük yol ve yöntemleri zenginleştirmeye katkı sunma amacı var. Bu boyutuyla toplum ve kadın bilgisini işleyen, görünür kılan çalışmaların yönünü doğru belirleme, öncelikleri tespit etme yoğunlaşmalarıyla iç içe düşünsel ve örgütsel çalışmalar birlikte yürütülüyor.

Bunun için farkındalık yaratma, yaygın bilinçlendirme çalışmaları yürütme, kadın ve toplumsal aydınlanmaya hizmet edecek düşünsel üretimde bulunma ve paylaşma adımları atılmış durumda. Toplumda ve kadında saklı gerçeğin büyüleyici bilgisine ulaşma, bu bilgiyi yaşam kaynağına dönüştürme, zihniyet dünyalarının özgürlüğe dayalı inşasında anlamlandırma, en kutsal çalışmalar anlamına geliyor. Bu çalışmaların yürütülmesi kapsamlı bir akademik örgütlenmeden, disiplinli çalışmadan ve düşünsel üretimden geçiyor. Jineoloji akademilerini yaygın örgütlemek, bu akademilerin araştırma merkezleri temelli örgütlenmelerini yaygınlaştırmak, çalışma gruplarıyla yaygın inceleme, araştırma çalışmaları yapmak önem taşıyor. Bu anlamda akademi sistemiyle Jineoloji'nin temellerini sağlam atma, kısa, orta ve uzun vadeli stratejik planlamalara giderek sistemini, örgütlenmesini tamamlamayı hedefleyen bir çalışma yürütülüyor.

İlk konferansında Jineoloji'yi tanımlama temelli yoğunlaşmanın ulaştığı düzeyi ele alma ve netleştirme yaşandı. Örgütlenme perspektifi oluştu. Tüm Kürdistan'da aynı düzeyde bir çalışma yürütülmemiş olsa da önemli bir algı düzeyi oluştu diyebiliriz. Oluşan örgütlenme perspektifi ile Kürdistan'ın dört bir yanında, Avrupa'da ve mücadelenin sürdürüldüğü bütün alanlarda, belli bir anlama, kabul ve derinleşme istemi açığa çıkmış bulunuyor. Kadın devriminin yaşamsallaştığı Rojava'da gerçekleşen akademi örgütlenme modeli, örnek oluşturuyor. Kendini tanımlayan, örgütlenme sistemini netleştiren, kadın ve toplum gerçekliğiyle önemli bir buluşmayı yaşayan çalışmalar, bilgiyi toplumsallaştırmanın inanılmaz heyecanı ve gücünü açığa çıkarıyor. Bu güç ve moral, ahlaki ve politik toplumsallığın düşünsel zenginliğiyle bilimsel üretimlere kaynaklık edecektir.

■■■

Erkek zihniyet dünyasının oluşturduğu kavram ve kuramları sorgulama, kadın mücadele değerlerini anlamlandırma, yeni kavram ve kuramlara ulaşma, kadın özgürlük dünyası ve özgür eş yaşam alanını anlamlandıracak tarihsel, toplumsal çözümlemeler yapma önem kazanıyor. Kadın özgürlük dünyası kadar, erkek dünyasını da egemenlik tuzaklarından kurtarma ve demokratik özgürlükçü dönüşümüne öncülük yapma ihtiyacı öne çıkıyor.

Devrimci militan eğitimi
Önderlik ve Parti doğrularını öğrenmeyi ifade ediyor

Duran Kalkan

● Devrimci militan eğitiminde neleri öngörüyoruz? Öğrenim bölümü var. Birincisi; Önderlik ve Parti doğrularını okuyup incelemeyi, öğrenmeyi ifade ediyor. İkincisi; bu zamana kadar öğrendiklerimizin Parti ve Önderlik gerçekleriyle uyuşmayan, onlarla örtüşmeyen yanlarını atmamızı, onları yok etmemizi içeriyor. Öğrenme; bir bilgi edinme boyutludur, bir de mücadele boyutludur. Parti ve Önderlik doğrularıyla çelişen, onlara göre yanlış olan bilgileri atmayla ilgilidir. Bu da bir mücadele işidir. ●

Eğitimi sadece bilgi edinme olarak tanımlamıyoruz. Eğitim tanımımız onunla sınırlı değildir. Bilgi edinme bir bölümüdür. Genelde eğitim iki bölüm halinde değerlendiriliyor. Bir; öğrenim bölümüdür. İki; terbiye olarak tanımlanıyor. Bilebildiğimiz kadarıyla 'öğrenim' eğitimden sayılıyor. Bazen 'eğitim ve öğrenim' de deniliyor. Tam özdeş değildir. 'Öğrenim' bir bölümü olabilir. Bilgi edinmedir. Yaşama ve programlanan hususlara dair bilgi biriktirmek, bilgi edinmektir. Öğrenimden kasıt budur.

Birçok alanda eğitimi daha fazla 'terbiye' ile özdeşleştirerek tanımlayanlar da var. Terbiye, davranış kazanmaktır. Ahlak ve kültürle, ideolojik ilke ve ölçülerle bağlantılıdır. Nasıl hareket edilip edilmeyeceği, nasıl yaşanıp yaşanmayacağı konusunda davranış ve ölçü kazanmaktır. Terbiye eden gücün, kurumun davranış ilkelerini, ölçülerini edinmektir. Onun dışındaki davranış ölçülerinden uzaklaşmak, onlara bir sınır koymaktır. 'Terbiye' derken kast edilen budur.

Bizim eğitimlerimizin de bunlarla ifade edilebilecek yanları var. Parti'nin bilgi birikimi, zihniyeti nasıl oluşuyor? Esas olarak Önderlik çalışmalarıyla, çabasıyla oluşuyor. Hareketin beyin ve zihniyet gücü oluyor.

Peki zihniyet nasıl oluşuyor? Kuşkusuz doğuştan gelmiyor. Doğuştan potansiyel olarak genlerde işletilmeye hazır veriler olarak geliyor. Onların işlevsellik kazanması, yaşam içerisinde gerçekleşiyor. Organizma büyüdükçe, büyüdüğü ortamın özelliklerine göre zihniyet düzeyi oluşuyor. Yaşamı öğrenme, anlama, bilme durumu gelişiyor. İçinde bulunduğu yaşam ortamının gereklerine göre oluyor. Hangi ortamdaysa, o ortam ne tür yaşam özelliklerinin gelişmesini gerekli kılıyorsa ona göre bir zihniyet ve bilgi oluşumu gelişiyor.

Önder Apo, "Toplumsal gerçeklikler, inşa edilmiş gerçekliklerdir" dedi. Toplumsal gerçeklikler içerisinde en önde inşa edilmiş gerçeklik, zihniyet gerçekliğidir. Böylece bir zihniyet oluşumu gerçekleşiyor. Düşünce gücümüz, bilgi birikimimiz oluşuyor. Doğru-yanlış, çirkin-güzel ayrımı yapıyoruz ve retkabul ölçülerimiz oluşuyor. Böylelikle bir ideolojik boyut kazanıyoruz. Yaşama doğru-yanlış biçiminde bakan, yaşamda ayrım yapan bir bilinç düzeyi ediniyoruz. Anlama düzeyimiz, zekamızın işlerliği, bilinç edinmemiz sonucunda zihniyet dünyamız gelişiyor. Neredeysek, nasıl bir ortamdaysak, bulunduğumuz ortam bizden neler istiyorsa, kuşkusuz onlar gelişiyor.

Bu anlamda bireyin zihniyet oluşumunda içinde büyüdüğü ortamın belirleyici etkisi var. Aile ortamında büyüyorsa aile ortamının etkisi var. Kreşte, yuvada büyüyorsa o ortamın etkisi var. Sokağın etkisi var. İçinde hareket ettiği ortamın, okulların etkisi var. Zaten küçük yaşta eğitime, okullara alınma, daha küçük yaştayken çocukları okullarda toplamanın amacı zihniyet oluşturmadır. Okulları kuranlar, kendi istedikleri gibi bir zihniyet oluşsun, kendi doğrularını esas alan zihniyetli insanlar ortaya çıksın diye, okullar kurarak eğitim yapıyorlar. Sokak o düzeyde etkiliyor. Ailenin temel amacı; çocuğun hayırlı bir çocuk olması, ailenin ilke ve ölçülerine geleneklerine göre yaşayan bir zihniyet kazanması için çaba harcayarak eğitmek oluyor.

Demek ki, zihniyet oluşumu süreklidir. Fakat, çocukluk ve gençlik çağları bu konuda çok daha yoğun olan dönemlerdir. "Yedisinde neyse yetmişinde de odur" denir. Belki tam olarak öyle değil, değişim var fakat yedi yaşındaki zihniyet oluşum hızı ve yoğunluğuyla, yetmişindeki aynı değildir. Yedi yaşında, gençlik yaşında öğrenme düzeyi, bilgi edinme, zihniyet oluşturma düzeyi çok daha yoğun ve güçlüdür. Yaşama açılıyor, bilinç bunun için açıktır. Algılama, anlama, öğrenme gücü bu süreçlerde daha yoğun ve daha hızlı oluyor. Sonraki yaşlarda zayıflıyor. Olmuyor değil, ama aynı hızda değildir, zayıflıyor.

Devrimci militan eğitiminde neleri öngörüyoruz?

Zihin küçük yaşta taze ve açıktır. Verilen bilincin edinilmesinde beyinde bir sorun yoktur. Ama ileriki yaşlarda edinilmiş bilinçler, oluşmuş zihniyet kalıpları var. Onların yerine yenilerini koyabilmek için yer açmak lazım. Yer açmak, yoğunluktan dolayı zor oluyor. Var olanları değiştirmeyi gerektiriyor. Çünkü, birisini değiştirip yenisini edineceksin, bu zordur, hızı azdır. Ama ham bir beyinde zihniyet oluşturmak çok daha kolay hızlı ve yoğun oluyor.

Terbiye edinme de benzerdir. Terbiyeyi zihniyet oluşumundan kopuk ele almamak gerekiyor. Davranışlar, nihayetinde anlayışlarla bağlantılıdır. Bir kişi neyi doğru görür anlarsa, ona göre davranır. Yapılması gerekenleri, yapılmaması gerekenleri ona göre ayırır. Dolayısıyla bunlar birbirleriyle bağlantılıdır.

Devrimci militan eğitiminde neleri öngörüyoruz? Öğrenim bölümü var. Birincisi; Önderlik ve Parti doğrularını okuyup incelemeyi, tartışmayı, öğrenmeyi ifade ediyor. İkincisi; bu zamana kadar öğrendiklerimizin Parti ve Önderlik gerçekleriyle uyuşmayan, onlarla örtüşmeyen yanlarını atmamızı, onları yok etmemizi içeriyor. Öğrenme; bir bilgi edinme boyutludur, bir de mücadele boyutludur. Parti ve Önderlik doğrularıyla çelişen, onlara göre yanlış olan bilgileri atmayla ilgilidir. Bu da bir mücadele işidir. Bir yandan bilgi edinmek için çalışmak, diğer yandan Parti ve Önderlik doğrularıyla çelişen beynimizdeki bilgileri zihniyet kalıplarını yıkmak ve atmak için de mücadele etmek gibi bir durumu ifade ediyor.

Esas olarak eğitimlerimizin önemli bir boyutu budur. Diğer yandan sadece bununla sınırlı değildir. Terbiye edinme bölümünü de kapsıyor. Bizde davranış kazanma, tarz, üslup, tempo kazanma olarak ortaya çıkıyor. Eğitimlerimizin önemli bir yanı Önderlik tarzı, üslubu oluyor. Temposunu öğrenme, edinme ona göre bir davranış kazanma, kişilik oluşturmayı ifade ediyor.

Diğer yandan istek uyandırmayı, coşku, moral, heyecan kazanmayı, devrimci görev ve sorumluluklara bir zorakilik değil de istekle, moralle, coşkuyla yürümeyi, yönelmeyi, onları gerçekleştirmeyi, bu temelde ele almayı ifade ediyor. Bu da amacı, hedefi anlamak ve öğrenmek kadar; amacın doğruluğuna, iyiliğine, güzelliğine, onsuz olunamayacağına derinden inanmayla da bağlantılı bir durumdur. İnanç oluşturma, kendini amaca kilitlemiş hale getirmeyle bağlantılı bir durumdur. Moral, coşku, istek oluşturmak buradan oluşuyor. Sadece amacı bilmek yetmiyor, amacı tek yaşam gerekçesi yapabilmekle de bağlantılı bir durumdur. Öyle olmazsa memurvari zoraki iş yapan yaklaşımlar, tutumlar, tavırlar, duruşlar ortaya çıkabiliyor. Bir kişi amacı tek yaşam gerekçesi yaparsa, onun dışında bir yaşam görmezse, sistemin kendisinde inşa ettiği alışkanlıkları ve yaşamı reddederse o zaman istek, coşku, moral düzeyi ortaya çıkıyor. Bir angarya, bir başkasına iş yapma değil, doğru gördüğü yaşamı yaşanabilir gördüğünü gerçekleştirme tutumu, duruşu, çabası ortaya çıkıyor. O da kişinin görev ve sorumluluklarına yaklaşımını, onları gerçekleştirmek üzere yönelimini, tarzını, üslubunu, temposunu şekillendiriyor ve etkiliyor.

Eğitimlerimizin temel amacı kişilik devrimini gerçekleştirmektir

Kişi amaçla bağlı hale gelemezse, angarya bir iş gibi, memur gibi 'söylensin yapalım, söyleneni yaparım' yaklaşımı ortaya çıkıyor. Amaç bağlılığı güçlü olursa, orada artık emir-talimat aslında çizginin kendisi oluyor. Ne yapacağını, nerede nasıl yapacağını kişi kendisi belirliyor. Sorumluluk duyuyor, dolayısıyla bir anda bir yerde ne yapmak, nasıl yapmak gerektiğini, devrim için ne tür imkan ve fırsatların var olduğunu, onları nasıl bir planlama ve örgütlülükle hayata geçirebileceğini artık kişi kendisi tespit edebiliyor. İstekle, çaba harcayarak yapıyor, işin içinde ve somut ortamda olduğu için daha doğru, daha erken ve hızlı yapıyor. O durumda devrimci görevler yerinde zamanında başarılır hale geliyor. Diğeri memur tarzıdır. Talimat ve emirlerle yürüme tarzı ise, dar, ertelemeci, zoraki iş yapma tarzını ortaya çıkartıyor. Bir yerde aslında yapıyor görünmek oluyor. Başarıya olmazsa olmaz düzeyinde kenetlenmek değil de, 'başarı olursa da olur, olmazsa da olur' onun için önemli olan iş yapıyor olmak, devrimci görev ve sorumlulukların içinde olmak, yapanı olmak oluyor.

Demek ki, eğitimden kastımız, görev ve sorumlulukları bilen, başarıya inanan, coşkuyla, moralle, istekle onları yerine getirmeye hazır olan insan yetiştir-

mektir. Bunun bilincini, zihniyetini ve tarzını, üslubunu, davranışını oluşturmaktır. Böylece kişilik gelişimi, kişilik oluşumunu sağlatmaktır. Zihniyetteki oluşmalara, bilgi birikimi ya da değişimine, üslup değişikliklerine, davranışları şekillendirmeye, anlayış ve davranışta kişilikte değişiklik-yenilik yaratmaya "Kişilik devrimi" diyoruz. Eğitimlerimizin temel amacı kişilik devrimini gerçekleştirmektir. Dar ve yüzeysel değildir, kapsamlı ve derinliklidir. Kişilik devrimi düzeyinde eğitimi ele almak, onu kapsamlı ve derinlikli ele alma durumunu ifade ediyor.

"Önderlik gerçeği pratiğe dönüştüğünde tarz, üslup tempo olur"

"Önderlik gerçeği pratiğe dönüştüğünde tarz, üslup, tempo olur." Önderlik gerçeği, zihniyet ve kişilik devriminin esası, belirleyici ve öncelikli yanıdır. Bir de tarz, üslup, davranış devrimidir. Değişim yapmak, tutum ve davranışlarda değişiklikler ortaya çıkartmakta bunun önemli bir yanı oluyor. Önder Apo buna, "Tarz, üslup ve tempo kazanmak" dedi. Zihniyetin ölçüldüğü yer, tarz üslup ve tempodur. Zihniyetin ne olduğunu, nasıl oluştuğunu, insanların beynini inceleyerek bilemiyoruz. Konuşmalarıyla ya da yazdıklarıyla da ölçemiyoruz. Çünkü, söylenenler ve yazılanlar uygulamaya dönüşmezse kişinin gerçeğini ifade etmiyor. Bilgi olarak biliyor ama ona inanıp inanmadığını ifade etmiyor.

O halde zihniyetin ve bilincin ölçüldüğü yer pratiktir, uygulama alanıdır. Başka bir yerde görülmemelidir. Pratiğe dönüşen neyse, inandığımız doğrular ret-kabul ölçülerimiz, bilincimiz, zihniyet durumumuz da odur. 'Zihniyetim farklı, davranışlarım ve pratiğim farklı oluyor' denilemez. Bu yanlış bir görüştür. Öyle bir gerçeklik yoktur. Demek ki, esas olan pratiktir, ne kadar ve nasıl pratikleşiyorsa, bilinç ve zihniyet düzeyimiz de odur. Söylenen ve yazılanlar değildir, uygulamaya konanlardır. Onun için zihniyet durumumuzun ne olduğunu ortaya koyan tek ölçü uygulama alanı yani pratik alanıdır. O da tarz, üslup ve tempo olarak ortaya çıkıyor. Zihniyet pratiğe dönüştüğünde tarz, üslup, tempo oluyor. Önder Apo, "Önderlik gerçeği pratiğe dönüştüğünde tarz, üslup, tempo olur" dedi. Dolayısıyla uygulama alanları bunlardır. Yaşamda, çalışmadaki tarzımız, üslubumuz, tempomuz nasılsa, bunların sonuç alıcılığı ne düzeyde ortaya çıkıyorsa aslında zihniyet gerçeğimiz bundan oluşuyor.

Ölçü pratiktir, dolayısıyla bilginin pratikten çıkma ve pratiğe dönüşme yanı da önemlidir. Zihniyet oluşturmak için, bilgi edinmeyi, öğrenmeyi neyin üzerinden kurmalıyız? Nasıl bilgiler edinmeliyiz? Bu da bizim açımızdan önemli bir husustur. Bütün devrimlerin sorunu oluyor. Yaşamı en çok savaşla geçen Mao, bir devrim pratiği olarak "Doğru bilgi nereden gelir?" diye soruyor. Bilginin, zihniyetinin ne olduğunun ölçüldüğü yer pratik olduğu gibi, doğru bilgi edinmede de pratiğin analizi, derslerinin çıkartılması temel bir bilgi kaynağı olarak ortaya çıkıyor.

Pratik tek bilgi kaynağı mıdır? Değildir. Önceki zamanların pratiğinin bilgiye dönüştürülmüş hali de bizim için bilgidir, buna "Kitabi bilgi" deniliyor. Kitaplardan yaşanmış pratik deneyimlerin anlatımlarından öğrenme, bilgi edinme de var. Bir bilgi kaynağı orasıdır. Onun da özünde aslında daha önceki süreçlerde başkaları tarafından yaşanmış pratiklerin bilgiye dönüştürülmesi vardır. Yine pratik var ama başkalarının, başka zamanların pratiği var. O bir hazır bilgi haline getirilmiş oluyor. Kitaplardan okunup incelenerek öğreniliyor. Dahası esas bilgi pratikten geliyor. Pratiğin analizi, derslerinin çıkartılması, insanın bilgi edinmesinin en temel hazinesi oluyor.

> ● Bütün mücadelelerin en büyüğünün ideolojik mücadele olduğunu Önderlik her zaman söyledi. Bütün büyük düşünce sahipleri söylüyorlar. Dinlerde de böyledir. "Cihad-ı Ekber" deniyor. Bilmeliyiz ki, dışta, cephede, siyasi-askeri alanda düşmana karşı mücadele yürütüp onu yenebilme ölçümüz, o düşman özelliklerinin içimizdeki etkilerine karşı ideolojik-örgütsel mücadele yürütmemize ve burada başarılı olmamıza bağlıdır. Ne kadar ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesi yürütürsek o kadar askeri-siyasi mücadele yürütebiliriz. İdeolojik-örgütsel çizgi mücadelesinde, iç mücadelede ne kadar başarılı olursak, dışta düşmana karşı mücadelede de o kadar başarılı oluruz. ●

Kendimizi nasıl eğitmeliyiz?

"Kendimizi nasıl eğitmeliyiz?" sorusunu cevap aramak gerekiyor. Bu temelde eğitim yöntemleri üzerinde durabiliriz. Eğitimi bir ihtiyaç olarak görmek, kendini eğitmek için bir istek ve başlangıç oluşturmayı getirir ama doğru yol ve yöntem bulunamazsa, insan 'kendimi eğitecem' diye çaba harcasa da fazla sonuç alamayabilir. O nedenle eğitimi ihtiyaç olarak görmek, kendimizi eğitmemiz gerektiğine inanmak lazım. Bu şarttır, bunsuz olmaz.

Yaşama ve mücadeleye karşı hazırlıklı olabilmemiz, yaşamda ve mücadelede başarılı olabilmemiz için, kendimizi eğitmemiz şarttır. Kendimizi eğitebilmemiz için de eğitim ihtiyacımızın olduğunu kabul etmemiz kesinlikle gereklidir. Fakat böyle bir şart yalnız başına bir sonuç değil, bir başlangıçtır. Bir istek ve ihtiyaç belirtisidir. Ama pratikte nasıl gerçekleşecek, bir sonuç haline nasıl gelecek, dolayısıyla kendimizi nasıl eğitmeliyiz? Bu da fazlasıyla ihtiyaç duyduğumuz bir durumdur. Hiç kimse, "Böyle bir sorun yok, bu bizim için bir sorun olmaktan çıkmıştır" diyemez.

Eğitime hep dıştan bekleme yaklaşımı var. Oysa kişi kendisini eğitebilir. Fakat öyle değil de, "Parti bizi eğitsin, yönetim bizi eğitsin, yoldaşlar bizi eğitsin" biçiminde hep dıştan bekleme var. Kendi eğitiminden kendini sorumlu görmeme var. Kendini, kendisi eğitecekmiş yaklaşımı içinde olmama var. Bu iktidarcı-devletçi zihniyetten kaynaklanıyor. İktidarcı-devletçi sistemlere göre durum böyledir. Sistemlerin sahibi vardır, doğruları belirleyenler ve temsil edenler vardır. Dolayısıyla öğretmenleri vardır. Doğruları bilenler, temsil edenler var, onlar öğretirler, eğitirler! Onun dışındakiler, verilenleri anlamak, almak ve ona göre davranmak zorundadırlar. Bu iktidarcı-devletçi sistemin eğitim mantığıdır. O, anlaşılır bir durumdur.

Aynı şey bizim saflarımıza da yansıyor. Bizde de çok fazla ortaya çıkıyor. Kendi eğitimini yürütmeme, kendini eğitiminden sorumlu görmeme, kendini eğitime katmama, eğitimde çaba harcamama yaklaşımları fazlasıyla görülüyor. Bunun altında iktidarcı-devletçi sistemin zihniyet kalıpları var. Onun kesinlikle kırılması lazım.

PKK militanı kendisini eğitmeden sorumlu görmelidir

PKK gerçeğinin bu çerçevede doğru ele alınması, anlaşılması lazım. Bir defa doğru yaklaşmak ve doğru katılmak gerekiyor. Herkes kendisini eğitimden sorumlu görmelidir. Parti imkan sunar, fırsat oluşturur, gerisi bireyin kendi katılımıdır, kendi kendisini eğitmesidir. Ama arkadaşlar neredeyse "Hiç zahmet göstermeden, zorlanmadan, çaba harcamadan her şeyi bileyim, Parti'yi, Önderliği en iyi bilen olayım, başarılı uygulayan olayım" diyor. Öyle bir beklenti içerisinde olma durumları da yaşanabiliyor.

Bu biçimde kimse kimseyi eğitemez. Biri birisine öyle yapmaya çalışsa da, alacak olan diğeridir, ret ederse alamaz. Alması, anlaması için yine de çaba harcaması lazım. Kendini yorması, organlarını çalıştırması gereklidir. O açıdan PKK eğitimi, iktidarcı-devletçi sistemin eğitimleri gibi değildir. PKK eğitiminde öğretmen, öğrenci ayrımı yoktur. Herkes hem öğretmendir, hem öğrencidir. Hem kendini eğitmekle hem de yoldaşını eğitmekle görevli ve sorumludur. Bir özgürlük hareketi böyle eğitim yapar. Özgür birey eğitimi böyle olur.

Bizde doğru anlayış kesinlikle budur. Gerisi bireyin kendisine kalıyor. Kişinin çabasına, katılımına, kendini eğitebilmek, zihniyet ve vicdan devrimini, kişilik devrimini geliştirebilmek için kendi kendisini araştırıp inceleyerek, sorgulayarak, yoğunlaşarak, sınıf ve cins mücadelesini kendi içinde derinliğine geliştirerek, kendini değişime dönüşüme uğratmasına kalıyor. Bir defa eğitime her şeyden önce yaklaşım kesinlikle böyle olmalıdır.

Konuyla ilgili diğer bir husus ise; eğitimi sadece teorik bilgilenme olarak ele almamak lazım. İki kaynak gereklidir. Bir; hazır bilgileri, doğruları edinme özümseme çabasıdır. Bu da kitaplardan, tartışmalardan öğrenme yaklaşımıdır. İki; yaşamdan sonuçlar çıkarmaktır. Dolayısıyla yaşamı, devrimci pratiğin derslerini eğiteme dönüştürebilmektir. Bunun için de yaşama sürekli eleştirel-özeleştirel, sorgulayıcı yaklaşmak gerekiyor. Onu Önderlik çizgisi temelinde analiz edip derslerini çıkartmalıyız ki, o temelde doğru bilgileri edinebilelim.

> ● Önderlik; ideoloji ve yaşam tarzı demektir. Yaşam ilke ve ölçüleri demektir. Önderlik nasıl yaşıyorsa, yaşam ilke ve ölçüleri neyse ideolojisi odur. O zaman Önderlik ideolojisine göre olacaksak, Önderliğin yaşam ilke ve ölçülerine göre olmamız lazım. Bunlarda somuttur. O somuta göre kendimizi değiştirmemiz gerekiyor. Önderliğin yaşam ilkesine bakacağız. Nasıl yaşıyor, nasıl çalışıyor, yaşam tarzı, yönetim tarzı, ilişki tarzı nedir? Tüm bunları inceleyeceğiz, bunları esas alacağız. Bununla çelişen özelliklerimizi mücadele yürüterek değiştireceğiz. ●

Herkes için eğitim yöntemleri, kendisini nasıl eğiteceği hususları aynı değildir. Yeni olan, genç olanlar için Önderlik doğrularını, teorisini, felsefesini öğrenmek için çalışmaktır. Öğrenme boyutu daha çok öndedir. Bu demek değildir ki özümseme olmayacak, kişilik değişimi, devrimi yapılması için iç mücadele yürütülmeyecektir. Hayır, düzenden edindiği alışkanlıklar var. Kişilik değişimi ve kişilik devriminin yapılması için iç mücadele yürütülmelidir. Düzenden edinilmiş alışkanlıklar var. Oradan aldığı kişilik özellikleriyle gelme oluyor. O kişiliğin değiştirilmesi gereklidir. Bunun için Önderlik gerçeğini, felsefesini, ideolojik-örgütsel ilke ve ölçülerini doğru anlamak, özümsemek, benimsemek için çalışmak lazım. Sadece öğrenmek yetmiyor, özümsemek ve benimsemek de gerekiyor. Doğru olarak görmek ve bunlar temelinde düzenden aldığı kişilik özelliklerine karşı mücadele etmesi lazım. Eğitimi bir değişim-dönüşüm mücadelesi olarak görmek gerekiyor.

Parti içerisinde bir dönem kalmış, 'eski' denen arkadaş yapısı için durum biraz daha farklıdır. Kuşkusuz onlar için de eğitimin öğrenme boyutu vardır. Fakat bu öğrenme boyutu hiç bilmiyor, sıfırdan başlayarak yeni öğrenme değildir, doğru öğrenme olmuyor. Çünkü, yanlış ve yanılgılı öğrenmeler var. Doğru öğrenmeye ihtiyaç var. Doğru öğrenmeden kasıt, bilgi edinmek kadar özümseme ve benimseme oluyor. Doğru öğrenememek, bir ölçüde yeterince benimsememe anlamına geliyor. Düzenden aldığı doğruları aşamamak, onlardan tam kopamamak, en ilerisi düzenle Önderliği kendi içinde uzlaştırmaya çalışmak oluyor. Böylesi doğru değildir. Bu bakımdan bir defa doğru öğrenmek lazım. Buna kesinlikle ihtiyaç vardır. Öğrenmedeki yanılgıların aşılması lazım.

Eski alışkanlıkları aşmak yeni bir şeyi öğrenmekten daha zordur

Eski anlayış ve alışkanlıkları aşmak, kendini değiştirmek, yeni bir şeyi öğrenmekten daha zordur. Hiç daktilo kullanmayı bilmeyenler, on parmak yazmayı daha hızlı öğreniyorlarmış. İki parmak kullanmayı bilenler, on parmak kullanmayı çok zorlanarak ve çok daha geç öğreniyorlar. Neden? On parmak kullanmayı öğrenebilmek için önce iki parmak kullanmayı unutmaları gerekiyor. Onu unutturacak bir mücadele, ardından da on parmağı öğretecek bir mücadele hem daha zorlu oluyor, hem de daha fazla zaman alıyor. Şimdi değişim-dönüşüm ve yenilikler karşısında eskiye göre şekillenmiş olan anlayışları gidermek, alışkanlıkları aşmak, yeniyi öğrenmek gibi iki işlemi gerektiriyor. Yeniler, yeni katılıyor. Yeni olan ile yüz yüzedir. Sadece onu öğreniyor. O daha kolaydır. Öbürü daha fazla bir iç mücadele gerektiriyor. Eskiyi aşma, yeniyi edinme mücadelesi oluyor.

Kendimizi eğitmede Önderliği öğrenme, anlama, özümseme, doğru anlama boyutu var. Eğitim, zihniyet ve davranış yanlışlarımıza, tersliklerimize, çizgi dışılıklarımıza karşı mücadele anlamına geliyor. Eğitimi, büyük bir mücadele olarak görmezsek, kendimizi değişime-dönüşüme uğratamayız. Var olan zihniyet kalıplarımızı, alışkanlıklarımızı, davranışlarımızı eleştirel-özeleştirel bir sorgulamadan geçirmezsek, onlara karşı amansız bir iç mücadeleyi, ideolojik mücadeleyi, sınıf ve cins mücadelesini geliştirmezsek, 24 saat kendi içimizde mücadeleci olmazsak kendimizi değişime-dönüşüme uğratamayız, yenileyemeyiz, değiştiremeyiz, eğitemeyiz.

Var olanın üzerine bazı şeyleri yamamaya çalışmak kesinlikle doğru bir eğitim tarzı değildir. Oradan Önderliği, Parti'yi doğru anlamak çıkmaz. Dolayısıyla da başarılı pratikleşme, uygulama gelişmez. Eskinin üzerini cilalamayacağız. Düzenden aldıklarımız üzerine monte yapma, yama yapma, cila yapma olmamalıdır. Tam tersine onları yıkma, yeniyi koyma mücadelesi olmalıdır. Bu da büyük bir mücadele işidir. Eğitimin gerçekten de en yoğun bir iç mücadele olduğu konusunda ikna olmamız gerekiyor. Buna ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesi diyoruz.

Mücadelelerin en büyüğü, ideolojik mücadeledir

Bütün mücadelelerin en büyüğünün ideolojik mücadele olduğunu Önderlik her zaman söyledi. Bütün büyük düşünce sahipleri söylüyorlar. Dinlerde de böyledir. "Cihad-ı Ekber" deniyor. Nefs mücadelesi, ideolojik mücadele, iç mücadele bütün mücadelelerin en büyüğüdür. Dışta düşmana karşı mücadele edebilmek için, içte düşmana karşı mücadele edip onu geriletmek gerekiyor. Bilmeliyiz ki, dışta, cephede, siyasi-askeri alanda düşmana karşı mücadele yürütüp onu yenebilme ölçümüz, o düşman özelliklerinin içimizdeki etkilerine karşı ideolojik-örgütsel mücadele yürütmemize ve burada başarılı olmamıza bağlıdır. Ne kadar ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesi yürütürsek o kadar askeri-siyasi mücadele yürütebiliriz. İdeolojik-örgütsel çizgi mücadelesinde, iç mücadelede ne kadar başarılı olursak, dışta düşmana karşı mücadelede de o kadar doğru yaparız ve başarılı oluruz.

Belirleyici olan dış mücadele değil, belirleyici olan ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesidir. İç mücadeleyi dış mücadele yönlendirmiyor, tersine dış mücadeledeki başarıyı kesinlikle iç mücadele yönlendiriyor. O nedenle ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesini önemsemeliyiz, esas almalıyız. Devrimci militanlaşmanı esası olarak görmeliyiz. Devrimci görevleri başarmanın ana

halkası olarak görmeliyiz. "İdeolojik-örgütsel mücadele beni ilgilendirmez, başkasınındır" diyemeyiz. Ya da "Ben ideolojik-örgütsel mücadele yürütmem, sınıf ve cins mücadelesi yürütmem ama iyi savaşçı, iyi siyasetçi olurum" diyemeyiz. Peki ideolojik-örgütsel mücadele yürütmeden bunları nasıl yapacaksın? Böyle söylemek gerçeğin saptırılması olur. Öyle bir komutanlık ve siyasetçilik yoktur. Siyasi-askeri mücadelede o tarz başarı kesinlikle yoktur. Eğer siyasi-askeri alanda büyük hamleler yapamıyor, başarılı olamıyorsak yaratıcı tarz, kazanımcı üslup geliştiremiyorsak, zengin yöntemler kullanamıyorsak, imkanları, fırsatları yerinde zamanında doğru değerlendiremiyorsak, bu bizim ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesindeki zayıflığımızdan kaynaklanıyor.

Önderlik gerçeği ideolojik-örgütsel mücadeleyi emrediyor

"Öncülük yetersizliği, eğitim yetersizliğinden dolayı bu olmuyor" diyoruz. Öncünün yetersizliği demek, iç mücadelenin zayıflığı demektir. Eğitim yetersizliği, ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesini yürütmedeki zayıflık, başarısızlık demektir. Başka şeylerle ölçülemez. O halde ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesinin önemini kabul etmemiz ve kavramamız gerekiyor. Esas almamız gerekiyor. Önderlik gerçeği, Önderlik çizgisi bunu emrediyor. Bu kadar tekrar, eski alışkanlıklarda kalma, tutuculuk, darlık, pratikte başarılı olamama, devrimci görev ve sorumlulukların gereğini başarıyla yapamama, imkan ve fırsatları yerinde, zamanında yeterince değerlendirememe durumları ideolojik-örgütsel mücadele vermemekten kaynağını alıyor.

Böyle bir mücadelenin temel yöntemi, dolayısıyla kendimizi eğitmenin temel yöntemi açısından da iki hususu belirtebiliriz. Bir; eleştiri-özeleştirinin önemi ve anlamıdır. İç mücadelenin, ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesinin esas yöntemi eleştiri ve özeleştiridir. O halde eleştiri-özeleştiriyi doğru ele almak ve yeterince kullanmak lazım. Bundan korkmamak ve kaçmamak gerekiyor. Eleştiri-özeleştiriyi amaçlarından koparmamak gerekiyor. Eleştiri-özeleştiri pratikten ders çıkartmanın ve kendi pratiğimiz üzerinden kendimizi eğitmenin temel yöntemidir. Onu kullanamazsak kendimizi eğitemeyiz. Onun için de, "Eleştiri-özeleştiriyi örgüt istiyor, zorunluyum o nedenle yapıyorum" denilmemelidir. Doğruyu görmenin, göreve hazır olmanın, yaşamda ve devrimci pratikte başarılı olmanın yegane yöntemi eleştiri-özeleştiriyle ders çıkartmaktır. 24 saatin her anında söylediklerini, yaptıklarını eleştirel-özeleştirel süzgeçten geçirmek temel yöntem olmalıdır. Önder Apo, "Günde 40 defa karar vermek lazım" diyordu. Bu, eleştirel-özeleştirel sorgulama yapmak demektir. Önderlik, "Hiç olmazsa akşam yastığa kafanızı koyunca bir düşünün, ben bugün ne söyledim ne yaptım? Amacıma uygunluğu neydi? Ne kadar doğruydu, ne kadar yanlıştı? Ne kadar gelişme yarattı, ne kadar yaratmadı? Ne kadar yaptı, ne kadar yıktı?" biçiminde yoğunlaşmak gerektiğini belirtiyor. Böyle bir ders çıkartma olmalıdır.

Eleştiri-özeleştiri zayıflığı düzenden yeterince kopmamayı ifade ediyor

Eleştiri-özeleştiri zayıflığı nereden kaynaklanıyor? Düzenden yeterince kopamamaktan, Önderlik çizgisini yeterince özümsememekten ve benimsememekten kaynaklanıyor. Başka yerden kaynaklanmıyor. Önderlik ölçülerini, ilkelerini, felsefesini ve ideolojisini yeterince özümseyen, benimseyen bir kişi düzeni müthiş eleştirir. İktidarcı-devletçi sistemi, erkek egemen düzeni, kapitalist modernite rejimini, onun bütün ölçülerini, özelliklerini, felsefik, ideolojik tarz boyutlarını eleştirir. Bu bağlamda müthiş eleştirel olur. Ne kadar eleştireliz? Düzen eleştirimiz ne kadardır? Hiç yoktur diyemeyiz. Gerilla bu işin en keskin yürütülen alanı oluyor. Gerillaya katıldığımıza göre bir reddedişimiz vardır. Bir eleştiri düzeyimiz vardır. Hiç yok değildir. Fakat bu ne kadar içerikli, ne kadar anlamlı, ne kadar boyutludur? Neyi reddettiğimizi ne kadar biliyoruz? Bunun karşısında yerine neyi esas alıyoruz, koyuyoruz? Önderliği bu anlamda ne kadar özümsüyoruz, benimsiyoruz? Önderliğe katılımımız ne kadar doğru ve yeterlidir? Bu soruları gündeme getiriyor, bu soruları ortadan kaldırmıyor. Mevcut pratiğe baktığımızda bu sorular gündemdedir, önümüzdedir. Cevap bekleyen sorular olarak duruyorlar. Biz kesinlikle bu sorular çerçevesinde çözüm bulmakla yükümlüyüz. Bu nedenle Önderlik gerçeğini, ölçülerini, felsefik, ideolojik ölçülerini, zihniyetini doğru anlamak, özümsemek ve benimsemek lazım. Önderliğe amaç birliği temelinde katılım yapmak gereklidir. Önderlikle uzlaşma, sınırlı ve kısmi katılma olmaz. Önderlik bir bütündür, parçalanamaz.

Anlamak, özümsemek için elbette Önderliğin tarzını didik didik etmek lazım, Önder Apo da bunu istedi. Az bir doğruda Önderlikle bütünleşmede gelişme oluyor, ondan sonraki kendimize göredir. Doğruları kendimize göre belirliyoruz. Onun için de düzen eleştirilerimiz bütünlüklü, kapsamlı, derinlikli değildir. Düzenden kopuşumuz köklü ve güçlü değildir. Kişiliğimizi yeniden inşa edişimiz bütünlüklü değildir. Bu orta yolcu kişilik, orta sınıf kişiliği biraz devrimi biraz düzeni yaşayan kişilik, devrim ve düzeni kendi içinde dengelemeye çalışan kişilik böyle ortaya çıkıyor. Orta yolculuk, orta sınıf maddi bir olgu değildir. Ortada böyle bir sınıf yoktur. Evet, ağa olmak, burjuva olmak belli bir maddiyat içerir. İşçi olmak, emekçi olmak, proleter olmak belli bir maddiyat içerir. Maddi açıdan yoksulluğu ifade ediyor, öbürü maddi açıdan varlıklılığı içeriyor. Ama orta sınıfta böyle bir maddi varlık ya da yokluk yoktur. Ölçüsü o değildir. Orta sınıf ölçüsü zihinseldir, ideolojiktir. Orta yolcu duruş, zihniyet böyle ortaya çıkıyor.

Kim orta sınıftır, kim değildir, onu maddi olarak ölçemeyiz, önceden belirleyemeyiz. Onu belirleyen maddi varlık değildir, zihniyet ve ideolojik duruşudur, yaşama yaklaşımlarıdır, yaşamda yer edişidir. Neye eğilim duyuyor, neyi istiyor, ne olmak istiyor, nelere karşıdır? Aslında o sınıfı bunlar ortaya çıkarıyor. Bizde kapitalist modernite düzeni ile devrimi uzlaştırmak olarak çıkıyor. Buradan baktığımızda aslında sorun çok bilip, bilmeme sorunu olmuyor. Kuşkusuz bilme sorunu da var. Az bilme ve yanlış bilme var. Bilmede yeterli hale gelmek ve doğru bilmeye ulaşmak lazım. Sorun bilme sorunu olmaktan çok, Önderliğe katılma ve ele alma sorunudur.

Eğitimi bilgi edinme olarak ele almak aşırı soyutlamaya götürür

Bu anlamda bir de pratik uygulamada sorunlarımız var. Tarz, üslup sorunları var. Amaç edinme ve amaç bağlılığına göre hareket etmede sorunlar var. Bu konuda da eğitimi çok soyut ele alan bir yaklaşım da vardır. Halbuki öyle bir yaklaşımın olmaması gerekiyor. Eğitimi somut ele almak gerekiyor. Sadece bazı bilgileri edinme olarak eğitimi ele alırsak bu aşırı soyutlamaya götürüyor. Bazı bilgileri edinmekle ve edinilen bilgileri konuşmakla eğitimli olmak anlamına da gelmiyor.

Önder Apo'nun diğer insanlardan farkı, dolayısıyla PKK'nin diğer örgütlerden farkı esas olarak şöyle oldu: Düşündüğünü ve söylediklerini yapan, yaptığını düşünen ve söyleyen oldu. Söz ve eylem birliği, teori ve pratik birliği, düşünce ve iş birliği bütünlüğü yarattı. Söylediği bir tarafta, yaptığı başka bir tarafta olmadı. Onun için Önderlik, "Halk ne söylediklerine değil, ne yaptıklarına, nasıl yaşadıklarına bakarak onlara inandı. Söyledikleriyle, yaşamları uyumlu oldu, bir oldu bütün oldu" dedi. Böyle ele alacaksak o zaman eğitimi somut olarak ele alacağız. Kendini eğitme, değişime-dönüşüme uğratma somuttur.

Zihniyeti nasıl somutlaştıracağız? Zihniyet eğitimini, zihniyet devriminin somutluğunu nerede arayacağız? Her zihniyet bir bedene dönüşür, pratik olur. Onun ölçü yeri pratiktir. O halde pratiğe bakarak zihniyetin ne olduğunu anlayabilir, tanımlayabiliriz. Zihniyet değişimini pratik değişimle gerçekleştirebiliriz, tanımlayabiliriz. O halde pratik davranışla, tarz, üslup ve tempo ile zihniyet arasında kopmaz bağ var. Biz zihniyet devrimini, değişimini pratik tarz, üslup, tempo değişimi, kişilik davranış değişimi olarak ele alıp uygulamak durumundayız. Böyle olunca somuttur, pratiktir.

Eğitim somuttur, soyut değildir. Tarz, üslup, tempo, pratik davranış değişimidir. Böyle ele alacağız, kendimizi eğitmeyi böyle yürüteceğiz. Önderlik gerçeğini de bu somutlukta ele alacağız. Tarz, üslup ve tempo somutluğunda, pratik davranış somutluğunda ele alacağız. Önderlik ile uyumumuzu, birliğimizi, bütünlüğümüzü de bu pratik somutluk üzerinden ele alacağız. Dolayısıyla Önderlik eğitimini soyut bazı kavramları ezberleme değildir. Onların yaşamda pratik karşılığını görme, ona göre yapma olarak göreceğiz. Pratik davranışlarımızı değiştireceğiz.

Önderlik; ideoloji ve yaşam tarzı demektir

Önderlik; ideoloji ve yaşam tarzı demektir. Yaşam ilke ve ölçüleri demektir. Önderlik nasıl yaşıyorsa, yaşam ilke ve ölçüleri neyse ideolojisi odur. O zaman Önderlik ideolojisine göre olacaksak, Önderliğin yaşam ilke ve ölçülerine göre olmamız lazım. Bunlarda somuttur. O somuta göre kendimizi değiştirmemiz gerekiyor. Önderliğin yaşam ilkesine bakacağız. Nasıl yaşıyor, nasıl çalışıyor, yaşam tarzı, yönetim tarzı, ilişki tarzı nedir? Tüm bunları inceleyeceğiz, bunları esas alacağız. Bununla çelişen özelliklerimizi mücadele yürüterek değiştireceğiz.

Üslubumuz farklıysa üslubumuzu düzelteceğiz. Yaşam tarzımız farklıysa onu düzelteceğiz. Yönetim tarzımızda farklılıklarımız varsa onu düzelteceğiz. Önderlikle somutta farklı olan, davranışta farklı ortaya çıkan neyimiz varsa onu bulup onu değiştirmek üzere karlılık oluşturacağız. Kendimizle iç mücadele yürüteceğiz. Farklılığı ortadan kaldırıp Önderliğe ait olanı kişiliğimize yedireceğiz, özümseteceğiz. Aslında eğitim bu demektir. Önderliğin buna göre irdelenmesi, bütünlük içerisinde derinliğine anlaşılması, kişilik ölçü ve özelliklerine göre bu temelde mücadele edilmesi demektir.

Buradan ele aldığımızda eğitim çok somut oluyor. Düpedüz kişilik değişimi oluyor. Kişiliğimizde Önderlik ile çelişen yanlarımız ne ise onları ortaya çıkartıp onlara karşı mücadele etme işidir. Bu anlamda eğitim çok soyut ele alınıyor. Sadece bilgi edinme olarak ele alınıyor. Bilgi de kendine göre değerlendiriliyor. Somut yaşamdan koparılıyor. Soyut, bilgileri farklı, yaşam özellikleri farklı olan insanlar ortaya çıkıyor. PKK'nin herkesten farklı yanı; toplum etkileyiciliği, çekiciliği, söz ve davranış bütünlüğüydü. Söz ve davranış parçalanması PKK'den uzaklaşma ve kopmayı ifade ediyor.

Doğru bilmek, Önderliğe inanmak, Önderliğin uygulayıcısı olmak Apocu militanlıktır. Doğru ve başarılı olmak, Apocu militanlıktır. Doğru ve başarının uygulayıcısı olmak demek; Önderlik felsefesine göre yaşamak, Önderliğin ideolojik-ilke ve ölçülerine göre kişilik kazanmak, yaşam ve mücadele tarzı edinmek demektir. Önderlik ile çelişen yanlarımız neyse, bunlara karşı mücadele yürütmeliyiz.

Bu bakımdan da Önderliği, Önderlikten öğrenmek, Önderlik eğitimini, Önderlik çizgisini, öğrenme ve benimseme temelinde yapmak, Önderlik ölçülerinin, ilkelerinin somutluğu içerisinde yapmak. Eğitime soyut, ezbere, bazı bilgileri edinme temelinde değil de, kişiliğini değiştirme-dönüştürme temelinde yaklaşmak. Bunu bir kişilik mücadelesi olarak görmek, somut, pratik davranış mücadelesi olarak görmek. Önderlik konuşuyor, nasıl davranıyor, beğeni ölçüleri, ret-kabul ölçüleri neler, nasıl yaşıyor, nasıl giyiniyor, neye doğru diyor-neye yanlış, neye güzel-neye çirkin, neye iyi-neye kötü diyor? Bunları bilerek Önderlik iyilerini, doğrularını, güzelliklerini esas alan, kendini onlarla donatan ve kişiliğini buna göre şekillendirmeye çalışan bir mücadele içerisinde olmak lazım. Önderlik çizgisinde kendini eğitmek buna deniyor.

■■■

● Zihniyetin ve bilincin ölçüldüğü yer pratiktir, uygulama alanıdır. Başka bir yerde görülmemelidir. Pratiğe dönüşen neyse, inandığımız doğrular ret-kabul ölçülerimiz, bilincimiz, zihniyet durumumuz da odur. 'Zihniyetim farklı, davranışlarım ve pratiğim farklı oluyor' denilemez. Bu yanlış bir görüştür. Öyle bir gerçeklik yoktur. Demek ki, esas olan pratiktir, ne kadar ve nasıl pratikleşiyorsa, bilinç ve zihniyet düzeyimiz de odur. Söylenen ve yazılanlar değildir, uygulamaya konanlardır. Onun için zihniyet durumumuzun ne olduğunu ortaya koyan tek ölçü uygulama alanı yani pratik alanıdır. O da tarz, üslup ve tempo olarak ortaya çıkıyor. ●

AKP MHP faşizminin psikolojik savaşı fedai Efrîn direnişçiliği karşısında boşa çıkmıştır

Yalancının mumu yatsıya kadar yandığı ve gerçekler inatçı olduğu için belli zaman aralıkları içinde rakipsiz gibi görünen psikolojik savaş Efrîn savaşçılarının kahramanlığı ve Efrîn halkının yurtseverliği karşısında çaresiz kalmıştır. O nedenle de şimdi Türk medyası ve siyaseti üzerinden yürütülen özel savaşın başarısızlığı tartışılmaktadır. Yani tüm dünyanın gözleri önünde tüm kirli savaş araçlarıyla ve en eşitsiz koşullarda süren savaşta haklı olan, haktan ve demokrasiden yana olan direnişçiler kazanmıştır.

H. Yasin Doğan

21. yüzyılın belki de diğer yüzyıllardan temel farkı, medya üzerinden yürütülen, orada başlatılıp yine orada bitirilen savaş oyunları olacak gibi. Belki oyun demek kulağa hoş gelmeyebilir ama gerçeğin kendisinin olmadığı yerde sadece oyun olur. Oynanması gereken sahnelerin senaryosu her şeye damgasını vurur. İşte bugünün egemen medyası 21. yüzyılın başından itibaren bu senaryoların günlük ya da internet yoluyla anlık olarak yazıldığı-yayınlandığı ve hatta neredeyse uygulandığı bir özel savaş aracına ya da psikolojik harp alanına dönüşmüştür. Yani olmayanı var, olanı yok saymak veya her gerçeği kalın bir sis perdesinin arkasındaki hayal gibi göstermek egemen medyanın temel uğraşı olmuştur. O uğraş ilk önce gerçeği katletmiştir. Sonra hayallere ipotek koymuştur. Ve en sonunda da insanlığın geleceğinde insanın olmayacağı inancını hakim kılmaya çalışmıştır. Yani 21. yüzyılın başından itibaren egemen medya, insanın kendisine olan inancını yok etme görevini üslenmiştir.

Özellikle ABD'de İkiz Kuleler'in uçaklarla vurulması ile çok yoğunlaşmış olarak başlayan bu süreç, elbette tarihsel arka planı ile birlikte ele alındığında daha da anlaşılır olacaktır. Medya ile bağlantılı olarak ele alınan ve adına özel ya da psikolojik savaş da denilen bu savaş türünün belki de adından kaynaklı olarak tüm bağlantıları sıcak savaş ekseninde kurulmaktadır. Bu da yine bu savaş türünün amacına uygun olarak yaratmış olduğu algıdan kaynaklanmaktadır. Yani psikolojik ya da özel savaşın sıcak savaşla ilişkisi yüzde ya da binde bir bile değilken, sıcak savaşla bağlantılı yaratılan bu algı aynı zamanda bu savaş türünün kendisini gözlerden uzak tutmaktadır. O nedenle özel ya da psikolojik savaşın veya tam anlamıyla algı operasyonu olan bu savaş türünün kısaca da olsa tarihçesine bakmak önemli olmaktadır. Ancak o zaman dün Kürdistan Özgürlük Mücadelesi ve Önder Apo, bugün ise Efrîn işgal saldırısına karşı ortaya çıkan Çağın Direnişi üzerinden yapılmak istenen algı operasyonlarını daha iyi anlayabiliriz.

İnsanlık, sınıf-şehir-devlet üçgeni içinde kurulmuş olan devletçi uygarlık süreci içerisinde kendi doğal gelişimi dışında hegemonik bir toplumsal-siyasal inşa ile karşı karşıya kalmıştır. Bu inşa başta kadın olmak üzere doğa ve tüm insanlığı egemenlik altına alarak bugüne kadar sistematik olarak geliştirilmiştir. Maddi uygarlık alanında sonuçları daha net görülen bu inşanın esas doğrultusunu zihinsel ya da manevi alanda sorgulamak, bugün yaşananları açığa çıkarmak açısından temel bir yöntem olmaktadır. Çünkü; bugün adına algı operasyonu dediğimiz her şey aynı zamanda zihinsel inşa çalışmasıdır. Sonuçları ise ya köleliğin devamını ya da özgürlüğün kazanılmasını doğrudan belirlemektedir. O nedenle de bugün önemli oranda medya üzerinden yürütülen psikolojik harp, kölelik ya da yabancılaşmadaki derinleşme ve süreklileşmenin esas uygulaması olmaktadır.

Özel savaş esas olarak egemenliğin rızaya dayalı olarak sürdürülmesinin alt yapısını döşemektedir. Yani sömürü, baskı, kölelik, diktatörlük, zulüm, katliam, yalan, hile, istismar, ahlaksızlık gibi hegomonik devletçi sisteme ait olan her şeyi gizlemek ve yine bu özellikleri kullanarak sistem karşıtlarını bunlarla suçlamaktır.

Tarihte ilk özel savaş zigguratlarda rahiplerin öncülüğünde yürütüldü

Klanlar, kabileler ve en son binlerce yıllık süre içinde aşiretler halinde yaşayan topluluklar eşit-özgür ilişki yoluyla sömürü, baskı tanımadan demokratik bir ortamda yaşamlarını sürdürmekte idiler. O nedenle gerçekleri tersyüz etme, yalan söyleme veya bir şeyleri istismar ederek yolsuzluk yapma gibi bir dertleri yoktu. Üretim ve tüketim süreçleri gücüne ve yeteneğine göre, "İhtiyacın kadar" ilkesi üzerinden tüm topluluk üyelerinin katılımı ve gözleri önünde gerçekleşiyordu. Yani hiçbir şey gizli kapaklı değildi. Tüm topluluk üyeleri sadece gıdaları ya da araçları değil, bilgiyi de eşit olarak paylaşıyordu. O nedenle sömürünün olmadığı yerde artık üründen kaynaklı zenginleşme veya bilgiye erişimden kaynaklı düşünsel tekelleşme yoktu. O nedenle esas olarak farklı çıkarların sonucu olarak ortaya çıkan özel-psikolojik savaşa dayalı manipülasyon da yoktu. Çünkü; sömürü yoktu, baskı yoktu ve sınırlı da olsa var olan bilgi üzerinde tekelleşme yoktu. Bilgiyi paylaşma esastı.

İnsanlığın bu uzun yolculuğu şehirli, devletli ve sınıflı toplumların ortaya çıkışıyla birlikte sona erdi. Sadece maddi varlıkların değil düşünsel değerlerin de bir grup tarafından ele geçirilmesi ve bu değerlerin yazı denilen sembollerle kalıcılaştırılması, başta matematik, geometri, astronomi olmak üzere çeşitli bilim dallarının gelişmesine bağlı olarak dünyanın bilinenlerinin daha da gizemli hale getirilerek bir güç gösterisine dönüştürülmesi geniş halk yığınları üzerinde yeni bir egemenliğin kurulması anlamına geliyordu. Devlet yetkinleştikçe, egemenlik alanları genişledikçe ve kölelerin, ezilenlerin sayısı arttıkça yani şehir devletlerinden krallıklara oradan da imparatorluklara geçildikçe kaba baskıdan çok zihinsel inşa çalışmaları daha da yoğunlaşır hale geldi. Çünkü, kaba baskının da bir sınırı vardı. O sınırın aşılması daha fazla ölüm veya daha fazla direniş demekti. Doğal olarak da daha fazla köleye-çalışana ihtiyaç duyan iktidar sahipleri için işi bu noktaya getirmeden halleden araçların devreye sokulması bir zorunluluktu. Kaldı ki, ilk devletlerin kuruluşunda da bu yöntem yani insanların bir biçimde mevcut durumun kaçınılmaz olduğuna inandırılması esas alınarak rızanın imalatı gerçekleştirilmişti. Bu da inanç "kader", "yazgı" gibi kaçınılmazı ifade eden değerlendirmelerin kökeni oldu. Yani tarihin ilk algı operasyonunun sonucu olarak neredeyse etkisi 5 bin yıl süren bir güç olarak halen varlığını sürdüren bu sözcüklerin gücü ortaya çıktı.

Tarihte ilk özel savaş, zigguratlarda rahiplerin öncülüğünde yürütüldü. Zigguratın üst katındaki tanrılar belki de ilk özel savaş figürleri oldu. Zigguratlarda ortaya çıkarılan bilimsel gelişmeler, rahiplerin gizemli gücü haline getirildi. Gökyüzünün dili çözüldükçe genel insanlık üzerindeki egemenlik daha da kolaylaştı. Ve mitolojiler biraz da halen etkin olan tanrıçalar dönemini kapatmanın özel savaş aygıtları olarak devreye konuldu. Çünkü; halen zayıf olan ve özgürlükçü-eşitlikçi insanlık okyanusunun sert dalgaları altında giderek aşınan ve çökme tehlikesi yaşayan devletçik adalarının böyle bir özel savaş aygıtına ihtiyacı vardı. Bu da gösteriyor ki, gerçekte güçsüz olanların ya da kaçınılmaz bir yenilgi sürecine girenlerin en temel savaş aygıtı olarak psikolojik savaş devreye girdi. İşte mitolojiler, yenilgiye mahkum bu devletçi egemenliğin, insanlığa karşı özel savaş ilanının da simgesi oldu. Sonra dinsel öğretiler, felsefi akımlar ve bilimcilikle derinleştirilerek bugüne ulaştırılan liberal öğretiler psikolojik savaşın sistemik paradigmalarını oluşturdu. Başlangıçta belki el yordamıyla, adım adım geliştirilen özel savaş en son teknolojik gelişmeler eşliğinde daha da güçlenen liberal öğretilerle birlikte devasa sistematik bir güç gösterisi haline geldi.

Gerisi ise egemenliği güçlendirmek için ortaya çıkan her gelişmeyi bu mekanizmanın yani psikolojik savaşın parçası haline getirmek oldu. Okullar, üniversiteler, kağıt, matbaa, gazete, kitap, dergi, tıp, biyoloji, barut, top, her türlü silah, her türlü ulaşım aracı, camiler, havralar, kiliseler, sivil toplum örgütleri, sendikalar, akademisyenler, siyasetçiler, istihbaratçılar, din alimleri, sinema, artistler, yazarlar, romanlar, hikayeler, mankenler, ressamlar, re-

simler, spor, sporcu, sex, kadın-erkek, kurgu, tasarım vb ne varsa gizem katan, korku hissi uyandıran, mevcut olana kader dedirten, belirsizliği kamçılayan, şehvet uyandıran, bireyciliği körükleyen, tüketimi coşturan, mülkiyeti kutsayan, cinsellik üzerinden her türden sapkınlığı özendiren ve bunların hepsini metalaşmanın bir parçası olarak pazara sunan ne varsa hepsi psikolojik savaşın argümanları olarak kullanılmaya başlandı.

Soğuk savaş yıllarında tüm savunma saldırı mekanizmaları içinde özel harp daireleri oluşturuldu

Bütün bu ve benzerlerinin daha sonuç alıcı olmasını sağlamak için, özel savaş elemanları yetiştirildi. Bu elemanlar mesleklere göre iş bölümüne tabi tutuldu. Kimi yerde öğretim görevlisi, kimi yerde bir gazeteci, sendikacı, kimi yerde bir cami hocası, bir saldırı ya da savunma uzmanı, avukat, yargıç, iş insanı, bankacı, ekonomist, doktor, mühendis, idareci, siyasetçi gibi daha da artırılabilecek mesleki alanlarda konumlandırılarak toplumlar, yaşamın her alanında bombardımana tabi tutuldu. Bu bombardımanı direk yapanların yanında güya toplumdan yanaymış gibi görünme görevi üslenen özel savaş elemanları tarafından da toplumlar çok sinsi biçimde bu savaşın hedefi haline getirildi. Bununla da yetinilmeyip özellikle soğuk savaş yıllarıyla birlikte tüm savunma-saldırı mekanizmaları içinde özel harp daireleri oluşturuldu. Yani sıcak savaş unsurları da psikolojik savaşa göre şekillendirilmeye başlandı.

Dünya küçülüp bir köye döndükçe yani uydular üzerinden anlık bilgiye erişim araçları geliştikçe özel savaş araçları da daha incelikli ve bilinmesi, farkedilmesi zor yöntemlerle zenginleştirildi. Artık anlık dezenfermasyon çağı başlamıştı. Yani yeni iletişim teknolojisi ile ulaşılan veriler ya da bilgilerin ne kadarının gerçek, doğru olduğu bilinemez hale geldi. Halen insanlar biyolojik ihtiyaçları üzerinden varlığını sürdüren maddi yaratıklardı ve halen maddi dünyada yaşıyorlardı. Ama iletişim teknolojisi neyin ne kadar doğru ya da yanlış olduğunu, neyin ne kadar sanal ya da gerçek olduğunu karıştıran bir mixer yaratmıştı. İşte günümüzün temel psikolojik savaş aracı bu iletişim yoluyla devreye giren mixer olmuştu. Belki de insanlık tarihinin hiçbir döneminde bu denli hakikat ve yalan kavgasına tanık olunmamıştır. İşte bu kavganın temelinde gerçekleri karartan sanal ya da yalanı hakim kılmayı esas alan algı operasyonları gelmektedir. Belki bu operasyonlar egemenler için savaşmadan zafer ilan etmenin temel yolu olmaktadır.

İşte bu nedenlerle insan artık çok seçici olmak zorundadır. Bunun için insan olmanın gereği olan düşünce ve eylemlerin bilinci ile hareket etmelidir. Ve yine insan algı operasyonlarını bu denli etkin kılan araçların gerçekliğini reddetmeden Sun Tzu'nun Savaş Sanatı'nın, "Düşmanını yine düşmanın silahı ile yenmek" öğretisini de akıldan çıkarmadan düşmanı ile savaşmak zorundadır.

Şimdi yirminci yüzyılda zirveye çıkarak günümüze ulaşan özel savaşa bir bakalım.

Yirminci yüzyıl, dünyanın yeniden paylaşımı anlamında küresel emperyalist güçlerin kıyasıya bir savaşa tutuşması ile başladı. Adına Birinci Dünya Savaşı denilen bu paylaşım sonunda o zamana kadar dünyanın önemli bir bölümüne hükmeden bazı imparatorluklar tarihin arşivine kaldırıldı. Prusya İmparatorluğu, Osmanlı, Avusturya-Macaristan İmparatorluğu, Rus Çarlığı bunların belli başlıları idi.

Savaşta ortaya çıkan sonuca göre Fransız Devrimi ile başlayan ulus devletler dönemi yeni bir ivme kazanmıştı ve artık yeryüzünün yönetilmesi birkaç devlete kalmıştı. Bunlar modası ya da çağı geçmiş feodal ya da yarı feodal değil, finans kapitalin gerçek imparatorları oluyordu. Bu nedenle de emperyalist güçler olarak tanımlanıyorlardı. Bu aynı zamanda küresel boyutta siyasal, ekonomik, kültürel, askeri vb tekelleşme anlamına da geliyordu. Yani artık dünyayı her alanda kendisini egemen kılan devasa tekeller yönetiyordu. İnsanlık artık tek elden yönlendiriliyor, yapılandırılıyor ya da yok ediliyordu. Fakat bu dönemin de diğerleriyle ortak bir özelliği vardı. İnsan zihnini yapılandırmak. Böylece insanı yeni efendilerin egemenliğine ve onun kalıcılığına ikna etmek.

Gelişen teknoloji korku ve yalanın hizmetine konuldu

Çağa bu şekilde giriş yapılırken diğer yandan da algılar üzerinden kaçınılmaz bir kader gibi gösterilen egemenliğe karşı oyun bozucu bir aktör de sahneye çıkmıştı. Bu da SSCB idi. Ve bu reelde ortaya çıkan sistem, egemenlik altında olmanın bir kader olmadığını iddia ediyordu. Belki de bugün hangi nedenlerle, nasıl eleştiriyor olursak olalım yirminci yüzyıla böylesi bir gücün de damgasını vurması insanlık için büyük bir şanstı. Yani insanları propaganda, eğitim, ajitasyon, korku, sanat, spor vb araçlarla egemenliğe alıştırmak ya da boyun eğdirmek isteyen güçlerin, ilk önce SSCB'nin bariyerini aşması gerekmekteydi. Doğal olarak bu iki temel güç arasındaki mücadele insanlık için ufuk açıcı sonuçları da beraberinde getirdi. Çünkü; özel ya da psikolojik savaşın yaratmak istediği umutsuzluk, korku ve teslim alma çeperinde önemli bir gedik açılmıştı.

O nedenle de farklı biçimlerde tanımlanan ama esas olarak insanlığın ortaya çıkan bu umudunu yitirmesini hedefleyen yeni bir insanlık düşmanı sistem icat edildi. Ulus devletçilikle şahlanan milliyetçilik ideolojisi yani liberalizmin bu yeni faşist yüzü, psikolojik savaşa alabildiğine hız verdi. Çünkü; SSCB şahsında insanlık yeni bir umut ışığına kavuşmuştu. Bu ışığın karartılması için de zihinlerin karartılması gerekmekteydi. İşte faşizm o zamana kadarki en etkili psikolojik savaş aygıtlarıyla devreye girdi. Belki de özel savaşın sıcak savaşla bu denli iç içe tarif ediliyor olması da bu karartma operasyonu ile ilgili idi. Karartma, karanlık düşüncelerin egemenliğinin kurulması ile başladı. Karanlık düşünceler yalan ve korku üzerine inşa edildi. Gelişen teknoloji korku ve yalanın hizmetine konuldu. İletişim alanında ortaya çıkan gelişmeler radyo, gazete, kitap, telsiz, telefon, afiş, bildiri, dergi ve fotoğraf, sinema ve hatta spor faşizmin zihniyet formatının geniş halk yığınlarında karşılık bulmasına hizmet etti. Bunlara savaş teknolojisi eşlik etti. Uçaklar, zırhlı araçlar, toplar, bombalar ve her türden gelişmiş ateşli silahların yarattığı korku dehşetiyle zihinler yumuşatılarak yeni bir şekle büründürülmek istendi. Almanya'da, İtalya'da yüce-üstün ırk üzerinden yoğrulan zihinlerle devasa güçleri savaş sahasına süren faşizm, dünyada yeni bir dehşet tablosu ortaya çıkardı.

Aslında bugün Ortadoğu'da ve tüm İslam ülkelerinde devreye sokulan DAİŞ de, Nazilerin ve kara gömleklilerin yeni versiyonundan başka bir şey değildi. Her ikisi de özel savaşın en yetkin taktik ve teknolojilerle beslenerek uygulanması idi. O nedenle; korku-dehşet ve teslimiyet üçlüsü bu savaşın temel aktörleri oldu. Naziler radyoları ne kadar etkili kullandıysa DAİŞ de dijital iletişimi o denli etkili kullandı. Naziler dini ne kadar kullandıysa DAİŞ de inancı o denli kullandı. Naziler milliyetçiliği ne kadar etkili kullanıp düşman yaratmakta başarılı olduysa DAİŞ de benzeri bir yolu denedi. Naziler cehaletten ne denli yararlanıp insanları manipüle ettiyse DAİŞ de benzeri bir yolu tuttu. Sex-spor Nazilerin de DAİŞ'in de temel argümanı oldu. Dehşet görüntüleri içinde bu özelliklerle geniş kitlelere hitap eden bu iki özel savaş figürü kısa sürede devasa güçlere dönüştü. O nedenle bir gecede Çekoslovakya'yı alan Naziler gibi DAİŞ de bir gecede Mûsil'ı alarak Irak devletini neredeyse felç etti. Burada esas olan askeri değil savaş öncesi yaratılan psikolojik ortam önemli olmaktadır.

Ve düşman tespiti çok önemlidir. Nazilerin, Yahudileri ve komünistleri seçmesi gibi; DAİŞ'in de Kürtleri, Alevileri ve demokrasi güçlerini hedef seçmesi aynı yöntemlerin uygulandığını göstermektedir. İşte bu seçilen hedeflerin kolayca devre dışı bırakılması için de psikolojik savaş birinci ve temel silah olmuştur. Ve Naziler gibi DAİŞ'de iletişim araçlarını etkili bir şekilde kullanarak birçok yeri hiçbir direnişle karşılaşmadan işgal etmiş ya da ele geçirmiştir.

Bu durum elbette bu güçlerin psikolojisini de bozmuştur. Kendileri için sanki hep kazanma kadermiş, yenilgi yokmuş gibi bir algı da yaratmıştır. Doğal olarak da herhangi bir cephede ortaya çıkan yenilgi bir virüs gibi tüm cephelere yayılmıştır. Nazilerin, Stalingrad Direnişi'yle çözülmesi gibi Kobanê Zaferi de DAİŞ'i çözmüştür. Yani her ikisinde de psikolojik savaş üzerinden egemenliğini inşa edenlerin sonucunu yine psikolojik yıkım belirlemiştir.

Özel savaş ya da psikolojik harekat türlerinin ortak noktaları

Özel savaş ya da psikolojik harekat türleri günümüzde belki de farklı bir anlatım ile ele alınmalıdır. Çünkü; bu konu çok özel ve uzmanlık alanları üzerinden kendisini ifade etmektedir. Her konu ya da egemenlik alanı psikolojik anlamda özel bir uğraşıyı gerektirmektedir. Fakat hangi yöntem ve araç hangi zaman-mekan koşullarında uygulanmış olursa olsun ortak bir noktaları bulunmaktadır. Bunlar;

1- Özel savaş; özel mülkiyet ve sınıf egemenliğine bağlı olarak kurulmuş mekanizmaları zorunlu kılmaktadır. Devlet bunun en başında yer almaktadır.

2- Özel mülkün tekelleşmesine bağlı olarak, bilginin de tekelleşmesi özel savaşın temel koşullarından birisidir.

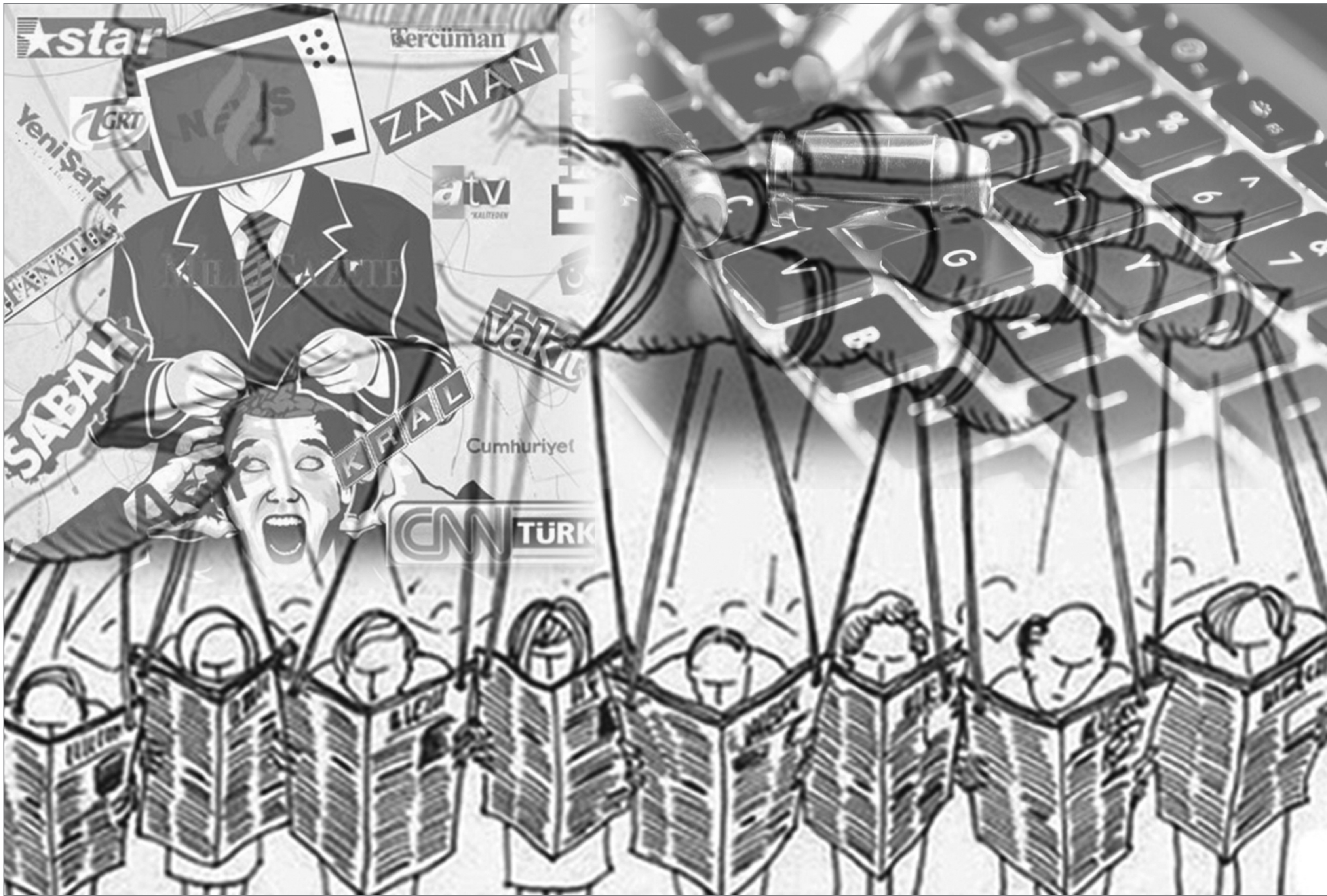
3- Devlet ya da egemenlik aygıtlarının en görünen yanı zor aygıtlarıdır ama egemenliğin sürekliliğinin temel koşulu da zihinsel inşa çalışmasıdır. O nedenle özel savaş esas olarak, zihinleri işgal etme ve yapılandırma operasyonu olmaktadır.

4- Özel savaş ya da psikolojik harekat, bilinçsizlik ve belirsizlikten güç alır. O nedenle bilgiye erişim kanallarının belli kişi ya da kurumların tekelinde olması gerekmektedir. Günümüzde internet ve uydu yayıncılığı üzerinden bilgiye erişim kanalları tüm kamuya açıkmış gibi görünmektedir. Kısa sürede küresel bir iletişim kanalı üzerinden her türlü bilgiye ulaşım mümkün olmaktadır. O zaman yeni dönemin özel savaşında bilginin doğru ya da yanlış mı olduğu karışıklığı önemli bir özel savaş uygulaması olmaktadır. Kirli bilgiler o denli ortalığa saçılmaktadır ki, neyin doğru neyin yanlış olduğu karıştırılmaktadır. Bir de özel savaşın en sonuç alıcı araçlarından biri olan güvenilir kişi ya da kurum kaynakları algısı da devreye girdiğinde doğru ile yanlış, gerçek ile hayal arasındaki çizgi daha fazla belirsizleşmektedir.

5- Tarihin başından bu yana ideolojik-kuramsal doktrinler özel savaşın temel araçlarından biri olmuştur. Şimdi de liberalizm her farklı mekan ve zamanda büründüğü yeni şekli ile özel savaşın beslendiği bir vaha olmuştur. O nedenle özgürlükler, mülkiyet ve tüketim üzerinden kurgulanmaktadır. Buna göre haklı haksız belirlenmektedir. Kalıcı olanla geçici olan ayrımı bu iki esas üzerinden kurulmaktadır. Savaş, savunma, güvenlik politikaları da buna göre şekillenmektedir.

Belki de insanlık tarihinin hiçbir döneminde bu denli hakikat ve yalan kavgasına tanık olunmamıştır. İşte bu kavganın temelinde gerçekleri karartan sanal ya da yalanı hâkim kılmayı esas alan algı operasyonları gelmektedir. Belki bu operasyonlar egemenler için savaşmadan zafer ilan etmenin temel yolu olmaktadır. İşte bu nedenlerle insan artık çok seçici olmak zorundadır. Bunun için insan olmanın gereği olan düşünce ve eylemlerin bilinci ile hareket etmelidir.

Efrîn'e yönelik işgal planı birkaç saat ya da en fazla bir haftalık süre üzerine kurulmuştur. Ama bu olmayınca mevcut olan basına bile yeniden bir çeki düzen vermek için faşist Başbakan Binali Yıldırım yeni bir andıç fermanı çıkarmıştır. Bu ferman Nazilerin basına yaklaşımı ile aynı özellikleri taşımaktadır. Buna göre haberler, programlar, sosyal medya tek bir elden yönetilecektir. Bilgi tek elden servis edilecektir. Buna uymayanlar hain, savaş suçlusu olacaktır. Çünkü; devletin bekası söz konusudur.

6- Gelişen her teknoloji özel savaşı besleyen unsurlara dönüşürken, istihbarat alanındaki her gelişme ve örgütlenme, basın-yayın anlamında yapılan her propaganda psikolojik harekatın olmazsa olmazı olarak önümüzde durmaktadır.

Bu maddeleri daha da artırmak mümkündür. Ama özellikle bölgemizde ortaya çıkan pratik gelişmeler ve Efrîn halkının meşru savunma ya da özsavunma savaşı çerçevesinde özel savaşı ele aldığımızda bu savaşı daha anlaşılır kılabiliriz.

Dünyanın şu an var olan tüm ulus devletleri gibi Türkiye Cumhuriyeti de bir özel savaş aygıtı olarak işlev görmektedir. Yani devletin varlığı bile tek başına bir özel savaş halidir. O nedenle, tüm ulus devletler gibi TC de teklik üzerinden kendisini var etmek istemektedir. Bunun için de devletin tüm kurumları ve onun destekçisi kurumlar çoklu toplumsal yapıyı bir tehdit ve bölünme göstergesi olarak göstermektedir. "Tek ulus, tek dil, tek vatan, tek devlet, tek söz, tek lider" …. Bu tekleri daha da çoğaltabiliriz. Cumhuriyet zaten 80 yıldır bu tekli yapı üzerinden bir zihniyet inşası yapmaya çalışmıştır. Okullar, camiler, filmler, romanlar, siyasetçiler, siyasi partiler, ordu, polis, hukuk, mahkemeler, sendikalar vb bu tekli paradigmaya göre çalışmıştır. Basın zaten yazılı, görsel, işitsel anlık olarak bunun böyle olduğunu doğrulamak için yayıncılık yapmıştır. Ama 1970'lerden sonra özellikle '68' olayları ile birlikte işler artık rahat gitmemeye başlamıştır. O nedenle açık şiddet eşliğinde psikolojik savaşa ağırlık verilmeye başlanmıştır. Darbeler, olağanüstü haller, işkenceler, faili meçhuller, zindanlar, toplu katliamlar neredeyse son elli yılın temel uygulamaları olmuştur. Özel harp kurumları hem de çok acımasız bir biçimde devreye sokulmuştur. Yani artık mevcut olana rıza göstermeyen toplum, şiddet ile rızaya hazır hale getirilmek istenmiştir.

Fakat bu politikalar da tutmamıştır. Okullar artık yetersiz kalmıştır. Çünkü; alternatif bilinçlenme mekanizmaları tüm alanlarda yaygınlaşmıştır. Basın alanında keza yine alternatif özgür basın, tüm çarpıtma, karartma ve dezenformasyon çalışmalarını önemli oranda boşa çıkartmıştır. Devrimci sınıf sendikaları ve "Başka bir dünya mümkün" diyen sivil toplum örgütleri mücadele sahnesine çıkmıştır. Dijital habercilik ve iletişim kanalları, sosyal medya örgütlenmeleri üzerinden tüm karartılmak istenen merkezleri önemli oranda aydınlatarak gizemin üstündeki örtüyü kaldırmıştır. Ve Anadolu-Mezopotamya coğrafyasının varolan etnik, kültürel ve inanç zenginliği tüm çıplaklığı ile ortaya çıkmayı başarmıştır. Yani gerçeğin mutlaka ortaya çıkma huyu bu alanda da kendisini göstermiştir. Tüm bunların kaynağında ise; "Örgütlenme, egemenlerin değil, esas olarak halkların hakkı ve görevidir" diyerek ortaya çıkan mücadele örgütleri olmuştur. İşte bunlardan birisi de bugün sadece Türkiye değil tüm Ortadoğu karanlığını aydınlatan Önder Apo ve Partimiz PKK olmuştur.

Ortadoğu'nun en donanımlı özel savaş devleti olan TC, işte bugün sadece Türkiye'de değil tüm bölgede sadece PKK değil tüm Apocu örgütlerle mücadelesinde yenilgiye mahkum olduğunu Efrîn savaşında bir kez daha görmek zorunda kalmıştır.

AKP-MHP iktidarı Kürtlerin yok edilmesi üzerinden bir politika uyguluyor

Şimdi Efrîn'de nasıl bir özel savaş yürütülüyor? Bugün Türkiye'de AKP-MHP faşist diktatörlüğü, TC'nin yeniden restorasyonu temelinde yeni bir sürecin içinde bölgenin 'oyun kurucu aktörü' rolünü üstlenmek istemektedir. Geçmişte 'oyun kuruculuk' rolünü üstlenmek isteyen Selçuklu Sultanı Alparslan, Osmanlı Sultanı Yavuz Sultan Selim ve en son Mustafa Kemal böylesi bir karar alırken, Kürtleri mutlaka hesaba katıp onlarla ittifak kurarken, şimdiki diktatör Tayyip Erdoğan ve faşist AKP-MHP iktidarı Kürtlerin yok edilmesi üzerinden bu politikayı uygulamaya çalışıyor. O nedenle özellikle de 7 Haziran 2015 seçimleri sonrası sadece PKK değil tüm Kürtleri terörize eden bir yayıncılık ve propaganda üzerinden Kürtleri ötekileştirerek, onların katlini Türk toplumu nezdinde meşru göstermeye çalışıyor. Kürtlere yönelik yapılan her saldırıda, işte bu terörist yaftasına uygun olarak bir gerekçe ortaya konuluyor. Cizîr, Nisêbîn ve Sûr'da 'kanallar', 'tüneller' bahanesi gibi; belediyelerin işgal edilmesi ve siyasetçilerin tutuklanmasında 'terör örgütü üyesi, yandaşı' vb suçlamalar yapılıyor. Yani burada kilit sözcük ya da kavram 'terör' oluyor. O nedenle de yıllardır olduğu gibi son yıllarda daha yoğun olarak 'bölücü terör örgütü' kavramı ile tarif edilen siyasal-kültürel soykırım saldırısına güya meşruluk kazandırılmış oluyor. 15 Temmuz sözde darbe girişimi sonrası bu kavramın yanına 'FETÖ' sözcüğü de eklenerek bu iki kavramın nitelendirildiği çevreler ortaklaştırılmış oluyor. Ve tüm medya organları bu iki kavrama dayalı olarak habercilik yapıyor. Ve soykırım saldırıları sadece siyasileri değil tüm kurum ve kuruluşlarıyla bütün bir halka yönelik olarak yapılıyor. Bu duruma karşı çıkanlar, soru soranlar, şaşkınlık yaşayanlar bu iki kavramla ilişkilendirilerek tutuklanıyor, işten atılıyor, hapse tıkılıyor ya da sürekli gözetim altında yaşamı cehenneme çevriliyor. İşte hem de günlük yaşamın kanıksanmış uygulaması haline getirilen bu çok yoğun uygulamaların ta kendisi, özel savaş oluyor. Bu özel savaşın tüm unsurları daha önce görülmediği kadar açıktan ortalığa saçılmış bulunuyor. En son Ajda Pekkan ve Hülya Koçyiğit örneğinde görüldüğü gibi.

Son üç yıla yakın süredir çok yoğunluklu süren bu savaşın içinde en göze çarpan noktalardan birisi de Kuzey Suriye ile ilgili olan gelişmeler olmaktadır. Faşist diktatör Tayyip Erdoğan ve avanesi, dünyanın gözünde bir efsane haline gelen YPG/YPJ'yi sürekli yine bu 'terör' kavramı gölgesinde PKK ile birlikte ele almaktadır. Kuzey Suriye yönetiminden bazı isimler ve Qendîl arasında bağlantı kurmaktadır. Sürekli olarak 'terörist' kavramı etrafında zaman zaman FETÖ ile de ilişkilendirilen Kuzey Suriye Kanton Sistemi bir tehdit unsuru olarak gösterilmektedir. O topraklardan tek bir saldırı olmamasına rağmen bir tehdit olarak sunulmaktadır. Ve yıllardır bıkmadan usanmadan, siyasetçiler, diplomatlar, köşe yazarları, sanatçılar vb aynı şeyi tekrarlamaktadır. Bunu yapmayıp karşı duruş içinde olan ya da sadece seyredenler var oldukça özel savaşın başarılı olamayacağını gören faşist diktatörlük, sırasıyla tüm muhalif sesleri susturarak ülkede tek sesi hakim kılmaktadır. Birçok gazeteci, aydın, yazar, akademisyen hapislere atılırken bir kısmının da yurt dışına kaçması teşvik edilmektedir. Artık ülkede bir havuz medya vardır. Fazla konuşan kalmamıştır. Hep bir ağızdan "tekbir" sesleriyle Türkiye yeni bir yolculuğa çıkmaktadır. Sokaklar terörize edilmiştir. Biraz ses çıkaranlar tv ekranlarından bile tehdit edilmektedir.

Faşist ordu-çeteler Efrîn sınırında patinaj yapar hale gelmiştir

İşte bundan sonra HDP'nin de iyice etkisizleştirildiği, Kürtlerin Bakur'da sessizleştirildiği bir ortamda Kuzey Suriye ve kantonlar yeniden 'terör', 'tehdit' kavramları ile hedef gösterilmeye başlandı. Bu sefer bilinen klişelerin yanına bir de DAİŞ eklenmiştir. Koro halinde başlayan bu savaş çığırtkanlığı tüm Kürtleri hedefler hale gelmiştir. Yani öyle bir dünya yaratılmıştır ki, Türkiye'de mevcut faşist iktidarı artık dünyada tutacak hiçbir güç kalmamıştır. Faşist Erdoğan 'Yeni bölünmez Türkiye'nin ve yeni alınacak topraklarla büyüyecek olan Türkiye'nin yani yeni Osmanlının sultanı, halifesi' gibi gösterilmeye başlanmıştır. Yeni bir lider kültü yaratılarak başlayan algı operasyonları, artık Efrîn'i hedef göstermeye başlamıştır.

Yandaş ve havuz denilen medya üzerinden çöken ekonomi, yapılan kirli pazarlıklar, ülkenin satılığa çıkarılması hep başarı olarak gösterilmiştir. Geriye bu başarıları tehdit eden tek bir unsur kalmıştır: Kürtler.

Terör ve Kürtler böylece yan yana gelmiştir. 'Kürtler emperyalistlerin işbirlikçisi, Türkiye'yi bölmek istiyorlar' vb gibi propagandalar üzerinden hedef haline getirilmiştir. Ve bilinen sonuç ortaya çıkmıştır. Yani Efrîn'e yönelik işgal saldırısı.

Bütün bu saldırılar, bu algı operasyonları, birkaç saat ya da en fazla bir hafta sürmesi hesaplanan işgal planı üzerine kurulmuştur.

Ama bu olmayınca mevcut olan basına bile yeniden bir çeki düzen vermek için faşist Başbakan Binali Yıldırım yeni bir andıç fermanı çıkarmıştır. Bu ferman Nazilerin basına yaklaşımı ile aynı özellikleri taşımaktadır. Buna göre haberler, programlar, sosyal medya tek bir elden yönetilecektir. Bilgi tek elden servis edilecektir. Buna uymayanlar hain, savaş suçlusu olacaktır. Çünkü; devletin bekası söz konusudur.

Bir haftada beklenen olmadığı için devletin tüm 'seçkin' cinayet-katliam grupları (Cizîr'de, Sûr'da Nisêbîn'de şehri yakıp yıkanlar ve insanları ateşlere atarak katledenler) ve teknik imkanlar Efrîn çeperlerine yığılmış, dünya adeta bu dengesiz savaşa seyirci hale getirilmiş durumda olmasına ve bir ayı çoktan aşmış olmasına rağmen faşist ordu ve çeteler sınır boylarında patinaj yapar hale gelmiştir.

Yalancının mumu yatsıya kadar yandığı ve gerçekler inatçı olduğu için belli zaman aralıkları içinde rakipsiz gibi görünen psikolojik savaş, Efrîn savaşçılarının kahramanlığı ve Efrîn halkının yurtseverliği karşısında çaresiz kalmıştır. O nedenle de şimdi Türk medyası ve siyaseti üzerinden yürütülen özel savaşın başarısızlığı tartışılmaktadır. Yani Tüm dünyanın gözleri önünde tüm kirli savaş araçlarıyla ve en eşitsiz koşullarda süren savaşta haklı olan, haktan ve demokrasiden yana olan direnişçiler kazanmıştır. General Panfilov'un Moskova önlerinde direnen bir grup savaşçısının ruhu Efrîn direnişçilerinde vücut bulmuştur. Devasa Pers orduları karşısında direnen bir avuç Atinalı savaşçının demokrasiye olan inancı Efrînlilerin manevi gücü olmuştur. O nedenle tarihin tüm kıyım silahları ve psikolojik savaş araçlarıyla saldıran faşist TC'ye karşı insanlık tarihinden ve Önderlik paradigmasından aldığı güçle, şehitlerinin anısına layık bir direniş sergilemiştir. Düşman bu savaşta ne Türkiye demokratik muhalefetini susturabilmiş ne de Efrîn'de bir arpa boyu yol alabilmiştir. Aksine her geçen direniş günü onu daha fazla çağla ve insanlıkla bütünleştirmiştir. Bu savaşla gazilik unvanı kazanarak mareşal mertebesine yükselmek isteyen Tayyip Erdoğan'ın ilk önce psikolojik olarak sağlığı bozulmuştur.

■■■

‘Güneşimizi Karartamazsınız’ şehitlerinden ateşten cümleler

Karanlık gecelerin aydınlığı Başkan Apo’ya,
Sizin 1999 yılında esaret altına alınışınızdan sonra her zaman böyle bir eylem gerçekleştirme kararı beynimde vardı. Ancak koşul ve şartların uygun olmayışı ve özellikle sizin böyle bir eylemi kabul etmeyeceğinizi düşündüğümden ben de yaşam içerisinde dürüstlük ve bağlılığımı size ifade etmek için mücadele ettim. Bu eylemimi kabul etmeyip eleştireceksiniz. Ama ben ne yapayım Başkanım? Bazıları aşık olup el ele verip kaçıyorlar. Benimde aşık olmam bu şekildedir. Yüreğim siz olmadan, ülkemin çocuklarının yüzünde gülücükler olmadan huzur bulmuyor. Bu kararımı böyle bir süreç ve zamanda sizden ayrı ve uzak geçen 8 yıl geciktirmiş olmamdan dolayı sizden özür diliyorum.
Son olarak görüşme hasretimi, sevgilerimi ve selamlarımı siz emsalsiz insana sunuyorum.
Başkanım bunu hiç unutmayın, sizi çok özlüyoruz, sizi çok özlüyoruz.

Selam, saygı ve hasretimle
Viyan Soran
2 Şubat 2006

Başkanım,
Siz balçıkla sıvanmaya çalışılan bir Güneşsiniz. Ben de bu güneşin aydınlığını görmüş, ondan kopamayacağını anlamış bir fedaiyim. Çünkü 21. yüzyılın sosyal mücadele çizgisini Apoculukla o kadar somutlaştırdınız ki, bu ulusal kurtuluş yolu insanlığa bir kez daha zincirlerinden başka kaybedecekleri bir şeyin olmadığını ispatladı. Bu, onları eyleme kaldırdı. Ben bu eylemimle düşmanın kişiliğimde ve dışarıda oluşturduğu tüm zincirleri kırıyorum, özgürleşiyorum. Bilincimde yaşadıklarımı hiçbir sınır tanımadan böylesine bir eyleme dönüştürerek, düşmana gereken cevabı vermeye gidiyorum.

Şehristan - Nezahat Baracı
20 Mart 1999 / Batman-fedai eylem

Başkanım,
Biz her şeyimizle sizin eseriniziz. Bizleri yoktan var ettiniz. Yaşam sevincimizi ve tutkumuzu geliştirdiniz. Bu çabalarınız karşısında yapacaklarımız ne olursa olsun yetersizdir. Ben bu bilinç ve inançtayım.
Bu eylemimle Zilan tarzında özgürleşmek, Zilan komutasında yürüyen bir emir eri olmak istiyorum. Yaşamın kutsallığına inanıyorum. Kutsal yaşamın ancak savaşla yaratılacağına inancım tamdır. Bu inanç ve bilinçle, hiçbir gücün kirli emelleri ve çirkeflikleriyle Güneşimizi karartamayacaklarını bu eylemimle ortaya koymak istiyorum.

Tacettin Şahin - Ferhat Berwar
5 Mayıs 1999 / Başkale

Değerli Başkanım,
Son dönemlerde size yapılan saldırıları bir türlü hazmedemiyorum. Hazmetmekten ziyade, sessiz kalmayı ihanet olarak görüyorum. Özellikle de büyük komutan ve tanrıçamız Zilan Yoldaş’a ve diğer tüm şehitlerimize ihanettir sessiz kalmak. Ben Parti’ye, Başkan Apo’ya, şehitlere ve halkıma ölümüne bağlıyım. Parti’den, yoldaşlarımdan ve halkımdan bir isteğim var; Başkanımızın güvenliğidir. Çünkü, siz varoldukça Kürdistan halkı zaferi yakalayacaktır.

Halit Oral
9 Ekim 1998 / Maraş Zindanı

Başkanım,
Bizler, kendimizi Önderlik’te görüyoruz. Başlatılan “Özgürlük Güneşimiz Karartılamaz!” kampanyasının birer neferi olmak istiyoruz.
Bunu bir tarihi sorumluluk olarak görüyor ve ancak bedenlerimizi ateşe vererek buna cevap olabileceğimize inanıyoruz.
Önderliği korumak; kendini aşmak ve anlaşmakla mümkündür.
Önderliği korumak; tek bir ses, tek bir vücut olmakla mümkündür.
Önderliği korumak; özgürleşen alevlere ulaşmakla mümkündür.
Önderliği korumak; kurumuş yürekleri, emperyalizme karşı kalkan yapmakla mümkündür.
Önderliği korumak; partileşmek, özgürleşmek ve insanlaşmakla mümkündür.
Önderliği korumak; Önderlik gerçeğinden yola çıkıp insanlığın özüne doğru akmaktır.
Önderlik ancak örgütlenmiş parti kadrosu, örgütlenmiş parti gerçeği ve yaratılacak yeni insanlık öğretisinin uygulayıcıları olmakla korunur.
Önderlik halktır, toplumdur, insanlıktır.
Önderliği korumak, insanlığı korumaktır.
Çağrımız tüm insanlığa. Kendimiz olan, evrensel Önderimiz olan Başkan Apo’yu koruyalım.

Selamet Menteş - Kurdê
Aynur Artan - Rotinda
23 Ekim 1998 / Midyat Zindanı

Ulusal Önderimiz Başkan Apo’ya,
Bu eylemimi Başkan Apo’yla barış ve özgürlük ülkesi Kürdistan’da buluşmak için yapıyorum. Sizin yeniden yarattığınız onurlu Kürt halkı düşmanlarını fena bir halde yanılttı. Bugün her Kürt’ü birer Apo yaptınız. Halkımızın gösterdiği fedakarlıklar ve kahramanlıklar bunun kanıtıdır. Er-geç fiziki anlamda Kürdistan’da buluşacağız. Kemal, Agit, Zilan arkadaşlar şahsında yarattığınız fedai militan kişilik, bugün hepimizin esas aldığı kişiliktir. Ben de böyle bir kişiliğe ve Apocu ruha sahip olarak özgürlük tanrıçası Zilan Yoldaş’ın yolunda yürüme kararını vermişim.

Meral Mamyak – Zinê Gulîstan
27 Mart 1999
İstanbul-Taksim meydanında fedai eylem

Tüm Kürdistan ve Ortadoğu şehitlerine selam,
Bu yıl Newroz’u kutluyorum ama biraz geç, Zekiye Alkan gibi, Sema Yüce gibi, Ronahi, Berivan ve Rahşan Demirel gibi ve diğer yüce eylemlerde bulunanlar gibi. Kararlılıkları Kürt halkı ve Kürdistan’ı yüceltti. Kürtlerin tarihini büyüttü.
Sıcak selamlar büyük Önder Abdullah Öcalan’a, Kürt halkına, tüm siyasi tutsaklara, Kürdistan dağlarındaki Halk Savunma Güçleri gerillalarına...

Elefteriya Fortulaki
27 Mart 2006 / Yunanistan-Atina

Değerli Başkanım,
Çizdiğiniz yolda, Sema Yoldaş’ın komutası altında Fikri Yoldaş’la yola çıkmak istedim ve çıktım. Geleceğe ilişkin çok güzel planlarım vardı. Belki de tek amacım zindandan çıkıp dağlara, daha doruklarda düşmana kinimi kusmaktı.
Önderliğimize yönelik geliştirilen emperyalist komplo karşısında zindanda, dört duvar arasında eli-kolu bağlı bir şeyler yapmamak kahrediyor.
Giderken talimatınızı dinlemediğim için özeleştirimi vermek istiyorum. Ancak buna rağmen momentumu da kaçırmak istemiyorum.

Devrimci selam ve saygılarımla
Mehmet Aydın
13 Kasım 1998 / Çanakkale Zindanı

Parti Önderliği’ne,
Başkanım, siz dünyanın tek umudusunuz. Siz ki bizim kadar düşürülmüş insanlara iyi bir ruh vermeyi gerçekleştirdiniz. O ruhla biz de size yapılan komplonun hesabını soracağız. Sizi 15 Şubat 1999’da insanlığın geçmişini yargılayan ve geleceğe ışık tutan bir tarih, bir milat olarak görüyoruz.
Sizi Bingöl Valisi’ne karşı gerçekleştireceğim eylemimle selamlıyor ve saygılarımı sunuyorum.

Baran Şahin
5 Nisan 1999

Yoldaşlar,
Emperyalizmin, oligarşilerin, devrimci önder Abdullah Öcalan şahsında genelde halklara, özelde Kürt halkına yönelik saldırılarını kınıyor, devrimci önder Abdullah Öcalan’ın yargılanamayacağını belirterek, öfkemin büyüklüğünü bedenimdeki alevle düşmana kusmanın hazırlığını tamamlıyorum.
Yoldaşlar, kendimi anlatmanın dilini ve zamanını yakalayamadım. Ancak anlaşılacağıma inancım tamdır. Sizleri ve tüm dostları devrimci onurumla tekrar selamlıyorum.

Serpil Polat
(Marksist Leninist Silahlı Propaganda Birliği-MLSPB militanı)
17 Şubat 1999 / Sakarya Zindanı

Başkanım,
Ben seni görmek için kırsalda arkadaşlara çok öneride bulundum. Fakat bir türlü seni görmek nasip olmadı. Başkanım, bu mücadeleye tek başına başladın. Kürt halkının tarihi baş aşağıya giderken tarihi tek başına bugüne kadar getirdin. Bugün artık halk bilinçlenmiş, dünya da kalksa Kürtlere karşı hiçbir güç dayanamayacaktır. Eskiden iki Kürt’ü yan yana getiremezdin ama Başkanım, bugün sen milyonlarca halkı ayağa kaldırmışsın. Düşman da senden çok korkuyor; nasıl bir kedi köşeye sıkıştığında sağa sola saldırıyor, düşmanın durumu da böyle.
Başkanım, son olarak tekrardan sana bağlılığımı ifade ediyorum. Sen varoldukça Kürt halkının sırtı yere gelmeyecek.

Devrimci Selam ve Saygılarımla
Mirza Sevimli
26 Ekim 1998 / Erzurum Zindanı

Başkanım,
Size yapılan saldırı; insanlığa, barışa, dostluğa ve ulusal kurtuluş hareketlerine yapılan saldırıdır.
Dolayısıyla gerçekleştireceğim bu eylemle TC’ye, Türkiye halklarına uzanan barış elinin arkasında komplo teorileri kurup, ateşkese bu şekilde cevap vermelerini kendimi yakarak protesto ediyorum. Sizlere, halkımıza ve insanlığa uzanan füzeler bugün emperyalizmin, TC ve gerici güçlerin bataklığında patlayacak ve onlar bu bataklıkta kuruyacaklardır.

Mehmet Gül
19 Ekim 1998 / Amasya Zindanı

Başkanım,
Biz, sizde yaratıldık; sizinle varız ve sizinle sürdüreceğiz özgürlük yürüyüşümüzü. Emek ve çabalarınıza karşı az da olsa layık olabilmek için başlattığım bu yürüyüşle, karar aldığım bu eylemle Önderliğe karşı borcumu ödemeye çalışacağım. Ve yine diyorum ki; borçluyum ve borçluyum.

Akif - Şahin Hüseyin
9 Mart 1999 / Duhok
MİT bürosuna fedai eylem

Başkanım
Seni görmeyi çok isterdim. Ama bakıyorum, seni görmeme izin vermeyenler var. Onun için bu engelleri kaldıracağım. Tıpkı Sema gibi, Fikri gibi, Murat Kaya gibi, M. Halit Oral ve Mehmet Gül yoldaşlar gibi, ben de kendimi feda edeceğim.

Ali Aydın
20 Ekim 1998 / Bartın Zindanı